Nunta neașteptată

CHRISTI CALDWELL

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „SEZOANE SCANDALOASE"

Christopher Ansley, conte de Waxham, și-a construit o imagine perfectă în ochii înaltei societăți londoneze – doamnele îl adoră și toată lumea dorește să se afle în compania lui. Însă doar două persoane cunosc adevărul despre secretul lui Waxham. Din nefericire, una dintre ele este domnișoara Sophie Winters. Ea îl cunoaște pe Christopher încă de când era doar o fetiță și, ajunsă la vârsta de douăzeci și unu de ani, are tendința să intre în tot felul de necazuri, iar perspectivele de căsătorie îi sunt și ele destul de limitate.

Atunci când tatăl lui îl amenință că, dacă nu se însoară cu Sophie pentru zestrea ei, îi va dezvălui secretul rușinos în fața înaltei societăți, Christopher pune la cale un plan care să-i permită să rămână burlac. Însă el nu poate să prevadă faptul că se va îndrăgosti de Sophie cea impetuoasă și plină de viață. Odată ce secretele lui Christopher sunt dezvăluite, oare dragostea lui pentru Sophie va fi de ajuns în momentul în care aceasta descoperă ce rol a jucat el în complotul pus la cale de tatăl lui?

Christi Caldwell este o bine-cunoscută scriitoare de *historical romance*, publicând până în prezent 60 de titluri. Multe au fost prezențe constante în topurile *USA Today*, *New York Times* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8940-5
9 786063 389405

Alma

Never Courted, Suddenly Wed
Christi Caldwell

Copyright © 2014 Christi Caldwell
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Nunta neașteptată
Christi Caldwell

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CALDWELL, CHRISTI
Nunta neașteptată / Christi Caldwell
trad. din limba engleză: Elena Arhire. –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8940-5

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111

CHRISTI CALDWELL

Nunta neașteptată

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA
București

Pentru Reagan Hope, Riley Faith și Rory Celestino. Să nu uitați niciodată că imperfecțiunea e cea care ne face cu adevărat perfecți.

Pentru mama și tata. Nici nu-mi pot închipui cât de mulți bani din fondurile voastre de pensie au susținut, de-a lungul anilor, pasiunea mea pentru lectură. Vă mulțumesc.

Și pentru soțul meu, Doug. Doar un erou adevărat putea să mă îngrijească așa cum ai făcut-o tu timp de nouă luni, în care am fost nevoită să stau la pat. Te iubesc.

Capitolul 1

Cronica de societate a lui Lady Ackerly
Domnișoara S.W. și Lady E.F. au fost observate în timp ce părăseau loja de la teatru a marchizului de D. Multă lume a remarcat că domnișoarele nu erau însoțite.

Londra, Anglia
1818

„Nenorocitul naibii!
Al naibii prost!
Rușine afurisită!"

De la ferestrele înalte din biroul tatălui său, Christopher Quenby Ansley, conte de Waxham, privea lung la trăsurile care se perindau, netulburate, pe străzile Londrei. Unghiile lui săpau în lemnul tare al pervazului.

– Nenorocitul naibii! M-am săturat de jocurile tale! Crezi măcar pentru o clipă că ești atât de deștept sau de puternic încât să nu te supui dorințelor mele?

Of, deci azi era „nenorocitul naibii"!

„Una dintre insultele preferate ale tatei", gândi Christopher.

În reflexia lui din geam, observă cum chipul marchizului de Milford se crispa sub povara unei furii abia reprimate. Vena bine cunoscută îi pulsa la coada ochiului drept.

Știind că urma să-și înfurie tatăl, Christopher mimă un căscat și se apropie de mulțimea de sticle așezate pe masa din lemn de trandafir cu incrustații de alamă, cea care se afla cel mai aproape de ușă. Pentru o fracțiune de secundă, Christopher se gândi să fugă mâncând pământul. În schimb, ridică una dintre sticlele de cristal.

– Nu știu la ce jocuri te referi, minți el.

Își turnă un pahar de coniac și luă o înghițitură.

Marchizul lovi cu pumnul în tăblia biroului de mahon, agitând cerneala din călimări.

– Știi foarte bine despre ce vorbesc! Poate că ai reușit să păcălești restul lumii cu farmecul și cu inteligența ta, dar eu știu adevărul.

Christopher își lăsă capul într-o parte.

– Deci sunt fermecător și inteligent? Mă simt onorat, milord, spuse el ridicându-și paharul într-un salut zeflemitor.

Tatăl lui continuă de parcă el, Christopher, nici n-ar fi vorbit:

– I-am făcut lui Redbrooke o promisiune înainte să moară. El urma să mă scutească de datorie, iar tu, dacă Sophie nu apuca să se mărite în primele două sezoane, te însurai cu ea. Ei bine, femeiușca aia a ajuns deja la al treilea sezon, iar fiul lui Redbrooke se dovedește a fi mult mai puțin îngăduitor decât răposatul viconte. Redbrooke fiul mi-a făcut o vizită ca să discutăm despre datorie. Din fericire pentru noi, bătrânul viconte i-a lăsat fetei o adevărată avere drept zestre.

Acele cuvinte îl făcură pe Christopher să șovăie o clipă. Mai luă o gură de coniac.

– Fata valorează aproape o sută de mii de lire.

Christopher se înecă în timp ce-și înghițea coniacul.

Tatăl lui înclină, scurt, din cap.

– Văd că acum ți-am atras atenția.

Christopher își bău dintr-o înghițitură restul de coniac, iar apoi puse paharul jos.

– O sută de mii de lire?

– Ai auzit bine.

O, Doamne! Deci Sophie Winters, obrăznicătura care făcuse un calvar din primii lui ani de viață, valora o avere. Se gândi la locul pe care ea îl ocupase între celelalte fete bătrâne, sezon după sezon. Dacă ar fi aflat și alți domni despre suma la care se ridica zestrea ei, ce diferit ar fi stat lucrurile pentru acea domnișoară!

Christopher strânse din buze. Zece ani. Zece ani minunați... în care nu schimbase decât simple saluturi cu neastâmpărata ce-și bătuse joc de el în grajdul tatălui său. Acum ieșiră din nou la lumină amintiri pe care se chinuise să le păstreze îngropate adânc înlăuntrul lui... râsul ei vibrând metalic în timp ieșea valvârtej din grajduri. Reacția lui impulsivă după plecarea ei. Incendiul care-i devastase refugiul. Golul din stomac. Tatăl lui nu-l iertase niciodată.

Și nici el, Christopher, nu se iertase vreodată.

Și n-o iertase nici pe Sophie.

Tatăl lui își încrucișă brațele pe piept.

– Bătrânul viconte a avut ideea asta stupidă s-o lase pe fată să-și aleagă singură perechea, spuse el chicotind. Și-a închipuit că ea o să-și găsească singură un flăcău și nu și-a dorit ca banii să joace vreun rol în treaba asta. Din fericire pentru noi, nimeni nu știe adevărul despre zestrea lui Sophie.

Nimeni, cu excepția marchizului de Milford.

Iar acum, a lui Christopher.

Se părea că răposatul viconte de Redbrooke nu se pricepuse deloc la judecat caractere.

Christopher se duse la biroul tatălui său, își sprijini mâinile pe tăblia de lemn și se aplecă în față.

– Tu ești cel care i-a făcut o promisiune vicontelui. Tu ești cel care îi era dator. Ai vrea să mă însor cu ea ca să te scutesc pe tine de responsabilitate?

Marchizul ridică dintr-o sprânceană.

– Aici te înșeli. Aș vrea să te însori cu fata asta ca să ne salvezi de la faliment.

– Despre ce naiba vorbești? întrebă Christopher, care știa că tatăl lui îi rămăsese dator răposatului viconte după o afacere care eșuase, dar care nu știa la ce sumă se ridicase investiția. Cât îi datorezi lui Redbrooke?

Marchizul se trase de lavalieră, iar pielea îi căpătă o nuanță de roșu aprins.

– Nu-i vorba doar de Redbrooke.

Christopher se legănă pe călcâie. De-a lungul anilor, tatăl lui luase vreo câteva decizii lamentabile în afaceri, dar povestea de acum era de neînțeles.

Tatăl lui schiță un gest tăios cu mâna.

– Nenorocitele alea de războaie din Franța mi-au distrus investițiile. Am vândut țesătoriile în pierdere.

Christopher își trecu o mână peste ochi. Tatăl lui avea atât de puțină încredere în el, încât nici măcar nu-i ceruse sfatul. În ciuda eșecurilor lui academice, Christopher excelase la matematică. De ce nu-l lăsase afurisitul de taică-său să arunce o privire peste blestematele alea de registre?

– Ceea ce propui tu e curată nebunie!

Chiar și în prezent, Cristopher se chinuia din răsputeri s-o evite pe neastâmpărata care îi trezea amintirea nopții aceleia de foc... iar tatăl lui se aștepta ca el să se însoare cu ea?

Marchizul îndreptă un deget înspre el.

– Idiotule! Ai o obligație față de mine!

– N-am nici o obligație față de nimeni.

Marchizul încruntă și mai strașnic din sprâncenele lui albe.

– Dacă nu te însori cu ea, o să fim ruinați. N-o să mai fii atât de grozav după ce o să pierzi tot ce ai.

Christopher se încruntă.

– Exagerezi, nu-i așa?

– Creditorii au început deja să-mi facă vizite.

Încruntarea sumbră de pe fața marchizului era suficient de înfricoșătoare încât să-l bage în sperieți până și pe Necuratul. Din fericire pentru Christopher, el se obișnuise de multă, de foarte multă vreme cu infernul pe care îl presupunea traiul în casa tatălui său.

Poate că acțiunile nechibzuite ale lui Christopher provocaseră distrugerea grajdurilor, dar el chiar nu merita să-și petreacă toată viața ispășindu-și acel mare păcat prin căsătoria cu Sophie Winters.

– Îmi pare rău, tată! Nu mă însor cu ea.

Christopher se duse și-și mai turnă un pahar de coniac, iar apoi luă o înghițitură zdravănă. Își putea doar închipui ce fel de femeie devenise Sophie și, bineînțeles, nu-și dorea să afle pe propria piele.

– N-o să mai fii atât de nonșalant fără o lețcaie în buzunar și cu toate ușile care o să ți se închidă în nas. O, Doamne, aveam așteptări atât de mari de la tine! exclamă marchizul despicând aerul cu un gest al mâinii. Cine și-ar fi închipuit că o să ajungi o asemenea catastrofă?

Christopher își încleștă maxilarul ca să nu-i scape vreo remarcă legată de faptul că ajunseseră în acel punct din cauza investițiilor neinspirate ale marchizului și a pasiunii lui pentru jocurile de noroc. În timpul tiradei mult prea familiare a tatălui său, mintea îi rătăci spre trecut. În decursul anilor, marchizul îl tratase deseori urât, disprețuindu-și fiul și rușinându-se cu el încă de pe vremea când acesta din urmă era doar un băiat.

Marchizul proiecta o anumită imagine în fața societății și o cu totul alta față de fiul care nu reușise niciodată să se ridice la

înălțimea marilor lui speranțe. De-a lungul anilor, Christopher își dedicase toată energia ca să câștige aprobarea tatălui său.

Acum, la treizeci de ani, era unul dintre cei mai iscusiți experți în rasele de cai. Cei mai influenți membri ai înaltei societăți căutau să-i fie în preajmă. Tinerele se luau la întrecere ca să-i intre în grații.

Toate astea n-aveau nici cea mai mică valoare în comparație cu defectele lui.

De parcă ar fi simțit zona întunecată spre care o luaseră gândurile fiului, tatăl își așeză palmele pe birou și se aplecă în față. Furia îi scânteie în ochii de un albastru ca de gheață.

– Știu la ce te gândești, băiete. Îți spui că ești „răsfățatul societății", dar ia gândește-te la cum s-ar schimba situația dacă s-ar afla că ești doar un prostănac și un coate-goale!

Christopher fu străbătut de un fior. Amenințarea de a fi lăsat fără nici un ban nu-l îngrozea la fel de mult ca posibilitatea de a fi dat în vileag. Era obișnuit ca tatăl lui să-l amenințe cu expunerea publică a dificultăților pe care el, fiul lui, le avea. Doar că, de data asta, în cuvintele marchizului se făcea simțită o notă de disperare, și astfel promisiunea lui părea mult mai credibilă.

– N-ai îndrăzni să faci așa ceva, se chinui Christopher să spună cu buzele uscate. Te-ai face de rușine dacă ai dezvălui adevărul!

– Și ce mai contează? Dacă e să pierd totul, atunci, pentru numele Domnului, o să te văd suferind și pe tine! îl amenință marchizul, trăgând aer adânc în piept, adunându-se și punându-și din nou pe brațele scaunului mâinile îmbătrânite. Știu ce plănuiai pe vremea când o curtai pe sora ducelui de Mallen!

„O, da?", gândi Christopher, ridicând dintr-o sprânceană.

– Te rog să mă luminezi, spuse el cu glas tărăgănat.

Marchizul dădu din cap.

– Te gândeai că, dacă reușeai să-ți oficializezi legătura cu sora ducelui de Mallen, acesta fiind unul dintre cei mai influenți nobili din Anglia, el avea să te apere de disprețul societății, spuse marchizul, care continuă apoi să-și expună logica fără de cusur: doar că Lady Emmaline a fost mult mai deșteaptă decât o credea toată lumea. Ea ți-a văzut defectele.

„La fel ca mine."

Nici nu mai era nevoie să rostească asemenea cuvinte. Ele ardeau. Rodeau. Îngropate în vintrele lui Christopher.

Nu recunoscuse față de taică-său că, în povestea lui cu Lady Emmaline, fusese vorba de mult mai mult. Avea un respect profund față de sora ducelui de Mallen. Asta, în mare măsură, îl influențase în decizia de a o curta.

În cele din urmă, ea făcuse alegerea potrivită și se măritase cu Lord Drake, eroul Războiului Peninsular și moștenitorul unui ducat.

Tatălui lui avea dreptate.

O, Doamne, cât îl ura Christopher pentru asta!

Îi aruncă o privire piezișă și declară:

– Ți-o mai spun pentru ultimă dată: n-o să mă însor cu Sophie, nu ca să-ți fac ție pe plac.

Marchizul ridică dintr-o sprânceană de un alb imaculat.

– Nu-i vorba să-mi faci mie pe plac, Christopher. E vorba de supraviețuire.

– Mi-ai atribuit rolul de vânător de zestre? Sunt convins că tatăl domnișoarei Winters avea speranțe mai mari pentru fiica lui decât s-o mărite cu un conte fără bani.

– Domnișoara e disperată. Mai bine un vânător de zestre decât nici un pretendent.

Năpădit de o furie mocnită și nimicitoare, Christopher strânse din pumni.

– N-o să fac asta!

Se răsuci pe călcâie și o luă din loc. Însă atunci când ajunse aproape de ieșire, strigătul marchizului îl făcu să se oprească brusc.

– Ba da, Christopher, o s-o faci! Dacă nu te sinchisești ca măcar s-o curtezi pe fată, n-am altă opțiune decât să-ți tai alocația.

Christopher încremeni. Ca să-și arate lipsa de respect, el răspunse vorbind spre prag:

– Presupui că domnișoara o să accepte să fie curtată de mine.

– La cum văd eu lucrurile, fata e deja la al treilea sezon și n-are nici o perspectivă. N-o să prea aibă de ales.

Christopher închise ochii.

– Deci care e răspunsul tău, băiete?

Christopher se trase de reverele hainei.

– Du-te naibii! spuse el.

Râsul tatălui său îl urmări în timp ce ieșea din încăpere. Și continuă să răsune plin de aroganța sigură pe sine a unui om care știa prea bine că fiul lui n-avea cum să nu se supună.

Capitolul 2

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Domnișoara S.W. a făcut dovada talentului ei la tras cu arcul, nu neapărat impresionant, cu ajutorul unei săgeți care a nimerit chiar în coapsa marchizului de A. Din fericire, domnul n-a fost grav rănit. Ci doar stânjenit de moarte. Și a devenit foarte palid.

Lancea și scutul pe care le ținea în mână domnișoara Sophie Winters se loviră zgomotos una de alta; ecoul răsună prelung între pereții coridorului din reședința lui Lord și a lui Lady Thomas. Cu sufletul la gură, Sophie aruncă o privire peste umăr, așteptând să fie descoperită dintr-o clipă în alta.

Văzând că nu apărea nimeni cu vreo expresie scandalizată pe chip, ea scoase un oftat de ușurare și-și văzu de drum, cu fustele delicate, de muselină roșie, învolburându-i-se în jurul gleznelor.

Era puțin probabil ca vreun lord sau vreo lady dintre cei prezenți la serată să stea la pândă în întuneric. Balul mascat organizat de Lord și Lady Thomas devenise unul dintre cele mai căutate evenimente din sezon.

Și, până la urmă, la un bal mascat, o domnișoară putea să fie oricine își dorea.

Iar minunile chiar se întâmplau.

Desigur, trebuia să și participi la acele petreceri ca să ai măcar șansa la o fărâmă de minune.

Sophie se opri în dreptul unei uși închise. Vocile dezaprobatoare ale mamei și fratelui ei îi răsunară în minte. Ar fi trebuit să revină numaidecât în sala de bal. Sophie șovăi, apoi răsuci mânerul și se strecură înăuntru.

Doar o clipă. Își permitea doar o clipă de singurătate.

În biblioteca lordului Thomas plutea o tăcere binecuvântată.

Sophie își lăsă jos scutul și sulița, iar apoi traversă spațiul uriaș al încăperii. Privirea ei urcă de-a lungul rafturilor înșirate din

podea până în tavan, pe care se odihneau volume de piele. Ea își întinse gâtul și studie pictura murală din partea de sus a pereților. Îngerași rotofei, cu obraji rozii, pluteau în jurul unei grădini. Sophie clătină din cap. Ce ciudată operă de artă! Locul îngerașilor era printre nori și în ceruri, nu într-o grădină care semăna remarcabil cu... ea miji din ochi și studie cu atenție tavanul... cu Grădinile Kensington. Spera din inimă ca volumele lui Lord și Lady Thomas să fie mult mai bune decât preferința lor în materie de artă. Apoi își întoarse atenția spre rafturile din apropiere și apucă o carte la întâmplare, gândindu-se la situația ei.

La aproape douăzeci și doi de ani și foarte aproape să devină fată bătrână, Sophie devenise o fire foarte practică.

Părea puțin probabil să-și găsească vreodată perechea. Una pe care să și-o aleagă ea. În schimb, trebuia să se bizuie pe legăturile de familie cu alți nobili. O asemenea revelație o deranjase teribil pe vremea când avea optsprezece ani. O duruse la vârsta de nouăsprezece ani. La douăzeci, începuse să se gândească din ce în ce mai puțin la perspectivele ei de căsătorie.

În prezent, descoperea că putea să trăiască foarte bine și fără parada nesfârșită de burlaci pe care i-i tot propusese fratele ei. Mai ales atunci când domnii aveau aspirații ceva mai mari în privința unei soții... iar Sophie, până și în opinia ei, era pe cale să devină o fată bătrână scundă, plinuță și destul de neîndemânatică.

Din păcate, fratele și mama ei începuseră să-și piardă răbdarea în legătură cu statutul ei de fată bătrână. Dacă fratele ei, Geoffrey, reușea să se impună, Sophie ar fi ajuns să se mărite cu un bărbat ales de el. În ultimul timp, Geoffrey îi vorbise foarte sincer despre văduvul acela bătrân și libidinos, lordul Carmichael. Sophie bănuia că era o simplă amenințare, dar, necăsătorită fiind, nu putea să fie prea sigură de asta. Ea se înfioră la gândul căsătoriei cu domnul acela corpolent, a cărui respirație mirosea a usturoi.

Cu un oftat, întoarse filele cărții pe care o ținea în mână. După cotorul tare și paginile imaculate, cu chenare aurite, ar fi putut să bage mâna în foc că Lord și Lady Thomas nu erau neapărat niște cititori înfocați.

Răsfoi paginile *Odiseei* lui Homer. N-ar fi fost frumos să te duci departe, să pleci de acasă și să călătorești prin colțuri îndepărtate ale lumii, așa cum făcuse Ulise? Sophie privi îndelung titlul cărții.

O trezi din visare un pocnet ușor, venit dinspre ușă. Sophie înjură în gând.

Cartea îi scăpă printre degete și aterizâ, cu o bufnitură înăbușită, pe covorul Aubusson al lordului Thomas.

Sophie se ascunse în spatele celei mai apropiate canapele și se lipi de piesa de mobilier tapisată cu brocart auriu.

Ușa se închise.

Ea își apăsă o mână pe piept, sigură că bubuitul inimii avea să-i dezvăluie prezența ei neașteptatului musafir.

În încăpere domnea o tăcere absolută. Poate că persoana în cauză doar aruncase o privire prin bibliotecă și apoi plecase. Poate...

Intrusul se apropie de bufetul cu băuturi al lordului Thomas, iar zgomotul discret al pașilor lui îi spulberă lui Sophie orice fărâmă de speranță. În liniștea din încăpere răsună clinchetul delicat al cristalului lovit de cristal, urmat de susurul curgerii netulburate a lichidului turnat într-un pahar.

Din spatele canapelei, Sophie aruncă o privire furișă ca să vadă cine îi spulberase clipa trecătoare de răgaz, dar întunericul din cameră, îndulcit doar de câteva lumânări, îl învăluia pe străin în penumbră.

Reuși să distingă silueta impunătoare a unui bărbat. Mijind din ochi, Sophie încercă să deslușească mai multe. Domnul în cauză purta haine albe, care făceau un contrast intens cu negrul ca de smoală din biblioteca lordului Thomas. Sophie se apropie ceva mai mult de marginea canapelei, lipindu-și spatele de tapiseria acesteia. Firicele de praf se desprinseră de pe brocart și dansară în aer.

Sophie strâmbă din nas. Da, se părea că avusese dreptate și că biblioteca nu era încăperea preferată a stăpânului casei...

– Hapciu!

Își acoperi iute gura cu palma și-și ținu respirația.

– Te rog ca, doar din cauza mea, să nu te simți obligată să rămâi acolo toată seara!

Ea tresări atunci când tăcerea fu spulberată de vocea străinului, care era baritonală, profundă și foarte melodioasă.

Sophie se strânse în spatele canapelei, căutând cu disperare un refugiu. Își prinse buza de jos între dinți, gândindu-se la următoarea mișcare.

Dacă ar fi fost înțeleaptă, ar fi fugit mâncând pământul.

Doar că *era* îmbrăcată în costum de carnaval. Misterul unei măști îngăduia libertăți care, în mod normal, nu li se cuveneau tinerelor doamne nemăritate.

O pereche de sandale din piele se opriră în fața lui Sophie, iar ea nu reuși să-și înăbușe un țipăt. Veșmintele albe se învolburară în jurul picioarelor acelui domn.

Sophie își ridică privirea încetul cu încetul, tot mai sus și mai sus, de-a lungul picioarelor lui lungi și puternice, al pieptului lat și musculos și al umerilor demni de un Atlas. Ea își lăsă capul pe spate ca să-l studieze pe străinul mascat. Înghiți în sec.

– Bună seara! o salută el, iar vocea lui răgușită și joasă o învălui precum razele unui soare fierbinte de vară.

Sophie simți cum i se punea un nod în gât, dar reuși să răspundă:

– Bună seara!

El așeză un pahar plin cu coniac pe masa de mahon negru din dreptul canapelei și se lăsă într-un genunchi lângă ea.

Înainte ca Sophie să-și dea seama ce avea el de gând să facă, domnul îi ridică ușor fustele, ca să-i verifice gleznele. Îi prinse mai întâi un picior în mână, rotindu-l delicat, de parcă ar fi ținut între degete cea mai rafinată dantelă spaniolă, iar apoi luă totul de la capăt cu celălalt picior.

Vârful degetului lui trecu peste semnul din naștere, în formă de inimă, de pe glezna ei. Degetul zăbovi acolo o clipă, de parcă posesorul lui ar fi rămas fascinat. Apoi el își retrase mâna.

– Ești rănită?

Sophie înghiți în sec și reuși să clatine scurt din cap. Apoi își dădu seama că atenția lui rămăsese îndreptată spre glezna ei.

– Doar mândria mi-e rănită, spuse ea într-o șoaptă răgușită.

Nu mai simțise niciodată mâinile unui bărbat pe pielea ei goală. Era o senzație mai îmbătătoare decât aceea pe care ți-o oferea cea mai bună șampanie franțuzească. Sophie își lăsă privirea să zboare peste silueta lui înaltă, impunătoare, înveșmântată în roba lungă și albă. Detesta coiful auriu care acoperea capul necunoscutului și masca în spatele căreia i se ascundea mare parte din față. Simți brusc cum o furnicau degetele din pricina dorinței de a-i scoate masca.

El îi coborî fustele la loc și se ridică în picioare, întinzându-i o mână. Sophie îi privi degetele lungi, iar apoi își puse mâna într-a lui. Misteriosul domn o ajută să se ridice.

Ea îl studie din nou și fu străbătută de un fior.

În veșmintele albe și cu sandale în picioare, semăna cu un zeu grec. Ea se chinui să privească pe furiș în întunericul din cameră. Ar fi putut să parieze că, sub casca lui, domnul acela ascundea bogăția unui păr auriu... șuvițe ca de mătase, *demne* de un zeu grec.

– Ulise, spuse el, ca răspuns la întrebarea ei nerostită.

El continuase să vorbească pe un ton răgușit și ea se întrebă dacă aceea era, de fapt, vocea lui sau dacă și-o prefăcea din dorința de a se ascunde.

Sophie încremeni. Se uită la exemplarul uitat al *Odiseei* și reveni cu privirea la bărbatul care dăduse buzna în singurătatea ei.

Soarta.

Cuvântul se trezi la viață înlăuntrul ei; i se strecură prin gând asemenea cetii care murmura gingaș în zorii zilei.

Ea clătină din cap.

„Nu fi nătângă, Sophie!"

Străinul nu părea să-și dea seama că prin mintea ei se învolburau asemenea gânduri nebunești. El își recuperă licoarea fină pe care o șterpelise de pe bufetul cu băuturi al lordului Thomas.

– Iar tu ești Afrodita?

Sophie clătină din cap în semn că nu.

El își ridică privirea ca s-o studieze.

– Dionisos?

Sophie își luă sabia și scutul și le ridică.

Chiar și în umbrele întunecate din încăpere, ea surprinse clipa în care ochii lui scânteiară din pricină că recunoscuse zeitatea întruchipată de costumul ei de carnaval. El își ridică paharul în semn de salut.

– Aha, Atena!

– Da, adeveri Sophie jucându-se, încurcată, cu scutul și cu sulița și aruncând o privire spre ușă, iar apoi din nou spre străin. Ar trebui să plec!

Dar, deși rațiunea îi spunea că ar fi trebuit să părăsească imediat acea încăpere, Sophie înaintă și mai mult în bibliotecă. Își așeză armele pe o masă rotundă, de lemn de stejar, și începu să se legene pe picioare înainte și înapoi, din pricina senzației de fierbințeală pe care i-o stârnea căutătura lui stăruitoare. Nefiind obișnuită ca un

bărbat s-o scruteze atât de fățiș, se bucură că adevărata identitate îi era ascunsă.

Din spatele măștii aurii, ochii străinului scânteiau.

– Ei, dar tu ești Atena, o războinică adevărată, care nu șovăie în fața nici unei provocări!

Sophie se opri la câțiva pași de silueta lui impunătoare. Ce n-ar fi dat ca să-i deslușească culoarea ochilor! Îl privi cu atenție. Ochii păreau să-i fie albaștri sau verzi. Dacă el s-ar fi înclinat ușor spre lumina difuză a lumânărilor, ea ar fi putut să distingă...

El luă o gură din băutura lui și puse paharul jos.

– Trec inspecția, Atena? Sau trebuie să-mi vezi și dinții?

Lui Sophie i se încinse pielea la auzul remarcii stânjenitoare. Clătinând din cap, ea spuse:

– Ce idee excelentă! Ce-ar fi să zâmbești ca să văd ce și cum?

Străinul scoase un hohot de râs și ea strânse din buze drept răspuns. În mai bine de două sezoane, nu se distrase niciodată atât de bine. Oare unde fusese acel străin de când își făcuse ea debutul în societate?

Ulise zâmbi.

– Deci?

Sophie își încrucișă brațele pe piept și-și prinse bărbia între degetul mare și arătător. Ea se prefăcu a-l studia cu atenție.

– Hmmm... Cred că merge.

– Ceea ce e foarte bine, spuse el cu toată seriozitatea, pentru că alternativa ar fi ori fără dinți, ori dinți de lemn.

Sophie chicoti:

– Vorbești serios? Dinți de lemn? Există așa ceva?

El dădu din cap.

– O, fără îndoială!

Schimbară un zâmbet și Sophie simți cum i se tăia răsuflarea, rămânându-i suspendată undeva în piept. O, Doamne, deși nu era vreo debutantă aflată în primul ei sezon social, ea și-ar fi dorit ca momentul acela să nu se mai termine niciodată! Întâlnise nenumărați domni de-a lungul mai multor sezoane și nici unul nu reușise s-o facă să râdă așa cum o făcea acel necunoscut. Nici unul dintre ei nu-și *dorise* s-o facă să râdă.

Ulise făcu un pas mai aproape.

– Mi-ar plăcea să știu ce gânduri îți trec prin minte.

Ciudat, dar Sophie chiar îi dădu crezare. Mama și fratele ei nu dădeau nici o ceapă degerată pe ceea ce gândea ea. Singura persoană căreia îi păsa cu adevărat era scumpa ei prietenă, Lady Emmaline. Cu toate acestea, Emmaline, măritată de curând cu marchizul de Drake, se retrăsese în Kent, așteptând nașterea primului lor copil. Sophie își simți inima străpunsă de un mic fior de invidie pricinuit de dorința de a avea și ea un soț iubitor și propria familie.

– Ce-am spus ca să-ți alung zâmbetul de pe buze, dulce Atena?

Ea clătină din cap ca să-și alunge gândurile melancolice.

– M-ai întrebat la ce mă gândesc.

El își înclină capul.

– Și?

– Nu. Spuneam că asta mi-a alungat zâmbetul de pe buze.

Ulise clipi de câteva ori, de parcă s-ar fi învârtit în niște cercuri amețitoare.

Sophie oftă și spuse:

– Te-am derutat. Fratele meu spune că am efectul ăsta asupra oamenilor. Zice că sunt foarte greu de înțeles.

El se încruntă.

– Fratele tău îmi pare un nătărău înfumurat.

Un fior o străbătu la auzul acelei sentințe rapide. O, Doamne, se putea obișnui foarte bine cu vorbele lui dulci și cu posesivitatea masculină! Făcu o grimasă și încercă, fără prea mult succes, să distingă detaliile feței lui. Era foarte probabil să-l cunoască foarte bine, să li se fi încrucișat drumurile adeseori.

– Crezi că ne-am mai întâlnit? rosti ea, impulsiv.

Străinul îi prinse mâinile într-ale lui. Le întoarse, îi studie palmele și-i răspunse:

– Cu siguranță că am ști.

Sophie reuși să dea din cap. Pentru că era de acord cu el. Ar fi fost absolut imposibil să fi întâlnit vreodată un bărbat ca el și să nu-și fi amintit zâmbetul acela și profunzimea emoțiilor pe care le stârnea înlăuntrul ei.

De pe polița șemineului, tic-tacul neîntrerupt al orologiului măsura tăcerea care se așternu peste încăpere. Dar măsura și timpul de când Sophie plecase din sala de bal. Poate că bărbatul din fața ei nu-i cunoștea adevărata identitate, dar cu siguranță că mama și fratele ei aveau să-i remarce absența. Oricât i-ar fi displăcut lui Sophie ideea

de părăsi biblioteca gazdei lor, buna-cuviință îi cerea să plece. Nu putea să-și permită să mai dea *Cronicii de societate a lui Lady Ackerly* alte subiecte de bârfă.

– Ar trebui să plec, spuse ea.

Răspunsul lui veni aproape imediat:

– Ar trebui să rămâi.

Ea își lungi gâtul ca să-și ridice privirea spre el. La mai bine de un metru optzeci, domnul acela era cu mult mai înalt decât un gentleman obișnuit.

– Lansezi o provocare, Ulise?

– Da. Rămâi.

Christopher, conte de Waxham, eliberă mâinile domnișoarei și-și mai turnă un pahar de coniac din colecția de băuturi a lordului Thomas. Privi peste marginea paharului la făptura încântătoare din fața lui, care reușise să-i stârnească interesul așa cum n-o mai făcuse nici o femeie în seara aceea.

Tânăra chiar avea dreptate. Buna-cuviință îi cerea să revină la petrecere.

Totuși, partea irațională dinlăuntrul lui, atât de fermecată, își dorea s-o țină lângă el până când orchestra lui Lady Thomas își cânta ultimele acorduri.

Christopher luă o gură de coniac.

– Te distrezi în seara asta, Atena?

Ea privi la paharul din mâna lui.

– O, nespus de mult, Ulise!

– Atât de mult încât să te ascunzi în biblioteca lordului Thomas?

Ea întinse mâna și-și ajustă casca ce îi alunecase prea mult pe față.

– Dacă îți amintești, încercam să revin în sala de bal.

„Touché!", se gândi el.

– Dar tu? Te distrezi în seara asta? întrebă ea.

Buzele lui Christopher zvâcniră și el alunecă între pliurile unui divan aflat în apropiere.

„Obrăznicătură mică!"

– Deloc. Ba dimpotrivă. Asta, până acum.

– Of...

Ochii tinerei, nedeslușiți în penumbră, se făcură mari la auzul acelor vorbe pline de sinceritate. El îi privi mai atent. I se păru că

erau un amestec de verde și albastru. Privirea ei pendula între ușă și locul gol de lângă el.

Fără îndoială că zeița cea voluptuoasă nu-și dorea să revină în sala de bal mai mult decât și-o dorea el. Întreaga poveste n-avea nici un sens. El se refugiase în bibliotecă ca să se bucure de un moment de liniște, să uite de situația financiară a familiei lui... și de faptul că taică-său insista ca el s-o ia de soție pe Sophie Winters. Maxilarul i se încleștă.

Dacă lucrurile ieșeau așa cum și le dorea tatăl lui, Christopher avea să se însoare cu scorpia care îl chinuise în copilărie. El se încruntă. Sophie nu fusese cu mult diferită de tatăl lui în acea privință și ultima persoană cu care dorea să-și petreacă restul vieții era o femeie care să-i amintească de tatăl lui. Sau de incidentul de la grajduri.

Christopher clătină din cap. Nu voia să strice acea întâlnire cu gânduri legate de tatăl lui sau de Sophie Winters.

Privirea i se concentră pe senzuala Atena, ale cărei degete se jucau, agitate, cu faldurile rochiei. Părea neliniștită precum o pasăre care stătea să-și ia zborul. Apoi făcu un pas spre el, iar Christopher își dădu seama că acea frumusețe uluitoare arunca pe fereastră buna-cuviință pentru plăcerea unor minute trăite departe de lumea bună.

Ea făcu semn din cap spre coniacul din mâna lui.

– Ce anume îi fascinează atât de mult pe bărbați la băutura asta?

El își întinse paharul, lansând o provocare mută.

Fruntea tinerei se încruntă. Ea făcu vreo câțiva pași spre el și se opri. Fustele plisate și roșii, în stilul veșmintelor grecești, îi dansară în jurul gleznelor. Privirea lui alunecă peste picioarele ei, peste șoldurile ușor proeminente, urcând necontenit, până când ajunse la decolteul îndrăzneț de adânc, în timp ce pieptul ei se ridica și cobora.

Ea luă paharul și degetele li se atinseră în treacăt. El fu străbătut de un fior incandescent, precum furnicăturile pe care le simțea ori de câte ori mergea desculț pe covor.

„O, Doamne, ce naiba se întâmplă cu mine?"

Atena îi aruncă o privire piezișă și bău jumătate de pahar.

O podidiră lacrimile. Începu să se înece.

Râsul îl zdruncină pe Christopher din toate încheieturile.

Ea îi aruncă o ocheadă încruntată.

– Asta n-a fost nici cuviincios, nici amuzant!

Apoi, ca pentru a mai salva aparențele, mai încercă să ia o gură. De data asta, singura ei reacție vizibilă fu o grimasă.

Christopher zâmbi în timp ce ea continuă să bea din coniacul lui. Cine și-ar fi închipuit că putea să fie atât de distractiv s-o tachineze pe acea tânără?

Sau de seducător, se gândi el în timp ce ea își trecu vârful limbii peste buza de jos, care era minunat de plină.

Vocea ei joasă, răgușită, îi întrerupse gândurile pornite pe un făgaș periculos:

– Ca să fiu sinceră, a doua gură n-a fost deloc rea.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Dar a treia și a patra?

– O, a treia și a patra au fost divine. Dar a patra și a cincea au fost cu mult mai bune.

– Ai luat de două ori în calcul a patra gură.

Ea se încruntă.

– Da?

– Da, spuse el cu prefăcută seriozitate.

– Atunci, a patra gură trebuie să fi fost absolut divină!

Un râset răsună din străfundurile pieptului lui.

Ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă ea se întorcea în sala de bal. Ultimul lucru pe care și-l dorea Christopher era să fie descoperit alături de o doamnă mascată, mai ales în lumina planurilor pe care le făcuse tatăl lui pentru el.

Dar se simțea mult prea bine. Făcu un semn spre locul rămas gol pe canapea, așteptându-se ca, negreșit, domnișoara să-și vină în fire și să-și dea seama că nu se cuvenea să fie singură cu el.

Din păcate, se părea că a patra și a cincea gură de coniac îi cam umbriseră judecata.

Atena se așeză pe canapea, țesătura delicată a fustelor ei fluturând în jurul lui și al ei, iar Christopher aruncă o privire furișă în jos.

Glezne frumoase și delicate.

Simți cum sângele i se învolbura în vine. O, Doamne, îi plăceau la nebunie gleznele frumoase și delicate, mai ales dacă îi aparțineau unei făpturi voluptoase și seducătoare ca ea!

– Ce te aduce aici astă-seară? Îți eviți, poate, soțul?

Un râs răgușit ieși dintre buzele ei.

– Nu sunt măritată!

Christopher dădu afară din adâncul pieptului o răsuflare pe care nu știa să și-o fi ținut acolo. Ei bine, prefera s-o știe pe Atena fără obligații. Privirea lui se îndreptă spre arcuirea perfectă a celor două buze și simți cum fiorul dorinței îl străbătea din cap până-n picioare. Da, prefera s-o știe fără soț. Desigur, întâlnirea lor clandestină căpăta un aer mult mai scandalos, amenințarea descoperirii luând proporții mult mai mari... dar celor din înalta societate li se încuviințau unele libertăți atunci când luau parte la balurile mascate.

Atena își termină de băut coniacul și întinse paharul ca să-i fie umplut din nou. Christopher șovăi. Nu se cuvenea s-o amețească pe acea domnișoară, deși ea părea să se fi amețit deja. El luă sticla de coniac de pe bufetul cu băuturi al lordului Thomas și reveni lângă ea. Îi turnă vreo câteva degete din licoare.

Ea bău totul dintr-o singură înghițitură. O ușoară grimasă îi strâmbă buzele.

La naiba, avea s-o trimită înapoi în sala de bal pe misterioasa domnișoară cherchelită bine!

– Deci, dulce Atena, care-i motivul vizitei tale aici?

Ea se bătu ușor cu un deget peste bărbie.

– Ei bine, am fost invitată.

Christopher zâmbi larg. Era absolut fascinantă.

– Ai fost invitată în biblioteca lordului Thomas?

Ea își întinse paharul de acum gol. Băuse destul pentru o seară. El îl luă, atingându-și intenționat degetele de ale ei.

Tânăra nu păru deloc afectată de atingerea lui. Închise ochii și se lăsă pe spătarul canapelei, cu gâtul arcuit de parcă ar fi avut de gând să tragă un pui de somn.

– Ar trebui să plec, murmură ea.

Christopher încercă să-și înăbușe dezamăgirea. Pentru el, întâlnirea cu ea era cea mai plăcută parte a serii.

– Ar trebui.

Ea își prinse ușor între dinți buza de jos, aceea care era atât de plină, și spuse:

– Nu se cuvine cu nici un chip să fim singuri.

Christopher își închipui tot felul de lucruri necuviincioase în care să se fi implicat buzele acelea.

– Da, spuse el zâmbind, cu impresia clară că zeița lui n-avea de gând să plece. Dar nu mi-ai mai răspuns la întrebare!

Ea flutură din gene.

– Nu?

– Nu.

Ce n-ar fi dat el să-i poată smulge coiful auriu de pe cap și să dezvăluie părul pe care îl ascundea! Oare ea avea bucle aurii ca mierea? Bucle de un auriu închis?

– Care era întrebarea, milord?

Christopher își coborî capul mai aproape de al ei.

– De ce te-ai ascuns în biblioteca lordului Thomas? O întâlnire clandestină?

Se simți cuprins de dorința mistuitoare de a-și întinde mâna și de a mângâia conturul mătăsos al obrazului ei, ca să verifice dacă pielea îi era la fel de catifelată pe cât părea.

Tânăra își ațintì privirea în tavan.

– Nu chiar, Ulise, se confesă ea, iar apoi, de parcă n-ar fi fost singuri în încăpere, îi șopti, cu un aer complice: Îmi doream o clipă departe de lumea bună și știam că n-o să găsesc pe nimeni aici. Ei bine, cu tine de față, nu se poate spune că nu-i nimeni. Dar tu? Cauți să eviți pe cineva?

Da, Christopher evita realitatea situației în care se afla.

– Aveam nevoie de o pauză de la...

„Planurile pe care le are tatăl meu pentru mine."

– De la compania debutantelor romantioase?

Plină de cochetărie, ea îi făcu repede cu ochiul.

El îi răspunse aruncându-i un zâmbet larg.

Atena se ridică și veni mai aproape.

– Și de unde știi că nu sunt și eu una dintre acele debutante romantioase?

Christopher îi studie buza de jos, prea plină, luptându-se cu dorința de a-i revendica buzele cu ale lui.

– Debutantele nu poartă roșu.

Zâmbetul ei se adânci și-i sublinie urma unei gropițe în obrazul drept.

Pe Christopher aproape că-l furnicau degetele, mânate de dorința de a întinde mâna și de a mângâia locul acela.

Apoi zâmbetul ei se adânci.

– Tu nu ești... însurat?

– Nu.

Nu încă.

Probabil că ea îi observă șovăiala cu care rostise acel cuvânt, fiindcă dădu încetișor din cap.

– Înțeleg.

Gura lui se încordă într-o linie severă.

– Dacă lucrurile ar ieși după cum vrea tata, atunci ar trebui să mă însor cu o... anumită femeie.

Deasupra măștii, fruntea ei se încruntă.

– Of, deci așa merg lucrurile în societatea noastră, nu? Și fratele meu vrea să mă vadă logodită o dată pentru totdeauna.

El se gândi că întreaga situație era absolut irațională. N-avea nici o logică. Însă, o, Doamne, cât de mult îl ura pe nemernicul anonim care avea s-o facă soția lui! Simți dintr-odată că nu-și dorea ca intruziunea realității să risipească feeria din încăpere. Christopher nu era un romantic din fire; poate că la mijloc era atmosfera balului mascat sau, poate, magia costumelor... dar se simți pierdut în mrejele momentului.

– Nu cred că ți-ar plăcea să discuți despre inevitabila ta logodnă mai mult decât mi-ar plăcea mie să discut despre a mea, spuse el.

– Da, așa-i, recunoscu ea pe un ton în care se simțea o urmă de amărăciune. Atunci, despre ce să vorbim? Despre costumele din seara asta?

– Niciodată despre ceva atât de plictisitor, spuse el punându-și o mână pe piept.

– Să vorbim, poate, despre oaspeții interesanți de la balul mascat al lordului Thomas?

– Acum știu că mă tachinezi, dulce Atena!

Ea își lovi ușor buza cu vârful degetului.

– În cazul ăsta, ce propui, dragă Ulise?

– Despre pasiunile tale. Oare ce-o bucură pe o femeie inteligentă ca tine?

Ochii ei sclipiră de veselie.

– Deși știi că societatea vede cu ochi răi femeile inteligente, ai decis într-un sfert de oră că sunt o femeie inteligentă?

– N-am vrut să pară o insultă.

Ea scoase un mic pufnet.

– Ar fi nevoie de mult mai mult ca să mă insulți. Prefer să se creadă despre mine că sunt inteligentă.

– De aici și costumul Atenei?

– De aici și costumul Atenei, încuviință ea, iar apoi făcu o mică pauză. Iar tu o să-mi povestești despre pasiunile tale?

El își duse o mână la piept.

– O să-mi pun sufletul pe tavă în seara asta.

– Atunci, trebuie să mă asigur că pun întrebări foarte inteligente.

Christopher o prinse de mână și o ajută să se ridice. Ea se clătină spre el cu mișcări de a căror nonșalanță era răspunzătoare tăria coniacului, nu atingerea lui. Totuși, el îi aduse ușor corpul mai aproape de al lui.

Pleoapele ei fluturară o clipă, de parcă ar fi fost la fel de captivată ca și el, de parcă și ea ar fi fost atrasă de amenințarea amețitoare a descoperirii pe care o riscau amândoi.

– Cartea ta preferată? șopti ea.

Cuvintele Atenei lui îl făcură pe Christopher, năpădit dintr-odată de greață, să se izbească de zidul realității. Vorbele ei îl azvârliseră din nou în chinul tachinărilor neîndurătoare pe care le îndurase în copilărie.

– Ulise!

Christopher se chinui să schițeze un zâmbet.

– Doar dacă îmi spui tu prima.

Atena se eliberă din brațele lui și se îndepărtă de el cu pași legănați, râzând răgușit.

– Și ce e amuzant în asta? întrebă ea, deschizându-și larg brațele. Suntem într-o bibliotecă!

Christopher ridică dintr-o sprânceană și-i studie mișcările.

– Și?

– Și?

Ea luă o carte de pe raft.

– O să-ți ghicesc cartea preferată, iar tu o s-o ghicești pe a mea. Apoi o să facem schimb de volume.

Christopher nu-și putea aminti ultima dată când avusese o întâlnire atât de frivolă, dar și atât de stranie. Una care îl făcea să uite, chiar dacă doar pentru o clipă, de dezgustul pe care îl simțea față de fiecare volum din biblioteca lordului Thomas.

– Foarte bine.

Se despărțiră și începură să cutreiere de-a lungul rafturilor, iar râsetele li se amestecară.

– Aha! spuse ea.

Christopher aruncă o privire în spate și o văzu cum scoase o carte și cum o ținu strâns la piept, gest care, practic, ascunse titlul.

– Tu ți-ai găsit cartea, Ulise?

– Obrăznicătură, mormăi el și se întoarse la căutarea lui.

Se plimbă de-a lungul rafturilor de volume, culoar după culoar, și în cele din urmă se opri. Privirea îi era atât de concentrată pe cărțile din fața lui, încât simți în spatele ochilor o durere surdă și pulsatilă.

– Ulise!

El scoase un volum din piele verde. Își fixă privirea pe titlu, dorindu-și să vadă literele clar, dar cuvintele îi dansară prin fața ochilor și apoi dispărură de pe copertă. Își dori să arunce afurisita de carte pe fereastră.

– Am găsit.

Atena lui se apropie de el, ținându-și comoara strânsă la piept într-un fel care îl făcu să invidieze cartea aceea blestemată. Ar fi renunțat la titlul de marchiz ca să fi fost el acel volum.

– La trei, facem schimb de cărți!

Toate nesiguranțele lui vechi de ani de zile se dezlănțuiră fără nici o reținere. Aproape că se înecă sub asaltul unei panici mult prea cunoscute.

– Unu. Doi. Trei.

Christopher studie volumul pe care Atena lui i-l întinsese și apoi reveni cu privirea la ea. Poate că scânteia pe care ea o zări în ochii lui fu motivul care o făcu să spună:

– *Delphine*.

– Da. Înțeleg, minți el.

Atena făcu un semn din cap spre volumul pe care i-l dăduse.

– Ai citit-o? îl întrebă, iar apoi nu-i așteptă răspunsul, ci începu să turuie vrute și nevrute despre carte: Știi că autorul e o femeie?

Cartea a fost atât de controversată, șopti ea, încât Napoleon a exilat-o pe autoare pentru părerile ei despre libertatea femeilor într-o societate aristocratică. Și...

Ea păru să-i observe tăcerea. Închise imediat gura.

Ce fascinant că Atena lui prefera acea lucrare! Christopher se gândi la ceea ce îi povestise despre logodna ei și se întrebă cât de mult contase, atunci când ea alesese acea anume carte, frustrarea pe care o simțea fiindcă îi fusese limitată libertatea de a-și alege soțul.

În cele din urmă, ea își ridică privirea spre el. *Intrigă și iubire.*

– Nu mi-aș fi închipuit că ești un romantic!

Christopher se încruntă. La naiba! El apucase cea mai apropiată carte la îndemână. Se chinui să schițeze un zâmbet larg.

– Ai impresia că-mi cunoști atât de bine pasiunile după atât de puțin timp, dulce Atena? întrebă el, gândindu-se la Lady Emmaline Fitzhugh și la cât de lamentabil eșuase pe vremea când o curtase, așa că recunoscu față de el însuși că se putea ca Atena să fi avut dreptate în privința asta. De altfel, *Intrigă și iubire* nu poate fi considerată o scriere romantică.

– Nu? se miră ea, încruntându-se și coborându-și privirea spre carte. Bănuiesc că n-ar trebui să-mi dau cu presupusul doar pe baza unui titlu.

Ea îi dădu înapoi volumul. Christopher îl luă și, la rândul lui, îi returnă cartea. Își drese glasul.

Îmi închipui că deja ni se simte lipsa amândurora.

Oricât de greu îi era să renunțe la acel moment de fericire alături de Atena lui, Christopher își dădea seama că ar fi fost dezastruos pentru amândoi să fie descoperiți în acea bibliotecă.

Atena dădu din cap în semn că înțelesese. Își puse volumul la loc.

– Simt că n-ar fi bine să ne luăm rămas-bun și să nu ne mai vedem niciodată.

Ea dădu să-și scoată masca, dar Christopher își puse cartea deoparte și-i luă degetele într-ale lui.

Ducă-se naibii decența! Balurile mascate erau momentul săruturilor interzise; un moment în care se putea întâmpla orice. Îi întoarse degetele și aruncă o privire prelungă la palmele ei fine.

– Sunt de acord, dulce Atena. Nu vreau să stric momentul ăsta cu revelații care n-au cum să facă bine nici unuia dintre noi.

– Deci ăsta-i un rămas-bun.

Da, așa trebuia să fie. Pentru amândoi. După ce se încheia balul mascat, ei erau forțați să revină în lumea așteptărilor rigide și a căsătoriilor aranjate.

La cât era de afurisit, Christopher voia să mai fure o clipă înainte ca tatăl lui să-i forțeze mâna și să se trezească însurat ca să achite o datorie de familie. Asta, pentru ca el și ea să știe că, la un moment dat, între ei nu existaseră decât râsete, sinceritate și libertate.

– Întâlnește-te cu mine!

Auzind propunerea lui scandaloasă, ea făcu ochii mari. Ce n-ar fi dat Christopher ca încăperea să fi fost scăldată în lumină, astfel încât el să poată vedea ce culoarea aveau ochii ei fermecători!

– Poftim? icni ea.

– În ultima zi din sezon, dacă tu nu ești logodită și eu sunt, firește, liber, întâlnește-te cu mine în Grădinile Kensington.

Acele cuvinte sunau nebunește chiar și pentru el. Nu exista nimic cuviincios, înțelept sau necesar în propunerea lui impulsivă, dar, dacă tot trebuia să împlinească dorința tatălui său... atunci măcar își putea permite îndrăzneala de a se gândi la Atena lui cea misterioasă și de a-i afla într-o bună zi identitatea reală.

– Foarte bine.

Atena se aplecă, îi dădu un sărut pe obraz și traversă, grăbită, încăperea.

Tocmai în clipa în care degetele ei atingeau clanța, Christopher spuse:

– Atena, încă ceva!

Ea se întoarse spre el.

– Mulțumesc.

Atena își înclină ușor capul.

– Pentru ce?

„Pentru că mi-ai permis să uit. Pentru că m-ai făcut să zâmbesc. Pentru visul frumos pe care îl reprezinți."

În schimb, el murmură:

– Pentru compania ta.

Atena deschise ușa și fugi.

Capitolul 3

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

În timp ce vicontele și vicontesa de M. își întâmpinau oaspeții, domnișoara S.W. și-a scăpat evantaiul pe trepte. Neasemuita Lady D.H. s-a împiedicat de obiectul cu pricina și a căzut, foarte grațios, pe scări.

Sophie făcu ochii mici din pricina razelor de soare care inundau sala de mese. Stomacul i se întoarse pe dos în clipa în care simți mirosul de eglefin afumat, orez și ouă fierte, precum și o mulțime de alte arome specifice dejunului. Își dorea să-și lase capul în mâini și să geamă, dar fratele ei, Geoffrey Alistair Winters, viconte de Redbrooke, era așezat de cealaltă parte a mesei.

Buzele vicontelui încremeniseră într-o grimasă sumbră și severă.

El nu-i spusese nimic despre evidenta ei stare de ameteală din noaptea trecută. Sophie crezuse că avusese norocul ca el s-o fi scăpat din vedere și, astfel, să fie scutită de criticile lui. Geoffrey îi făcu semn unuia dintre valeți.

– Te rog s-o servești pe sora mea cu o porție zdravănă de *kedgeree*[1].

Valetul îmbrăcat în livrea aduse degrabă de pe bufet o farfurie plină cu *kedgeree* și cu șuncă, pe care o așeză în fața lui Sophie. Ei îi era foarte greu să-și înghită nodul din gât. Își duse șervetul la buze și se luptă cu valul năucitor de greață.

Fratele ei își puse ziarul deoparte și se aplecă în față.

– S-a întâmplat ceva, soră dragă?

Pe Sophie o năpădi greața. Înghiți în sec.

– Absolut nimic, răspunse ea, înțepând cu vârful furculiței o bucată de șuncă și fluturând-o apoi într-o parte a scaunului, astfel încât câinele ei, Duke, un mops cafeniu, cu o dungă neagră pe spate, să se ridice și să înghită pe dată toată șunca. De ce întrebi?

[1] Mâncare tradițională anglo-indiană, constând din orez, pește afumat, ouă fierte, curry, stafide și pătrunjel.

Geoffrey pufni și se lăsă pe spate în scaun. Își încrucișă brațele pe piept și continuă s-o studieze.

– Ești sigură că te simți bine?

Capul și tot corpul o dureau pe Sophie de parcă ar fi fost târâtă de călcâie prin toată Londra și aruncată sub roțile unei trăsuri care trecuse în mare viteză pe stradă. Nu era în stare să aibă nici măcar un gând coerent.

– Mă simt bine, spuse ea cu un zâmbet forțat.

Mușcă ușurel dintr-o bucată de pâine caldă și crocantă. Stomacul i se revoltă precum o navă zgâlțâită de furtună pe mare, iar ea scăpă restul de pâine pe podea.

Din două mușcături mari, Duke înghiți ofranda și apoi scoase un lătrat de încântare.

– Am mai vorbit cu tine despre câinele ăsta pe care îl lași să intre în sala de mese!

Sophie se întinse și îl ridică pe Duke în poală. Își îngropă obrazul în blana lui aspră.

– Nu mai vorbi astfel! O să-i rănești sentimentele.

– Nu mă interesează să discut despre câinele ăsta mizerabil!

– Nu-i mizerabil!

Lui Sophie nu-i păsa ce credea frate-său despre câinele ei. De parcă ar fi înțeles cum îi luase apărarea stăpâna lui, Duke o linse pe obraz.

Geoffrey se încruntă.

– Aș vrea să discut despre starea ta civilă.

Ea gemu și apoi tresări pe măsură ce sunetul amenința să-i crape capul în două.

„Nu!"

Nu era momentul să discute despre căsătorie. Trebuia să aibă mintea limpede, nu să se lupte cu efectul alcoolului băut în exces. Din păcate, fratele ei o încolțise cu dibăcie.

Sophie își lăsă câinele pe podea. El mai scoase un ultim lătrat și plecă din încăpere.

Ea oftă.

„Ce mare norocos e Duke!"

Își împinse într-o parte farfuria neatinsă.

– Am avut răbdare cu tine trei ani, reveni Geoffrey la subiect.

Da, da, avusese. Sophie își încrucișă mâinile în poală ca să le ascundă tremuratul. Geoffrey îi vorbise despre căsătoria cu lordul Carmichael, eveniment care ar fi trebuit să se producă în cazul în care ea nu și-ar fi găsit perechea până la cel de-al treilea sezon social. Lordul Carmichael era chel ca o lună plină și avea o burtă care se putea lua la întrecere cu cea a lui Prinny[1]. Pe deasupra, avusese deja trei soții. Sophie n-avea nici o dorință să fie nefericita cu numărul patru.

– Nu vreau să mă mărit cu un bărbat care e cu treizeci de ani mai mare decât mine!

– Dar cu un bărbat care e cu opt ani mai mare decât tine?

Ei bine, descrierea părea foarte specifică, motiv pentru care era cu atât mai îngrijorătoare.

– Despre cine vorbim?

Privirile celor doi frați se îndreptară spre ușă. Mama lor stătea în prag.

Sophie oftă. Ajunsese din lac în puț. Cu siguranță că maică-sa auzise cuvântul „căsătorie", drept pentru care venise valvârtej.

Geoffrey îi făcu semn să se așeze.

– Discut cu Sophie despre perspectivele ei matrimoniale, spuse el în timp ce maică-sa lua loc pe scaunul ei.

Sau despre *lipsa* de perspective, de unde și necesitatea umilitoare ca Geoffrey să intervină.

– Sunt foarte mulțumită..., începu Sophie.

Geoffrey ridică o mână.

– După cum spuneam, am avut răbdare.

– *Noi* am avut răbdare, îl corectă mama, lăsându-se, cu o bufnitură, pe spătarul scaunului.

Geoffrey continuă:

– Într-adevăr, Carmichael e prea bătrân ca să ți se potrivească.

– Da?

Fratele ei nu era niciodată de acord cu ea în nici o privință. Sophie scoase o răsuflare răsunătoare, care pieri însă de îndată ce ea auzi urmarea la acel preambul:

– Dar asta nu înseamnă că nu există domni absolut potriviți, din rândul cărora să-ți poți alege o pereche excelentă.

[1] Supranume afectuos pe care supușii i l-au dat regelui englez George al IV-lea (1762-1830).

Sophie se strâmbă. Fratele ei făcea ca totul să pară la fel de romantic precum expunerea unei iepe ca să fie cercetată dacă era sau nu bună de montă. Ea încercă să-și ignore durerea pulsatilă din spatele ochilor și să se concentreze la înțelesul cuvintelor lui. Era limpede că Geoffrey se gândea la un domn anume.

– Despre cine vorbești?

– Despre un domn perfect acceptabil. Deține în grajdurile lui unii dintre cei mai apreciați cai din Anglia.

Da, iată visul oricărei domnișoare!

– Cine e? insistă ea.

– Contele de Waxham.

Cu siguranță că auzise greșit, nu? Sophie fu gata să izbucnească în râs. Tresări pe loc de durere, regretându-și răbufnirea de veselie. Își apăsă degetele pe tâmple.

– Glumești! Christopher? se miră ea la auzul numelui acelui vecin, fiindcă moșia din Kent a familiei lui Christopher se afla lângă cea a lor. N-am mai vorbit cu Christopher de când...

Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer. Mintea ei rătăci spre noaptea aceea de demult, în care îl descoperise pe Christopher citind în grajdurile marchizului de Milford. Noaptea incendiului. De atunci, el nu-i mai adresase niciodată altceva decât vreun salut aruncat în treacăt. Era ca și cum ar fi învinuit-o pentru incidentul care distrusese grajdurile tatălui său. Geoffrey își puse coatele pe masă și se aplecă în față.

– De când...? insistă el.

– Nu contează. Nu mă mărit cu Christopher.

Sophie își lăsă capul pe spate. Ea nici nu credea că Christopher și-ar fi dorit s-o ia de soție. În copilărie, se tachinaseră unul pe altul fără nici o milă. Totuși, după ce ea ajunsese la Londra în calitate de domnișoară pe cale să debuteze în înalta societate, așteptându-și cu nerăbdare primul ei sezon, își închipuise că Christopher avea să lase deoparte vechile animozități din copilărie și să vină la ea precum un prieten dornic s-o ajute să-și facă intrarea în lume.

Aflase foarte repede că teribil de admiratul conte de Waxham n-avea nici cea mai mică intenție s-o recunoască sau să dea de înțeles că familiile lor s-ar fi cunoscut. În schimb, păruse să facă tot posibilul s-o evite.

Ceea ce fusese perfect în regulă pentru Sophie. Cum ea era văzută ca o ciudățenie socială, reputația impecabilă de care se bucura Christopher în rândul lumii bune o iritase întotdeauna. Nici o domnișoară nu-și dorea să i se amintească de imperfecțiunile ei.

Mama ei își drese glasul.

– Te asigur, Sophie, că eu și fratele tău vorbim foarte serios. Waxham ar fi o pereche splendidă pentru tine.

– Nu!

Geoffrey se încruntă.

– Nu trebuie neapărat să te rog!

– Te porți de parcă am fi în epoca feudală, Geoffrey! Ce mai urmează? Dacă nu sunt de acord, o să mă închizi într-un turn?

Geoffrey încruntă din sprâncene.

– N-avem turn!

Sophie închise ochii. Se rugă în gând să prindă puteri și să poată discuta cu fratele ei. Deschise ochii și întâlni privirea lui Geoffrey.

– Spusele mele despre turn au fost un sarcasm. Nu vreau să mă mărit cu Christopher.

Acesta o curtase pe buna ei prietenă, Lady Emmaline, devenită acum marchiză de Drake. El nici măcar n-o observase pe ea, pe Sophie, lucru pentru care îi fusese nespus de recunoscătoare. Dar ce îi făcea pe Geoffrey și pe maică-sa să creadă că ea avea să fie în stare să cucerească pe cineva cu înalta lui poziție în societate?

Mama ei își netezi fustele și-i vorbi cu blândețe:

– Sophie, draga mea, ai putea ajunge mult mai rău decât măritată cu Waxham.

– Aș putea ajunge și mult mai bine, mormăi Sophie în șoaptă.

– Oho! spuse Geoffrey, tărăgănat. Cu cine?

– Cu ducele de Mallen.

La auzul numelui rostit de ea, în cameră se așternu tăcerea. Mama și Geoffrey schimbară o privire. Era singurul nume în stare s-o reducă la tăcere pe vicontesă.

Geoffrey râse și se alese praful de stratagema lui Sophie.

„O, mojic nesuferit!"

– Și vrei să cred că l-ai putea face pe duce să țină la tine?

Sophie înlemni și se uită la mama ei, pe al cărei chip se zărea o expresie la fel de uimită, dându-i clar de înțeles că n-avea ce ajutor să caute la ea. Era mai mult decât revelator ca însăși femeia care te

adusese pe lume să aibă atât de puțină încredere în capacitatea ta de a-ți găsi un soț! Și nu orice soț... ci unul dintre cei mai stimați membri ai nobilimii.

– Cred că ai înnebunit, spuse Geoffrey.

Sophie se încruntă. Îl respecta foarte mult pe duce, dar faptul că îi pomenise numele n-avea nimic a face cu vreun drag pe care să i-l poarte, ci mai degrabă cu misteriosul ei Ulise. Reușise să rămână nemăritată două sezoane. Dacă reușea să mai rămână așa vreme de încă unul și să-l reîntâlnească pe bărbatul care o fascinase atât de mult în bibliotecă...

– Sophie, ești atentă la fratele tău?

„Nu."

– Da, minți ea.

– Ducele de Mallen n-a dat prea multe semne că ar fi interesat de tine.

– Nu-i adevărat, insistă ea. M-a invitat de mai multe ori la dans sezonul trecut, două dintre acele dansuri fiind valsuri.

– Asta s-a întâmplat numai pentru că ești prietenă cu Lady Emmaline, sublinie Geoffrey.

Ei bine, aici el avea dreptate. Dar Sophie n-avea de gând s-o recunoască, fiindcă astfel s-ar fi dus pe apa sâmbetei tot raționamentul ei.

– Em mi-a spus cu totul altceva.

Sophie strânse din pumni pe sub tăblia mesei.

Geoffrey și mama schimbară priviri sceptice.

Cu toate astea, liniștea care plutea în sala de mese îi dădu de înțeles lui Sophie că amândoi păreau să se gândească la cuvintele ei. Poate că își doreau ei s-o mărite, dar, în același timp, țineau foarte mult și la statutul lor în societate.

– Waxham e o certitudine, spuse Geoffrey în cele din urmă, năruindu-i speranța.

– O, *bineînțeles* că e, mormăi Sophie.

– E foarte căutat, spuse mama, venind în apărarea contelui, deși se abținuse de la orice comentariu cu câteva clipe mai devreme, atunci când Geoffrey pusese sub semnul întrebării statutul lui Sophie în societate.

Încruntarea lui Sophie se adânci. Atitudinea mamei și a fratelui ei o rănea mai mult decât voia să recunoască.

– N-am nevoie ca Geoffrey să-mi înșire lista nesfârșită a calităților mărețe ale lui Christopher. Mi-a vorbit deja despre grajdurile contelui.

Nici mama, nici Geoffrey nu părură să perceapă încercarea ei de a fi sarcastică. Sau poate că voiau s-o ignore.

Geoffrey își continuă discursul:

– Eu spun doar că, în lumina legăturilor noastre de familie, Waxham e o certitudine.

Sophie se lăsă pe spătarul scaunului și-și sprijini brațele pe cotiere. Bătu darabana cu vârful degetelor și tresări pe măsură ce durerea de cap începea să-i sporească.

– Legătura nu e atât de mare pe cât ai vrea să crezi...

Cu răsuflarea întretăiată, mama o întrerupse pe Sophie:

– Tatăl tău și marchizul de Milford și-au început prietenia încă din tinerețe! Cum îndrăznești să spui ceva atât de lipsit de considerație?

Sophie își coborî privirea în poală, rușinată de cuvintele ei pripite. Tatăl îi murise cu câțiva ani înainte ca ea să-și facă debutul în societate. Și avusese mereu speranțe atât de mari în privința căsătoriei fiicei lui! Se întrebă ce ar fi spus el acum despre modestele ei perspective de măritiș.

– Îmi pare rău, se scuză ea.

Mama ei trebuie să-i fi simțit sinceritatea din vorbe, fiindcă dădu din cap în semn de aprobare.

– Ceea ce voiam să spun e că Christopher n-are nici o obligație față de familia noastră, preciză Sophie.

Of, era cumplit de deprimant să te gândești la tine ca la o obligație!

Geoffrey făcu un semn de tăgadă cu degetul arătător.

– Aici te înșeli, draga mea soră.

Sophie făcu ochii mici la auzul notei ciudate din tonul fratelui ei. Geoffrey vorbise de parcă ar fi fost la curent cu o bârfă interesantă despre familia lui Christopher, una pe care nu intenționa s-o împărtășească... ceva ce l-ar fi obligat pe Christopher să se însoare cu ea.

– Deci există motive mai puternice care să-l facă să se însoare cu mine? Ar trebui să fie ceva care să depășească cu mult legăturile dintre familiile noastre.

Geoffrey clătină din cap și păru să-și vină în fire.

– Nu fi prostuță, Sophie! Voiam doar să spun că marchizul are o mare influență asupra lui Waxham.

Grozav, deci Geoffrey voia s-o mărite cu un domn fără coloană vertebrală sau voință proprie. Splendid!

Rotițele din mintea lui Sophie începură să se învârtă ca vântul și ca gândul în clipa în care ea începu să simtă că situația îi scăpa de sub control.

– Emmaline mi-a spus că ducele are o mare stimă pentru mine.

Cu siguranță că, de-a lungul anilor, Em spusese *ceva* de genul ăsta, nu?

Ispita pe care o reprezenta un titlu de duce păru prea mare pentru ca Geoffrey să reziste.

– O să te las să-ți încerci norocul cu Mallen, dar, între timp, n-ai voie să faci nimic ca să-l descurajezi pe Waxham.

Sophie se aplecă în față, avântându-se ca să se opună condițiilor impuse de Geoffrey, dar tresări în clipa în care mișcarea bruscă păru să facă încăperea să se învârtă odată cu ea.

Geoffrey ridică dintr-o sprânceană.

– Toate bune, soră dragă?

– Bune, răspunse ea printre dinți.

– Foarte bine, se bucură el, întorcându-se spre mama lor. Aș vrea să inviți familia lui Waxham la cină.

– Uiți intenționat un detaliu important: Waxham și Mallen sunt prieteni apropiați. Mallen nu l-ar trăda niciodată pe Christopher făcându-mi curte în același timp cu el.

Iată o mișcare disperată din partea lui Sophie! Ea își ținu respirația.

Geoffrey își ridică furculița și o înfipse într-o bucată de rinichi, pe care o băgă în gură și o mestecă cu o grijă meticuloasă.

– Dacă Mallen e atât de îndrăgostit de tine pe cât ne-ai dat de înțeles, atunci crede-mă, n-o să conteze!

Sophie își apucă între dinți interiorul obrazului. Fratele ei o prinsese pe picior greșit! Totuși, mai exista o urmă de speranță. La urma urmei, Geoffrey era ferm convins că monstrul încrezut, „foarte căutat", care o tachinase în copilărie și o ignorase după ce devenise domnișoară, chiar avea să onoreze dorințele tatălui său și s-o curteze.

– Cum dorești, Geoffrey, încuviință Sophie.

– Deci, am rezolvat! O cină, spuse el dând din cap ca să-și întărească spusele.

Nerăbdătoare să primească oaspeți, vicontesa bătu din palme.

– Minunat!

Sophie se trânti pe spate în scaun.

„Da, splendid!"

– Dacă aș considera că ne e ajutor, aș aduce cei mai buni profesori de etichetă, care să te învețe totul despre conversația potrivită la dineuri.

Sophie strânse din dinți.

– Dar deja cunosc totul despre conversația potrivită la dineuri!

– Nu asta spun și ziarele de scandal, mormăi fratele ei printre dinți.

Sophie își încrucișă brațele pe piept.

– Chiar nu-i vina mea că acea *Cronică de societate a lui Lady Ackerly* a avut ceva de obiectat față de faptul că am vorbit despre Duke.

– Știi, desigur, că e inacceptabil să discuți despre reproducerea câinilor?

– N-am făcut decât să pomenesc de puii pe care i-a avut Duke.

– I-ai spus asta lui Prinny!

Sophie se lipi cu spatele de scaun.

– Hmmm... Am crezut că avea să-l fascineze împerecherea mopsului meu cu o potaie râioa...

Mamei lor i se tăie răsuflarea.

– Sophie! strigă ea, bătând din palme. E mai mult decât suficient! Geoffrey, să nu cazi în capcana surorii tale! Sophie... nu... nu fi...

Sophie.

„Nu fi Sophie!"

De câte ori nu rostise mama ei acele cuvinte? Cea mai timpurie amintire a lui Sophie data din perioada primei ei guvernante. De unde să fi știut Sophie că femeia purta perucă pentru că era cheală? Și ce fetiță de cinci ani n-ar fi avut nenumărate întrebări pe acea temă? La urma urmei, dacă femeia era cheală, oare avea să aibă și ea, Sophie, aceeași soartă?

În final, femeia se simțise pe deplin insultată. Își făcuse bagajele și plecase valvârtej, iar Sophie rămăsese fără prima ei guvernantă.

Ea oftă și-și trase scaunul în spate.

– Serios vorbind, mamă, nu mai sunt un copil! Și nici n-ar trebui să fiu supusă unei asemenea examinări nedrepte.

Societatea își avea frumusețile ei neasemuite, care-ți tăiau răsuflarea. În cazul lui Sophie, ea nu fusese considerată nici măcar oarecum drăguță.

Mama ei oftă.

– Lady Emmaline a avut o influență atât de bună asupra ta! Mare păcat că ea e măritată, iar tu ești, tu ești...

Mama flutură din mână în direcția lui Sophie.

Aceasta din urmă își înclină capul.

– Iar eu sunt...?

– Tu ești nemăritată, încheie Geoffrey de dincolo de masă, făcând ca discuția să revină de unde plecase, drept pentru care el își sprijini palmele de masă și o privi pe Sophie în ochi, zicând: Dragă soră, m-am împăcat de multă vreme cu gândul că nu ești vreo mare frumusețe. M-am împăcat și cu faptul că ai un talent deosebit la spus lucruri nepotrivite. Însă n-am să accept să rămâi nemăritată. Cu cât găsești mai repede o soluție pentru inevitabil, cu atât o să-ți fie mai bine.

Sophie își încleștă pumnii în poală. O, dacă ar fi avut un pic mai mult curaj, i-ar fi dat lui Geoffrey un pumn în față, unul demn de însuși Gentleman Jackson[1]! Doar că Geoffrey și mama se așteptau la o asemenea reacție din partea incorigibilei lor surori și fiice.

Hotărâtă să nu confirme proasta părere pe care cei doi o aveau despre ea, Sophie se chinui să zâmbească și se ridică în picioare.

– Cu permisiunea voastră, Duke trebuie scos la plimbare.

– Să te porți frumos! strigă Geoffrey.

– Și s-o iei pe Lucy! adăugă mama.

Sophie își dădu ochii peste cap.

– Vă purtați de parcă aș fi în stare să intru în cine știe ce belea în timpul unei plimbări de dimineață!

Își scuturară buclele și trecu pe lângă mama și fratele ei, alegând să ignore privirea încărcată de suferință pe care o schimbară cei doi, care erau atât de neîncrezători în privința ei.

O, da, cât de puțină încredere aveau în ea!

[1] Celebru pugilist englez care a trăit la sfârșitul secolului al XVIII-lea.

Capitolul 4

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Domnișoara S.W. s-a ciocnit cu un servitor la balul contesei de T. Acesta a scăpat tava cu pahare de șampanie și a împânzit podeaua sălii de bal cu cioburi de sticlă. Baronul de W. și partenera lui au căzut în mijlocul grămezii de cioburi.

Sophie își duse o mână la ochi, încercând să și-i apere de razele strălucitoare ale soarelui. Tresărind din pricina luminii orbitoare, încercă să-și înăbușe un val de greață. Niciodată! N-avea să se mai atingă niciodată de tării! Aruncă o privire la aleile înțesate de lume din Hyde Garden, care i se dezvăluiau în depărtare. Scrută orizontul cu privirea, căutându-și câinele.

– Unde ești, Duke?

Cu sufletul la gură din cauza efortului, se strecură printre cuplurile elegante care se plimbau prin grădini. Lorzii și doamnele care treceau pe acolo întâmpinară purtarea ei lipsită de rafinament cu murmure uimite și cu priviri îngrozite.

Sophie auzi nechezatul unui cal, urmat de o serie de țipete.

– Duke, spuse ea cu răsuflarea întretăiată și o luă la fugă spre toată nebunia.

– Domnișoară Winters! strigă Lucy cu glas ascuțit. Vicontele...

Sophie mări pasul pentru ca Lucy, camerista, să rămână cu mult în urmă. Știa prea bine ce probleme o așteptau acasă. Cu siguranță că n-avea nevoie de vreun memento din partea însoțitoarei sale care nu-i era credincioasă defel.

Sophie urcă un mic deal acoperit cu iarbă și, cu mâinile în șold, cercetă împrejurimile. Încremeni când îl zări Duke. Mopsul cel cafeniu alerga în cerc în jurul unei iepe negre, uriașe. Sophie gemu și coborî delușorul în fugă.

Piciorul i se încurcă în tivul de dantelă al rochiei de culoarea fildeșului. Ea scoase un suspin și-și întinse brațele ca să se

echilibreze, dar era prea târziu. Se rostogoli în față și alunecă până când aterizâ, cu o bufnitură, la poalele dealului.

Duke îi sări pe piept cu lăbuțele din față. Ea tresări și îl îndepărtă ușurel de pe ea. Limba lui aspră și sărată îi linse obrazul, iar ea își întoarse capul ca să-și certe câinele bucluca.

– O, Duke! Nu e frumos! Nu e deloc frumos!

Își închipuia deja ce urma să citească în *Cronica de societate a lui Lady Ackerly* a doua zi de dimineață.

O siluetă impunătoare se aplecă deasupra ei, acoperindu-i vederea neîngrădită spre cerul de primăvară târzie.

Un domn se lăsă într-un genunchi lângă ea.

– Te-ai rănit?

Ea înghiți în sec.

– Nu. Eu...

Sophie se împinse pe coate și gemu. Dintre toți călăreții din Hyde Park, trebuise ca Duke să dea tocmai peste Christopher Ansley, conte de Waxham... coșmarul ei din copilărie și modelul de perfecțiune al înaltei societăți.

Sophie ar fi acceptat mai degrabă s-o ajute Lady Ackerly.

– Tu!

Christopher se încruntă.

– Trebuia să-mi dau seama în clipa în care împielițatul de câine lăsat de capul lui, spuse el făcând un semn smucit din bărbie spre Duke, aproape că m-a doborât de pe cal, că trebuia să fii cumva implicată în povestea asta!

Duke se lăsă pe lăbuțele din spate. Cu limbuța rozie atârnându-i într-o parte, el lătră, fericit, la conte. Câinele părea să se priceapă și mai puțin la oameni decât crezuse Sophie inițial.

– Sunt sigură că fiara ta l-a speriat! sări ea în ajutorul mopsului ei celui ager.

La urma urmei, împielițatul, așa cum îl numise Christopher, era mult mai loial decât majoritatea oamenilor. Încruntarea de pe chipul lui Christopher se adânci.

– Îți aduc la cunoștință că Intrepid nu-i o fiară. E o iapă rafinată și frumoasă.

El îl bătu ușurel pe Duke peste creștet. Părea apoi să-și amintească enervarea ce-l cuprinsese, fiindcă își trase mâna înapoi dintr-odată și o apucă pe Sophie de tivul fustei.

– Ce faci, Christopher? șuieră ea printre dinți, aruncând o privire la oamenii din apropiere.

Nu-și putea decât închipui ce anume aveau să povestească ziarele de scandal despre acea ultimă pățanie a ei.

Christopher îi urmă direcția privirii și se încruntă la trecătorii care se uitau lung la corpul întins al lui Sophie.

– Mă asigur că nu ești rănită, spuse el după ce observatorii lor își luară tălpășița.

Pielea i se înfiorase acolo unde degetele lui prelungi îi mai strângeau încă glezna. Cu inima bătându-i foarte ciudat, ea îl lovi peste mână.

– Nu trebuie să mă atingi! Nu în public.

Nu atunci când atingerea îi provoca cele mai stranii și mai necunoscute senzații undeva în pântece.

Christopher zâmbi larg și-și mută privirea de la piciorul ei la ochii care îl priveau cu reproș.

– Asta e o invitație de a te atinge atunci când suntem între patru ochi?

Sophie își acoperi gura cu mâna, făcând ochii mari.

– Dumneata, domnule, nu ești un gentleman!

El îi făcu de îndată cu ochiul.

– Alergând atât de răvășită prin Hyde Park, nici tu nu prea pari să ai manierele unei doamne!

Sophie se întrebă ce ar fi zis despre ea ireproșabilul conte dacă ar fi știut că mai avea încă mintea tulbure din cauza alcoolului pe care, cu o seară înainte, îl degustase alături de un domn misterios.

El își înclină capul.

– Ce-i? răbufni ea.

– Încerc doar să interpretez licărirea malițioasă din ochii tăi.

Christopher nu-i mai dădu șansa de a răspunde, căci se aplecă peste piciorul ei și-i cuprinse din nou glezna în mână.

– Ți-am spus că nu trebuie să mă atingi! zise ea cu sufletul la gură.

Nu dădea bine să fie văzută într-un moment în care Christopher o atingea atât de intim.

El își ridică privirea atât de iute, încât o șuviță neagră îi scăpă din coada strânsă la ceafă și-i alunecă peste ochi.

Doar pentru că încerca s-o ajute... și pentru că, probabil, îi era greu să vadă... și pentru că fusese surprinzător de blând cu Duke, Sophie cedă tentației și-i îndepărtă șuvița solitară de pe frunte.

Tot corpul lui Christopher păru să încremenească.

O val de căldură luă cu asalt obrajii lui Sophie.

– Mi-am... hmmm... imaginat că ți-e greu să vezi și m-am gândit că, dacă îți dau părul din ochi, poți să vezi mult mai bine și...

„Taci, Sophie! Taci."

Ea închise gura numaidecât.

– Îmi atingi părul în public, dar nu-mi permiți să-ți verific glezna? se miră el.

– E cu totul altceva.

Din fericire pentru Sophie, Christopher nu insistă. În clipa aceea, ea nu știa deloc cât de „cu totul altceva" era.

El scăpă un oftat chinuit.

– Foarte bine, atunci.

Se ridică și-i întinse o mână ca s-o ajute și pe ea.

Și pentru că nu putea să rămână la infinit în mijlocul întinderii din Hyde Park, cu un public foarte interesat de fiecare mișcare pe care o făcea, Sophie îl luă de mână. O podidiră lacrimile în clipa în care reuși să se ridice și călcă într-un petic umed de pământ, prăbușindu-se pentru a doua oară pe jos.

Duke sări în patru labe și se apucă să danseze în cerc pe lângă Sophie, crezând, fără îndoială, că ea și contele jucau un fel de joc.

Christopher îi aruncă o privire fugară, iar apoi își concentră toată atenția la Sophie.

– Nu fi prostuță, Phi! Lasă-mă să văd dacă n-ai nimic rupt.

Ea clătină din cap cu atâta putere, încât cocul deja slăbit i se desprinse cu totul și părul îi alunecă pe spate.

– Nu e nimic rupt, Christopher!

El spuse cu glas coborât:

– Chiar crezi asta, Phi? În loc să-mi accepți ajutorul, ai prefera să-ți croiești drum prin Hyde Park cu o gleznă ruptă?

– Nu trebuie să-mi spui „Phi"! îl certă ea, aruncând o privire furișă la spectatorii indiscreți care se strânseseră din nou în jurul lor. Te dai în spectacol!

Christopher ridică dintr-o sprânceană.

– Cred că ai trecut de mult de o scenă după ce năpasta ta de câine a luat-o la fugă prin parc și aproape că m-a doborât de pe cal!

Fie că Duke era cu mult mai puțin inteligent decât crezuse Sophie, fie că el avea nevoie disperată de atenție, cert fu că mopsul cel lipsit de fidelitate se gudură la picioarele lui Christopher și îl privi drăgăstos cu ochii lui mari și ciocolatii.

Gata și cu mitul câinelui loial!

Ea încercă să se uite nepărtinitor la Christopher. Era ciudat, dar nu observase niciodată cum trupul lui subțire și musculos o depășea cu peste treizeci de centimetri. Pielea bronzată dădea de înțeles că el se simțea de minune la soare. O, Doamne! Scoase un țipăt de spaimă. Își făcu vânt cu mâna. Vai, Christopher era... Christopher era...

– Ce-i cu privirea asta?

„Chipeș!"

– Ce-i cu ce privire? întrebă ea puțin prea repede.

Își cercetă capul cu vârful degetelor. Cu siguranță că se lovise la cap când căzuse. Nu exista explicație mai potrivită pentru faptul că-și dăduse seama dintr-odată că vechiul ei cunoscut, Christopher, era un domn mult prea chipeș.

– Arăți de parcă ai fi înghițit o farfurie plină cu hering înăcrit! constată el.

Sophie își veni în fire și-și lăsă mâinile pe lângă corp.

– Nu e heringul un pește acru de felul lui? mormăi ea.

Un hohot de râs scăpă printre buzele lui de o perfecțiune sculpturală și păru să-l surprindă la fel de mult ca și pe ea.

Christopher o luă în brațe, de parcă n-ar fi fost cu mult mai grea decât unul dintre puii pe care îi făcuse Duke cu cățeluța râioasă ce trecea mereu pe la bucătăriile de acasă. Puterea brațelor lui nu era deloc de neglijat, dată fiind silueta plinuță a lui Sophie.

Ea clătină din cap ca să-și limpezească gândurile. Nu se rănise în urma căzăturilor, dar cu siguranță că încă mai era năucită de pe urma exceselor din seara trecută. Nu putea să-și explice altfel strania senzație de lipsă de aer pe care i-o provocase revelația forței lui Christopher. Dar cum de nu observase până atunci frânturile de auriu și de verde care dansau în ochii lui de culoarea alunei? Sau forța trupului său mlădios și măsliniul pielii datorat ascendenței lui italiene? Avea un păr negru, de o bogăție încântătoare, pe care,

Chiar dacă era mult mai lung decât se cuvenea, și-l prindea la ceafă. Asta o făcea pe Sophie ca, privindu-l, să se gândească la un pirat.

– Nebunie curată, mormăi ea cu voce tare.

– Phi? Ești bine?

Nu. Începea să creadă că nu era. Nu dacă îl studia pe Christopher cu ochii unei femei.

Dorindu-și cu disperare să pună distanță între pieptul lui lat, musculos, și inima ei care o luase razna, Sophie îl împinse discret.

– Lasă-mă jos! Mă auzi?

– O, te aud, Phi! Dacă nu ești atentă, o să audă și toți cei care ne urmăresc. În plus, ultimul lucru de care mai am nevoie e ca tata să descopere că te-am lăsat în plata Domnului, chiar dacă doar tu ești de vină pentru situația asta. O să fii nevoită să înduri toată umilința.

– Hmmm...

Sophie se lipi de pieptul lui. Își ațintì privirea la cămașa lui de in, albă și scrobită, ca să nu mai observe privirile fascinate ale lorzilor și doamnelor pe lângă care treceau.

Christopher se opri lângă iapa neagră, care păștea de zor dintr-un tufiș. El o lăsă jos pe Sophie cu grija cu care ar fi mânuit o comoară neprețuită și urcă în șa. Apoi, aplecându-se, o ridică dintr-odată și o așeză în locul din fața lui.

Camerista ei, Lucy, coborî panta dealului. Cu răsuflarea tăiată, aproape că o luă la fugă până când ajunse în dreptul lui Sophie.

– Domnișoară Winters!

Sophie îi făcu un semn din cap spre mopsul care lătra din toate puterile la Christopher.

– Ocupă-te pe Duke!

Lucy rămase cu gura căscată, iar Christopher dădu pinteni calului, care se puse pe galopat.

– Camerista mea...

– Cred că poate să găsească și singură drumul spre casă, îi șopti el la ureche.

Răsuflarea lui, un amestec de cafea și de citrice, îi gâdilă delicat pielea lui Sophie.

Ea se ținu dreaptă ca lumânarea. Pe măsură ce impetuosul cal negru al lui Christopher o aducea tot mai aproape de casă, mintea ei începu s-o ia la goană. Își putea doar închipui ce aveau să spună

ziarele de scandal. *Incorigibila domnișoară S.W. și câinele ei cel neastâmpărat aproape că l-au ucis pe fermecătorul conte de W.*

Ea își mușcă adânc buza de jos. O, cât detesta să le dovedească fratelui și mamei ei că aveau dreptate! Ei se așteptau mereu ca Sophie să provoace vreun scandal și iată că acum ea reușise să facă o scenă de toată frumusețea! Nimănui n-avea să-i pese că lesa lui Duke se rupsese. Și nici că gâștele de pe lac îl speriaseră pe mopsul cel irascibil și îl făcuseră s-o ia la fugă spre iapa neagră și masivă a lui Christopher.

Toată lumea avea să vadă doar că Sophie reconfirmase așteptările foarte scăzute pe care le aveau cu toții atunci când venea vorba de ea.

– Phi, poți să te rezemi de mine!

Ea șovăi o clipă, apoi se relaxă și-i permise s-o sprijine.

– Geoffrey o să fie negru de furie!

– Îmi imaginez că formularea ta e un eufemism, spuse el cu glas tărăgănat.

Sophie îl privi peste umăr și se așteptă să-i vadă pe buze un surâs condescendent. Ochii lui de culoarea alunei erau ațintiți la drum, iar expresia neutră pe care o avea pe chip nu trăda nimic din ceea ce gândea cu adevărat.

– Atunci, dată fiind propunerea pe care mi-a făcut-o Geoffrey de dimineață, poate că n-o să fie cazul, mormăi ea.

Christopher se aplecă, apropiindu-se și mai mult de ea.

– Ce-a spus?

Sophie tresări, bucurându-se că stătea cu spatele la Christopher. Încă de mică avusese sâcâitorul obicei de a vorbi singură.

– Hmmm... nimic.

Nu mai schimbară nici un cuvânt tot restul drumului, până când Christopher își struni iapa și o făcu să se oprească în fața casei lui Sophie. El sări din șa și o luă de pe cal.

– Chiar poți să mă lași jos. De acum încolo mă descurc și singură.

– E cam târziu să mai evităm să fim văzuți împreună, Phi.

O urcă pe trepte.

Ușile de la intrare se deschiseră și majordomul, Ralston, își întâmpină stăpâna cu un căscat plictisit.

– Domnișoară Winters, spuse el de parcă ar fi fost ceva obișnuit ca sora vicontelui să fie adusă pe brațe la intrarea principală, cărată de un domn și neînsoțită de camerista ei.

Sophie oftă:

– Bună ziua, Ralston!

Ea simți că i se înecaseră toate corăbiile. Geoffrey stătea în vestibul, alături de mama lor, cu brațele încrucișate pe piept. Privirea lui sumbră era încărcată de dezaprobarea tipică pentru un frate confruntat cu atare situație. Oare Sophie chiar se așteptase la o altă reacție?

Alese să dea uitării faptul că domnul care o ținea în brațe era, de fapt, coșmarul ei din copilărie. Ar fi vrut să-și îngroape capul în haina lui Christopher.

– Nu-i vina mea, Geoffrey!

Fratele ei îi ignoră pledoaria prin care încercase să-și arate nevinovăția.

– Îți mulțumesc foarte mult că ai avut grijă de sora mea, Waxham!

Mama o întrebă, oftând:

– Ce ai mai făcut acum, Sophie?

Geoffrey o luă din brațele lui Christopher și o puse pe picioare, spunând:

– Îți suntem datori. Îmi pare rău că Sophie ți-a creat probleme.

Christopher își înclină capul.

– Nu-i vina domnișoarei. Mă tem că am trecut în galop pe unde nu trebuia și i-am speriat câinele.

El îi întâlni privirea lui Sophie și și-o ținu pe a lui ațintită în ochii ei, care se făcură mari la auzul minciunii. Băiatului din amintirile ei i-ar fi plăcut la nebunie să-i povestească lui Geoffrey toate belelele în care reușise să intre sora lui. Sophie nu știa cum să reacționeze față de acea bunătate neașteptată. I se făcu rușine și-și dori să fi fost mai amabilă atunci când Christopher încercase s-o ajute.

– Mulțumesc, îi spuse ea mișcând doar din buze.

El schiță din cap un gest de încuviințare aproape imperceptibil.

Mama bătu din palme.

– Oricum ar fi, ne-ai adus-o pe Sophie acasă, ca un adevărat cavaler, spuse ea schimbând o privire cu Geoffrey. Am putea să vă invităm, pe tine și tatăl tău, să luați cina cu noi?

Șovăiala contelui se simți aproape palpabil. În clipa aceea ieșiră la lumină cele mai vechi nesiguranțe ale lui Sophie, sentimentul de a nu fi fost altceva decât o obligație, una tratată cu politețe.

Ea își drese glasul.

– Sunt convinsă că Lord Waxham e ocupat. Chiar nu-i nevoie să-i deranjăm pe el și pe marchiz.

– Mama nici măcar n-a pomenit de vreo seară anume, spuse Geoffrey pe un ton plin de umor sec.

Sophie își prinse între dinți interiorul obrazului.

„La naiba!"

Ca la un semnal, mama interveni:

– Mâine-seară?

– Lord Waxham are planuri pentru mâine-seară, spuse Sophie întorcându-se spre Christopher. Nu-i așa, milord?

El își șterse praful de pe mâini.

– La drept vorbind, n-am.

– Vezi, mamă! El...

„Poftim?!"

Cuvintele lui Sophie rămaseră suspendate în aer.

– Nu ai?

– Splendid! exclamă mama ei, bătând din palme.

Christopher surprinse privirea lui Sophie și rămase cu ochii fixați la ea.

– De fapt, nici nu-mi pot închipui un alt fel în care să-mi petrec seara altfel decât în compania familiei tale!

I se păruse, sau el chiar rostise mai tărăgănat ultimele două cuvinte? Ea făcu ochii mici. Despre ce era vorba aici? De pe vremea când erau foarte mici, învățase să aibă mare grijă atunci când venea vorba de Christopher. Fără îndoială că răspunsul lui politicos ascundea mult mai multe decât voia el să se știe.

Iar Sophie n-avea încredere.

N-avea deloc încredere.

Mai încercă o dată:

– Ești doar politicos, milord, dar mi-ai pomenit pe drum, în treacăt, câte ceva despre planurile pe care ți le-ai făcut pentru mâine-seară.

Mama se posomorî.

– O, atunci promite-ne că o să vii în altă seară!

Christopher își încrucișă brațele pe piept.

– Fiica ta se înșală, spuse el uitându-se la Sophie. Te înșeli, repetă el apăsând pe cele două cuvinte.

– Da?

– Da, cu siguranță.

Trei perechi de ochi ușor acuzatori se ațintiră la Sophie, căreia îi luară obrajii foc de rușine.

– Serios? Am crezut... adică... am crezut că am vorbit despre planurile tale de mâine-seară.

Strânse din pumni pe furiș și-i aruncă o privire fratelui ei. Încruntarea sumbră a lui Geoffrey îi dădu de înțeles că el îi punea la îndoială sinceritatea.

Sau că, în cazul de față, n-o credea deloc sinceră.

Dar, la urma urmei... de ce să vrea Christopher să ia cina cu familia ei? De-a lungul anilor, arătase foarte clar ce sentimente nutrea față de ea. Era atât de neobișnuită acea latură manierată pe care o afișa, acea încercare galantă a lui de a ascunde față de Geoffrey purtarea ei necuviincioasă din Hyde Park! De-a lungul anilor, Christopher nu fusese niciodată amabil cu ea așa, de florile mărului.

Cuvintele lui Geoffrey o readuseră în prezent.

– Am fi onorați să vă avem la cină mâine-seară pe tine și pe tatăl tău, Waxham.

Christopher făcu o reverență.

– Plăcerea o să fie de partea noastră. Domnișoară Winters, îți doresc însănătoșire grabnică!

Aruncându-i lui Sophie o privire lungă, impenetrabilă, el își luă rămas-bun.

Încruntată, Sophie se uită în urma lui. Da, în spatele acțiunilor din ziua aceea ale lui Christopher se ascundea mult mai mult... iar ea avea de gând să ajungă la miezul problemei.

– Sophie...

Da, avea s-o facă imediat după ce se ocupa de mama ei și de Geoffrey.

Capitolul 5

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

În timp ce participa la dineul organizat de Contesa de L., domnișoara S.W. a răsturnat un candelabru și a reușit să pună pe jar, la propriu, masa din salon. Deși n-au existat victime, cina s-a încheiat cu mult înainte de vreme.

Christopher se foi pe bancheta trăsurii tatălui său. Îi aruncă o privire acestuia. Cu linia severă și neînduplecată a gurii și cu expresia aspră, ai fi zis că bătrânul marchiz era sculptat în marmură. Christopher trase perdeaua de catifea neagră și privi lung în întuneric.

Regăsindu-se în trăsură alături de acel ticălos fără inimă și auzind tropotul constant al cailor pe străzile Londrei, Christopher simți cum toate astea îi trezeau amintiri din tinerețe... unele pe care era mai bine să le îngroape adânc și să le uite definitiv.

Numai că el le permise să se strecoare insidios la suprafață și să i se furișeze în suflet. Pumnii i se încleștară atunci când își aminti de ziua în care directorul de la Eton îl chemase pe marchizul de Milford. Cei doi discutaseră despre performanțele jalnice pe care le avea Christopher în cadrul distinsei școli.

Rezultatele lui slabe fuseseră sancționate cu un dos de palmă tras peste obraz. Mallen fusese martor la acea mică umilire. Christopher își dăduse seama că orice băiat care putea să observe ceva atât de rușinos și să nu scoată o vorbă despre întreaga poveste era unul pe care el personal nu putea să nu și-l dorească de prieten. După aceea, se împrieteniseră repede.

Marchizul își scoase ceasul de aur gravat, cu lanț, și verifică ora. Îl băgă în buzunarul din față al hainei chiar în clipa în care trăsura se opri, legănându-se.

Christopher se uită din nou pe fereastră. Pe cer plutea secera subțire a lunii, care scălda reședința albă a vicontelui de Redbrooke

în umbrele nopții. Disprețul față de sine ardea precum acidul în gâtul lui Christopher. Urma ca, având cele mai neonorabile intenții, să profite de ospitalitatea vicontelui. Christopher lăsă perdeaua să alunece la loc și-și privi tatăl.

– Vreau să știi că m-am vârât în afacerea asta doar ca să-ți fac pe plac, tată.

Tatăl lui pufni:

– Dacă ai vrea cu adevărat să-mi faci pe plac, ai compromite-o pe fată și am termina odată, declară bătrânul marchiz, lăsând apoi să-i scape un chicot. Te-ai trezi peste noapte cu buzunarele pline, fapt pentru care ar trebui să-mi mulțumești mie și numai mie!

Christopher spuse, cu maxilarul încleștat:

– Stai liniștit, n-am de gând să-ți mulțumesc.

Cum se ajunsese aici? El, contele de Waxham, fusese transformat într-un josnic vânător de zestre, umblând după o domnișoară care n-avea nici cea mai mică bănuială. Chiar dacă Sophie fusese blestemul vieții lui în copilărie, totuși merita mai mult decât acea atenție rece și odioasă.

Vizitiul bătu în portieră.

– O clipă! strigă marchizul, încruntându-se la Christopher. Nu te înțeleg, băiete! Căsătoriile aranjate sunt unul dintre fundamentele înaltei societăți. Iar tu nici n-ai o altă opțiune mai avantajoasă.

În mintea lui Christopher se ivi misterioasa lui zeiță. O, Doamne, ar fi trebuit s-o lase să-și scoată masca în momentul magic pe care îl trăiseră împreună cu trei zile în urmă! Ar fi trebuit să-și dezvăluie și el identitatea, ar fi trebuit să insiste ca ea să facă același lucru.

– Există o altă femeie, spuse Christopher în timp ce întindea mâna spre mânerul portierei.

Marchizul izbi cu vârful bastonului în portiera trăsurii, împiedicându-l pe Christopher să iasă.

– Cum adică există o altă femeie?

La un moment dat în viața lui Christopher, simplul șuierat catifelat al unei amenințări îl făcuse să i se taie genunchii de groază. Dar el nu mai era un băiat în vârstă de zece ani.

– Există o altă femeie.

– Am auzit asta, răspunse tatăl lui. Cine naiba e? N-ai de gând să-mi spui? răbufni marchizul în fața tăcerii încăpățânate a fiului său care, oricum, nu-i putea spune nici un nume. Nu-mi pasă nici

dacă-i Elena din Troia întoarsă din morți! O, Doamne, n-o să ne strici aranjamentul! Nu pentru o cocotă fără nume!

Un mârâit își croi drum prin gâtlejul lui Christopher.

Vizitiul bătu din nou în portieră.

– La naiba, îți spun eu când suntem gata! strigă marchizul trăgându-se, furios, de reverele hainei. Înțeleg că-ți dorești mai mult în viață decât fetița asta durdulie și cu zestre mare, care n-a reușit să-și găsească pe nimeni vreme de atâtea sezoane. Tot ce trebuie să faci e să te însori cu ea și să produci un moștenitor sau doi, iar apoi, dacă vrei, n-ai decât să-ți iei un șir de amante!

Christopher își trecu dosul palmei peste ochi. Cu excepția unor saluturi aruncate în treacăt, avusese mare grijă s-o evite pe Sophie. După incidentul de la grajduri, fata care îl chinuise și tatăl pe care îl detesta deveniseră în ochii lui unul și același, reprezentând un fel de figură amorfă ce-i aducea la lumină toate eșecurile pe care le avusese în viață.

Christopher trase aer adânc în piept și deschise portiera. Coborî, fără să se mai oprească să vadă dacă tatăl lui îl urma.

Bătrânul ticălos se mișca într-un ritm mai potrivit unui bărbat cu treizeci de ani mai tânăr. I se alătură lui Christopher și spuse cu jumătate de gură:

– A venit vremea să-ți iei responsabilitățile în serios. Așa că șterge-ți expresia asta acră de pe față și zâmbește! Nu ești tu cel mai isteț individ din lume, dar te pricepi să le farmeci pe doamne, iar în situația de față o să-ți fie de folos talentul ăsta.

Christopher se duse iarăși cu gândul la momentele dureroase din tinerețe, în care taică-său îl batjocorise pentru eșecurile lui academice.

– Mă aflu aici pentru că mi-ai cerut să vin. Acum îmi ceri să și zâmbesc? Ce altceva mai pot să fac pentru tine, milord?

Ușa se deschise și majordomul lui Redbrooke le ieși în întâmpinare. Bătrânul subțire, cu părul cărunt, le zâmbi în clipa în care intrară în casă. Îi ajută pe Christopher și pe tatăl lui să-și scoată hainele și le lăsă în grija unui servitor.

– Vă rog să mă urmați!

Îi conduse într-un salon decorat într-un roșu strident, înțesat de ornamente aurii, de la gravurile expuse de-a lungul poliței de

deasupra șemineului până la brațele canapelelor în stil Ludovic al XIV-lea. Christopher tresări și se forță să nu închidă ochii.

– Lord Milford, ce bucurie să te văd!

Vicontesa de Redbrooke se repezi înainte și, cu aceeași lipsă de rafinament pe care o afișase și fiica ei de-a lungul vremii, luă mâinile marchizului într-ale ei și le strânse.

Se salutară politicos unii pe alții, până când vicontele de Redbrooke își drese glasul și făcu un semn spre sora lui, care stătea deoparte, în colțul camerei.

– Milord, îți amintești de sora mea, Sophie!

„De parcă cineva ar putea s-o uite pe micuța împielițată!"

Sophie îi făcu o reverență marchizului.

– E întotdeauna o plăcere să vă revăd, milord!

Bătrânul o scrută pe Sophie cu ochii lui de șoim. Buza i se arcui într-un surâs disprețuitor, semn clar că tânăra i se părea banală.

– Ce... domnișoară minunată te-ai făcut!

Christopher fu cuprins de o dorință mistuitoare de a se interpune între Sophie și tatăl lui. Poate că o învinuia pentru noaptea fatidică a incendiului din grajdurile tatălui său, dar ea nu merita, totuși, să fie victima josniciei marchizului.

– Chiar așa? spuse Sophie în șoaptă. Asta nu-i deloc convingător, milord.

Christopher râse. Se părea că Sophie dezvoltase o anumită intransigență odată cu trecerea timpului.

Sprâncenele marchizului coborâră într-o încruntătură.

– Ce-ai spus, fetițo?

Vicontesa chicoti, agitată, cu o mână la gură.

– O să formeze un cuplu excelent, nu-i așa, Milford?

Sophie se prefăcu a-și studia vârfurile încălțărilor cu minuțiozitatea cu care un cărturar ar fi studiat o expoziție de la Muzeul Regal. Buzele lui Christopher zvâcniră sub impulsul amuzamentului.

Marchizul îi aruncă o privire încruntată lui Christopher.

– Nu-i așa că e minunată, fiule?

Christopher se uită din nou la Sophie. Ea îi întâlni privirea cu o intensitate curajoasă, pe care el o aprecie. Ochii ei de culoarea albăstrelelor se aprinseră de o furie stârnită de umilință. Iar el se trase înapoi, ușor tulburat. O, Doamne, dar tatăl lui chiar avea dreptate! Întinderea catifelată a sânilor ei de un alb cremos se dezvăluia în

decolteul îndrăzneț al rochiei galbene de satin. Șoldurile ei delicat proeminente erau genul de șolduri la care visa un bărbat.

Sophie făcu ochii mici ca de pisică și el își închipui că ea îi interpretase tăcerea ca pe o insultă. Clătină iute din cap ca să-și limpezească mintea.

– A, da! Absolut minunată!

Sprâncenele ei se strânseră într-o discretă linie furioasă, care lăsa să se înțeleagă că-i displăcea înjosirea publică la care o supuseseră cele două familii. Sophie crescu în ochii lui Christopher.

– E întotdeauna o plăcere să te revăd, Sophie, spuse el.

Ea își înclină capul.

– Da. Într-adevăr, mereu o plăcere! Așa cum a fost o plăcere și atunci când mi-ai răsturnat barca în lacul care unea moșiile familiilor noastre?

Vicontesei i se tăie răsuflarea.

Christopher se încruntă. Se părea că mica scorpie rămăsese la fel de afurisită! Totuși, nu se cădea să-i amintească de faptul că în ziua aceea el doar îi împinsese ușor barca, fiindcă ea îl luase peste picior pentru notele lui mici de la Eton.

– A mai fost și data aceea când mi-ai băgat șuvițele în cerneală! Și atunci a fost... Cum ai spus? întrebă ea ridicând dintr-o sprânceană. O plăcere?

Râsul marchizului destrămă tensiunea apăsătoare care se așternuse peste încăpere.

– Christopher a fost cam dificil în copilărie!

– Christopher avea aproape cincisprezece ani la vremea la care a făcut aceste lucruri.

Tonul lui Sophie fusese blând, dar Christopher ar fi putut jura că ea mormăise acele cuvinte printre dinții strânși. Se părea că vicontesa împărtășea părerea lui, fiindcă îi aruncă fiică-sii o ocheadă încruntată, până când domnișoara avu bunul-simț de a-și întoarce privirea.

Ochii lui Christopher se ațintiră la orologiul aurit de pe polița șemineului. Era doar o cină. Totul avea să se termine curând.

Asta, dacă tatăl lui nu reușea să-l însoare cu scorpia aceea.

Sophie plimbă vârful lingurii prin supa de morcovi din fața ei. Rămase cu privirea ațintită la conținutul lichid al bolului,

dorindu-și să se afle oriunde altundeva decât la acea masă, alături de acei oaspeți.

Din fericire, își închipuia că mama și fratele ei erau implicați într-o conversație serioasă despre vreme. Sau poate că analizau evenimentele sezonului? Sau...

Christopher se aplecă spre ea și-i șopti la ureche:

– Ca de obicei, compania ta e antrenantă.

O năpădi un val de fierbințeală și simți că pielea de pe gât îi lua foc. Se chinui să nu răstoarne conținutul bolului pe impecabilii lui pantaloni negri.

– Iar tu ești nepoliticos ca de obicei, mormăi ea printre dinți.

Sophie nu se aștepta ca un om cu maniere atât de stilate și a cărui companie era atât de căutată de lumea bună să înțeleagă cât de imposibil de stânjenitor era pentru ea să participe la evenimente sociale.

Rămase cu atenția concentrată la bolul din fața ei.

„O, bestie arogantă și infatuată!"

Ea nu putea deloc să priceapă cum de reușise Christopher să se impună în înalta societate drept unul dintre cei mai doriți burlaci. El nu semăna deloc cu... Sophie clătină din cap și-și alungă din minte gândurile despre Ulise.

Meditația ei fu întreruptă de apariția unui valet care îi luă bolul cu supă și i-l înlocui cu o farfurie plină cu vânat.

Sophie aruncă o privire cu coada ochiului.

Christopher se lăsase pe spate; lavaliera albă și iscusit înnodată i se desena într-un contrast puternic cu negrul intens al hainei. Umerii lui lați ocupau perfect spațiul delimitat de scaun. La rându-i, o studia păstrându-și o expresie impenetrabilă. De la linia relaxată a maxilarului proeminent și până la căutătura aproape plictisită, emana un calm remarcabil.

„La naiba cu el!"

Cât de mult și-ar fi dorit să rămână și ea la fel de rece și de neafectată de bădăranul insuportabil de alături!

– Nu știi că e nepoliticos să te uiți insistent, milord? spuse ea astfel încât doar el s-o audă.

El bătu darabana pe brațele scaunului.

– „Christopher" e de ajuns.

– Prea bine, nu știi că e nepoliticos să te uiți insistent, Christopher?

El încruntă ușor din sprâncene.

– Nu te-ai schimbat deloc.

Ea își puse o palmă pe piept.

– Vai, dar îți mulțumesc!

Christopher își încleștă maxilarul.

– N-a fost un compliment.

Ea îi aruncă un zâmbet.

– O, știam asta!

– Nu-i de mirare că...

Privirea lui coborî la decolteul ei, iar cuvintele îi înghețară pe buze.

„...ești încă nemăritată!"

Ea îi aruncă o privire aspră, fără să se îndoiască vreo clipă de ceea ce el fusese pe cale să rostească.

– Ce voiai să spui, Christopher?

El clipi de mai multe ori.

– Nimic. Absolut nimic.

Dar, din tăcerea lui, Sophie ghicise acea remarcă și detestă durerea pe care vorbele nerostite o treziseră înlăuntrul ei. Nu înceta niciodată s-o uimească faptul că, indiferent de cine anume rostea acele cuvinte... mama ei, fratele ei, străinii sau chiar acel bărbat cu care copilărise... ele reușeau mereu s-o rănească.

– Waxham, povestește-ne! Ziarele de scandal spun că-ți cauți soție.

Sophie tresări la auzul acelei afirmații directe a maică-sii și zise:

– N-ai pus nici o întrebare, mamă.

Vicontesa clipi, părând derutată.

– Poftim?

– Ai spus: „Waxham, povestește-ne!" și ai continuat cu o afirmație. N-ai pus nici o întrebare.

Maică-sa își țuguie buzele, nemulțumită.

– Prea bine. Îți cauți soție, Waxham?

Sophie își luă furculița și cuțitul și desprinse o bucată din carnea foarte condimentată. Își băgă îmbucătura în gură și mestecă, dorindu-și să se poată strecura sub fața de masă și să se ascundă ca să nu mai vadă zvâcnirea dezgustată a buzelor lui Christopher. Sophie știa prea bine că maică-sa era o bârfitoare inveterată și se rușina nespus de mult din pricina asta.

Un hohot zdravăn de râs izbucni din pieptul marchizului de Milford.

– Îi tot spun băiatului că a venit momentul să se așeze la casa lui! Sper că are de gând să țină seama de sfatul meu.

Lui Sophie nu-i scăpă privirea tăioasă pe care bătrânul i-o aruncă fiului său.

Preț de o clipă prelungită, simți o legătură remarcabilă între ea și Christopher. Amândoi erau victime ale mașinațiilor puse la cale de propriile familii.

În calitate de burlac, Geoffrey trebuia să fi simțit compătimire față de situația incomodă în care se regăsea Christopher, pentru că îndreptă cu abilitate discuția spre un alt subiect.

– Waxham, înțeleg că se impun felicitări pentru că i-ai suflat grajdurile lordului Whitmore.

Christopher se foi pe scaun, părând să se simtă la fel de stânjenit de acel nou subiect de discuție.

Sophie ciuli urechile. Lord Whitmore era un filfizon demn de dispreț. Totuși, nu exista scuză ca să fie lăsat fără nici un cal în grajduri.

Vicontesa îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Geoffrey.

– Nu se cade să discutăm despre jocuri de noroc în prezența unor doamne.

– Ei, asta-i! Eu cred că Waxham e de lăudat, îi spuse Geoffrey mamei lui, iar apoi își îndreptă din nou atenția către Christopher. Dacă zvonurile sunt adevărate, ești acum în posesia a doi frizieni și a trei pursânge?

– De fapt, sunt trei frizieni, interveni marchizul. Mai e și arabul bălan. Nu-i așa, Christopher?

Fiul lui își ridică paharul de vin și sorbi lung.

– Așa e, adeveri el pe un ton ciudat de inexpresiv, care o făcu pe Sophie să se încrunte.

Probabil că el îi simți asprimea din privire, fiindcă se uită la ea.

– După încrețiturile de la coada ochilor și încruntarea buzelor, înțeleg că nu ești de acord.

– N-am încrețituri la ochi, spuse ea numaidecât. Și nu sunt de acord cu nici un om care își folosește priceperea la jocul de cărți ca să profite de slăbiciunea altuia.

Ochii lui Christopher se îngustară. El se apropie de Sophie, iar ea se depărtă numaidecât, cu inima bătându-i nebunește la

vederea mușchiului care zvâcnea în colțul buzelor lui neînduplecate și ferme.

– În primul rând, Whitmore a ales să ia parte la jocul de cărți. Era liber să se ridice de la masă în orice moment. În al doilea rând, șopti el atât de încet încât vorbele lui erau aproape imposibil de auzit, cu excepția situațiilor în care cunoști toate detaliile, domnișoară Winters, îți sugerez să te ferești să emiți judecăți absolute.

Apoi Christopher reveni la farfuria lui și o ignoră total pe Sophie.

Nu-i mai adresă nici un cuvânt, iar ea nu înțelese de ce disprețul lui îi provocă o dezamăgire atât de puternică. Răsuflă ușurată atunci când cina se apropie de final.

În cele din urmă, vicontesa bătu din palme.

– E timpul ne retragem în salon. Sophie o să ne desfete cu un cântec la pian!

Ușurarea pe care tocmai o simțise fiica ei n-avu viață lungă.

– Nu!

Refuzul izbucni cu o asemenea vehemență dinăuntrul lui Sophie, încât patru perechi de ochi se ațintiră deodată asupră-i. Sophie își drese glasul.

– Vreau să spun că aș prefera să nu cânt astă-seară.

Îi aruncă o privire încruntată maică-sii, ale cărei buze se strânseră sub imperiul dorinței evidente de a protesta.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Sophie era să se supună umilinței de a cânta ca o fetiță pentru marchiz și fiul lui. Își aminti de prima dată când cântase în fața lui Christopher, la vremea la care era o fetiță în vârstă de doar șapte ani, iar el avea aproape cincisprezece. Sophie nu-și dorise nimic mai mult decât să se joace cu păpușa ei, Penelope, dar maică-sa insistase ca ea să cânte la pian pentru marchizul de Milford. Nu apucase să scoată nici măcar trei note, când Christopher se plesnise peste coapsă și izbucnise în hohote de râs.

Fusese ultima dată când Sophie mai cântase în fața unui public.

Încercând să tempereze tensiunea pe care aproape că puteai s-o tai cu un cuțit, Geoffrey se întoarse spre Christopher.

– Sora mea cântă splendid la pian. Nu-i așa, Sophie?

Privirea lui Christopher se opri asupra ei.

Sophie se gândi că poate ar fi trebuit să zâmbească și, în cele din urmă, să-și arate dinții precum iapa proverbială supusă evaluării

la târg. Ar fi fost mult mai cinstit să facă asta în locul joculețului pe care domnișoarele erau obligate să-l joace de dragul unui mariaj.

– Nu cânt, Geoffrey!

Vicontesa își drese glasul.

– Sophie spune asta numai din modestie!

Dar fiică-sa clătină din cap.

– Nu, nu sunt modestă!

Într-o luptă mută a voințelor, îi susținu privirea fratelui ei.

Geoffrey își împinse scaunul în spate și se ridică în picioare.

– O să cânți, hotărî el, iar apoi se întoarse spre oaspeții lui și zise: Vreți să ne retragem în salon?

Sophie tocmai deschisese gura ca să dezbată în continuare, când Christopher se ridică în picioare. O ajută și pe ea să se ridice și-i oferi brațul. Sophie își așeză degetele pe mâneca hainei lui și îl lăsă s-o conducă spre Salonul Roșu. Cu tapetul lui stacojiu și cu tapițeria purpurie, salonul acela era cea mai stridentă încăpere din toată casa. Sophie se încruntă. Singurul element salvator din Salonul Roșu era iubitul ei pian.

– Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată mai tăcută, murmură Christopher, întrerupând firul cugetărilor ei copilărești. Să nu-mi spui că încă ți-e frică de Salonul Roșu!

Pe buzele ei apăru umbra unui zâmbet.

– E o cameră îngrozitoare!

Christopher chicoti, iar sunetul vocii lui era unul familiar și prietenos, fără accentele de veselie sarcastică la care s-ar fi așteptat Sophie.

– E genul de spațiu care le-ar da coșmaruri copiilor mici, spuse el.

Pătrunseră în încăperea roșie ca sângele, cu tavane înalte și cu ferestre late cât tot peretele. Ea scrută spațiul generos de acolo și privirea i se opri la leii care își arătau colții. Îi detesta cu aceeași intensitate mistuitoare ca în copilărie.

Christopher îi urmă privirea și dădu de canapeaua cu tapiserie roșie și brațe întunecate, din lemn de mahon. Se întoarse spre mama ei.

– Pot face câțiva pași cu Sophie prin salon?

Vicontesa bătu din palme ca un copil care tocmai fusese scutit pentru moment de lecțiile zilnice.

– Ce idee minunată, Christopher!

– Îți mulțumesc că mă ferești de sâcâielile ei și de ale lui Geoffrey, spuse Sophie.

Christopher își înălță bărbia într-un gest care însemna „Cu plăcere!". Apoi, fără o vorbă, o conduse pe latura lungă a sălii, până când ajunseră la o distanță rezonabilă de familiile lor.

El încetini pasul și rupse tăcerea:

– Încearcă să ne căsătorească.

– Da. Da, asta fac, mormăi ea, umilită de încercarea disperată a fratelui ei de a o mărita, mai ales cu un domn care, de-a lungul anilor, o evitase cu o înverșunare atât de evidentă.

Rușinea parcă o plesnea peste obraji.

El chicoti:

– Dacă ar fi să mă iau după răspunsul tău, căsătoria cu mine nu e ceva ce ai prefera.

Pe neașteptate, lui Sophie îi veni în minte Ulise. Zâmbetul lui binevoitor. Prețuirea pe care o acorda inteligenței. El n-o privise ca pe o ciudățenie sau ca pe o femeie nedemnă de atențiile lui.

Ea își ridică palmele în aer.

– Cum să răspund la asta, Christopher?

– Sincer.

Sophie își înălță privirea spre el și tresări. Oare când devenise Christopher dintr-un băiat înalt și șleampăt, care obișnuia s-o tachineze necontenit, un bărbat impunător, zvelt și atât de bine făcut? Ea încruntă din sprâncene și continuă să-l cerceteze din priviri. Părul lui negru și prea lung sfida moda epocii. Iar ochii lui... Îi aruncă o privire pe furiș... ochii lui de culoarea alunei aveau un aer atât de familiar, atât de prietenos!

– Phi, ești bine? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană.

– Hmmm... da. Perfect! răspunse ea, simțind cum i se înmuiau picioarele fiindcă fusese descoperită în timp ce îl studia. Ce spuneai?

– Constatam că nu vrei să te căsătorești cu mine.

– Nici tu cu mine.

El păli și răspunse repede:

– O, Doamne, nu!

Ea își mușcă interiorul buzei, fără să știe de ce cuvintele lui o împunseseră drept în inimă.

– Cred că ar fi mai bine să-mi spui la ce te gândești și să terminăm odată cu povestea asta.

Probabil că el simți durerea din cuvintele ei, fiindcă îi șopti:

Îmi pare rău, n-am vrut să te jignesc.

Sophie tresări în fața acestei laturi neașteptate pe care i-o înfățișa coșmarul ei din copilărie. Poate că el nu devenise un bărbat la fel de necioplit ca băiatul din urmă cu mulți ani. Ea se împiedică, iar el o ajută să se îndrepte de spate.

– Tatăl meu ar vrea să ne căsătorim, mărturisi el.

Aha, iată că ajunseseră la adevăratul motiv al interesului neașteptat cu care Christopher îi căutase compania! Sophie scrută încăperea. Privirea pătrunzătoare a mamei era ațintită la ea și la Christopher în timp ce ei doi își continuau plimbarea prin salon, iar Geoffrey ședea cu picioarele încrucișate și cu un zâmbet pe buze.

Sophie oftă.

– Asta își doresc și fratele, și mama mea. Din păcate, singurul lucru prin care să-i împiedicăm să cadă de acord..., începu ea, dar apoi realiză că trebuia să se oprească numaidecât, ceea ce și făcu.

Christopher se opri din mers, ceea ce o sili și pe ea să facă la fel.

– Singurul lucru prin care să-i împiedicăm...? insistă el.

Sophie se uită în toate părțile, mai puțin la el. Ultima înjosire de care mai avea nevoie era să recunoască încercarea lui Geoffrey și a mamei ei de a pune mâna pe un titlu de duce. Mai ales că ea, Sophie, era cea care ar fi trebuit să asigure titlul în cauză.

– Phi! stărui el.

Poate că graba disperată care se simțea în tonul lui fu ceea ce o făcu să renunțe la orice instinct de autoconservare și să zică:

– Le-am spus că aș putea cuceri un duce.

Christopher se legănă ușor în spate pe călcâiele cizmelor lui negre până la genunchi.

– Un duce?

Ea dădu din cap în semn că da.

El își prinse bărbia între degetul mare și arătător și se apucă s-o studieze.

– Te-ai gândit la vreun duce anume?

– Am pomenit de Mallen, spuse ea la repezeală.

Și pentru că știa de legătura apropiată dintre Christopher și duce, tot corpul îi era cuprins de fierbințeala umilinței.

– Mallen? repetă el, de parcă ea i-ar fi sugerat că însuși bunul Dumnezeu avea de gând să-i facă curte.

Sophie ridică ușor din umeri.

– Singurul lucru cu care am putut să le potolesc stăruința a fost să le flutur titlul prin față.

– Și ei te-au crezut?

Neîncrederea din tonul lui o făcu să-și strecoare din nou brațul sub al lui și să-l ciupească zdravăn.

El tresări.

– Au...!

– Ce ai vrea să fac? Să fiu de acord cu planul lor nebunesc de a mă mărita cu tine?

Ea își eliberă brațul și o luă iar din loc. Pașii lui mari reduseră distanța dintre ei și Christopher ajunse să meargă umăr la umăr cu ea.

– E foarte jignitor ceea ce spui, mormăi el în șoaptă.

– De asta n-am dus niciodată lipsă noi doi, milord. De insulte.

Fruntea lui Christopher se încruntă.

– De ce să le dai numele lui Mallen? întrebă el pe neașteptate.

Sophie își ridică mâinile.

– Mama și fratele meu nu sunt diferiți de nici o altă familie care caută să găsească cea mai potrivită partidă. Te poți gândi la cineva mai potrivit decât ducele de Mallen?

– Hmmm...

Dacă familiile lor n-ar fi stat cu ochii pe ei, Sophie l-ar fi ciupit din nou pe Christopher pentru neîncrederea pe care o oglindea acea silabă rostită într-o doară. De ce era atât de greu de crezut că ea, Sophie Winters, putea să atragă atenția ducelui de Mallen? Lăsă deoparte ideea foarte evidentă că nu reușise să-și găsească nici măcar un pretendent serios de-a lungul a două sezoane întregi.

„Cu excepția lui Ulise. Eroul meu misterios."

Christopher scrută încăperea. Sophie îi urmări privirea și astfel ajunse să se uite la locul în care ședeau familiile lor, ocupate să-i studieze pe ea și pe tânărul conte de parcă amândoi ar fi făcut parte dintr-o specie exotică de insecte expuse la Muzeul Regal.

– Sophie, e timpul să cânți la pian!

Ordinul lui Geoffrey răsună prin salonul cel lung.

Sophie tresări. După cum făcuse și în copilărie, ea căută cu disperare o cale de a scăpa.

– Aș prefera...

Se uită la Christopher, însă el nu-i sări în ajutor.

În schimb, o conduse spre instrument, de parcă ar fi fost un fel de călău care o însoțea spre treptele ghilotinei.

Sophie nu știu cum să-și explice valul de dezamăgire care o năpădi în momentul în care el o abandonă și se duse să ia loc lângă tatăl lui. Privirea ei se plimbă de la Christopher, care o privea cu o nerăbdare plină de căldură, pe care nu știa cum s-o interpreteze, și se aținti, în cele din urmă, la pian.

– Așază-te, Sophie! se răsti mama.

Sophie sări într-o parte și se lovi cu picioarele de băncuța delicată. Făcu o reverență. O tratau un pic mai bine decât pe Duke; de la ea se așteptau să se așeze, să se ridice și să vină ori de câte ori era strigată. Trase băncuța de sub pian și se așeză, cu privirea ațintită la clapele de fildeș. Ele o chemau. Îi făceau semn. Ori de câte ori se așeza la acel instrument, îi dispăreau toate îndoielile, toate nesiguranțele. Sophie nu mai era decât o femeie fermecată de puterea muzicii.

Totuși, ceea ce așteptau fratele și mama ei de la ea îi ucise toată bucuria. Voiau să transforme dragostea ei pentru muzică în ceva menit să atragă atenția lordului Waxham și a tatălui său.

Cu degetele pe clape, trase aer adânc în piept și începu să cânte cu înverșunare, cu câte un deget odată.

Cu ochiul pe un bănuț, Lord McMartin cel vestit
De după paravan, la Lady Aberdeen a poftit.
El mâna i-o ceru,
Jurăminte de voie bună îi făcu
Și de fericire-n veci de veci,
Dacă ea se învoia
În genunchi a se așeza...

– Sophie! se răsti Geoffrey.

Degetele lui Sophie se opriră cu un scrâșnet strident. Ea se luptă cu o undă de vinovăție în clipa în care vicontesa se luă cu mâinile de cap și începu să se legene înainte și înapoi.

Lui Sophie i se păru că surprinse o scânteie de amuzament în ochii lui Christopher. Pe de altă parte, ai fi zis că tatăl lui mușcase dintr-o lămâie.

Sophie privi lung la clape, dar nu simți triumful pe care își închipuise că avea să-l savureze în urma isprăvii ei. În schimb, o copleși gândul amar că-și dezamăgise din nou familia.

– Gata, Sophie! răbufni Geoffrey.

Privirea lui sumbră îi dădu de înțeles că avea de înfruntat o grămadă de probleme după ce le plecau musafirii.

Ea se ridică în picioare și făcu o reverență grăbită.

Pe buzele lui Christopher se vedea o umbră de zâmbet. Oare pentru că acea bătaie de joc la care se dedase ea nu făcuse decât să accentueze fiecare percepție negativă pe care el o avea în privința ei? Dintr-odată, Sophie își dori să se fi purtat cu totul altfel în seara aceea.

Își dori să nu fi permis mândriei să-i influențeze acțiunile.

– Hmmm... eu... vă rog să mă scuzați!

Mai reuși să facă o reverență spre Christopher și marchiz și ieși valvârtej din încăpere.

Capitolul 6

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

După ce s-a răsturnat la recitalul muzical al marchizei de K., domnișoarei S.W. i s-a reamintit de ce domnișoarele n-ar trebui să se lase pe spate pe picioarele scaunelor.

– Ai idee cât e ceasul?

Așezat în fotoliul din piele al ducelui de Mallen, Christopher aruncă o privire peste birou, la orologiu.

– Cinci.

Mallen își înăbuși un căscat cu dosul palmei.

– Cinci dimineața. Dimineața, spuse el de parcă ar fi vorbit cu un copil mic. Și nu crezi că e cam devreme pentru coniac?

Christopher considera că prietenul lui reacționa foarte bine la discuție, având în vedere ceea ce tocmai îl rugase. Sorbi din paharul de coniac.

– Am nevoie de ajutorul tău, Mallen, spuse el apăsat.

După cina din seara trecută, de la Redbrooke, se gândise la conversația pe care o avusese cu Sophie pe când se plimbaseră prin Salonul Roșu. Ea îi vorbise cu o candoare înviorătoare, care chiar n-ar fi trebuit să-l surprindă în lumina vivacității ei caracteristice. Chiar înainte de-a adormi, îi venise o idee... una care îl putea ajuta să dejoace planurile pe care tatăl lui le făcuse pentru el și Phi. Cu toate acestea, planul necesita o doză bună de îngăduință din partea bunului său prieten, Mallen.

Acesta din urmă deschise gura ca să spună ceva, dar nu scoase nici un cuvânt. În schimb, se duse și-și turnă un pahar de coniac. Sorbi prelung.

– Ai vrea să-i fac curte lui Sophie Winters? întrebă el așezându-se pe scaunul de la birou. Sophie! Cea mai dragă prietenă a lui Emmaline. Domnișoara aceea destul de plinuță...

Christopher se foi în fotoliu.

– Ei, chiar i-am spune „plinuță"?!

Dintr-un motiv oarecare, ofensa lui Mallen îl călcă pe nervi. Era firesc să fie mânios. O cunoștea pe domnișoară de pe vremea când mergea de-a bușilea.

Mallen își trecu mâna peste frunte.

– N-am vrut s-o spun ca pe o insultă. Aș spune că domnișoara asta e, dincolo de orice, mai degrabă voluptuoasă. Are...

– Mă ajuți? întrebă Christopher răspicat.

Auzise destule de la Mallen despre însușirile lui Sophie. Descrierea detaliată pe care prietenul lui încercase să i-o facă lui Phi îi plăcuse chiar mai puțin decât presupusa insultă de mai devreme. Își spuse că agitația ciudată care i se dezlănțui undeva înlăuntru era doar un sentiment de afecțiune frățească pe care i-o purta tinerei.

Cu vârfurile degetelor, Mallen bătu darabana pe marginea paharului.

– Aș vrea să mă asigur că te înțeleg clar.

Mâna lui Christopher seceră aerul într-un gest nerăbdător.

– O plimbare în Hyde Park, o înghețată la Gunter. Nimic mai mult.

Christopher credea că acele gesturi simple ar fi fost de ajuns ca să descurajeze interesul lui Redbrooke de a asigura uniunea dintre el și Sophie.

Mallen ridică dintr-o sprânceană.

– Dacă ai fost la fel de romantic și în încercarea ta a-i face curte surorii mele, nu e de mirare că am ajuns să-l am pe Drake drept cumnat.

– Eu nu încerc s-o curtez pe domnișoara Winters, sublinie Christopher.

Ducele de Mallen era pentru el un mijloc ca să pună capăt oricărei încercări nebunești a tatălui său de a-l căsători cu mica pacoste.

Pe buzele lui Mallen apăru o grimasă de-a dreptul ducală.

– Ar fi o dovadă de neglijență din partea mea să nu subliniez că mândria domnișoarei o să fie grav rănită dacă ți se descoperă planul.

– Ei, na, n-o să descopere nimic, Mallen! O să știm doar noi doi adevărul.

– Ce anume te-a condus spre un plan atât de nebunesc?

Christopher reuși să schițeze un surâs cu colțul gurii.

– Chiar domnișoara Winters mi-a spus că singurul lucru care să zădărnicească orice strădanie a mamei și fratelui ei ar fi să cucerească un duce.

Mallen oftă și mai luă o gură de coniac.

– Deci s-ar preta orice duce?

– A, da, bineînțeles.

Nu era chiar adevărat. Sophie îl pomenise anume pe ducele de Mallen. Privirea lui Christopher rătăci pe lângă umărul acestuia, spre fereastra care ocupa întregul perete. Afară, soarele și luna se războiau pe cerul dimineții. Nuanțe aprinse de portocaliu și de roșiatic apăruseră la orizont.

De ce nu voia să recunoască de față cu Mallen că Sophie se referise în mod special la titlul lui de duce?

Ideea era că lui personal nu-i păsa neapărat că Sophie îl pomenise pe Mallen. Nu știa de ce. Nici nu-și dorea să analizeze prea mult asemenea sentimente irațională. Dădea vina pe oboseală.

– Mă ajuți? insistă el.

Mallen își trecu o mână peste ochi.

– Nu vreau să pun în pericol sentimentele domnișoarei.

– Sunt sigur că atenția ta o să fie bine-venită, se grăbi Christopher să-l asigure. Își dorește pur și simplu să evite o căsnicie cu mine.

Buzele lui Mallen zvâcniră sub impulsul a ceva ce părea să fie amuzament.

– Ești un prost dacă crezi asta! Nici o domnișoară nu-și dorește ceva mai puțin decât o căsnicie.

Christopher bătu darabana pe marginea fotoliului. Da, Mallen avea dreptate. Scopul tuturor domnișoarelor era să ajungă să aibă o căsnicie respectabilă.

– Sophie e diferită, spuse el.

Și chiar era. Nu semăna cu nici una dintre domnișoarele pe care le cunoștea el. Avea o adevărată înclinație să intre în tot felul de pățanii care făceau ca numele ei să apară în ziarele de scandal. Și dădea dovadă de o libertate de spirit remarcabilă, fiindcă spunea întotdeauna doar ce gândea.

Următoarea afirmație rostită de Mallen îi abătu gândul înapoi la discuția lor.

– Poate că domnișoara Winters ți se pare diferită, dar nu uita că ai un palmares remarcabil de prost în privința domnișoarelor. Mai întâi sora mea, iar acum, domnișoara Winters.

– Încetează! îl somă Christopher, care bău și ultima picătură rămasă în pahar și apoi îl așeză pe masa de lângă el. Am nevoie de

ajutor. Nu-mi doresc să mă însor cu domnișoara Winters mai mult decât vrea ea să se mărite cu mine.

Își încleștă maxilarul. Nu voia să cedeze nici în ruptul capului în fața cerințelor impuse de tatăl lui. Bătrânul marchiz n-avea decât să se ducă direct la naiba cu planurile pe care le făcuse în legătură cu el și cu Phi.

– Îți dai seama că ceea ce-mi ceri ar putea să creeze multe probleme între mine, mama și sora mea?

Christopher se gândise la asta.

– Nu-ți cer să petreci tot sezonul făcându-i curte domnișoarei Winters. Doar să ieși cu ea de câteva ori, ca să-l descurajezi pe fratele ei.

– Și ca să-l descurajez pe tatăl tău.

Christopher dădu din cap în semn de încuviințare.

– Exact.

Mallen ridică dintr-o sprânceană.

– Cum are de gând marchizul să-ți forțeze mâna?

Christopher se foi în fotoliu.

– M-a amenințat că îmi taie alocația dacă n-o cer de soție pe domnișoara Winters.

N-avu forță să se umilească povestind toate detaliile stânjenitoare ale acelei discuții dintre el și taică-său.

Mallen scoase un sunet dezaprobator.

– Nu se cade să forțezi mâna unui bărbat.

Christopher era întru totul de acord cu acea idee. Se folosi de simpatia lui Mallen ca să ceară susținerea celuilalt burlac.

– Cu toate acestea, tata n-ar mai avea ce să-mi spună dacă domnișoara Winters respinge ideea de a fi curtată de mine.

Mallen oftă.

– Mallen..., murmură Christopher.

– Mă gândesc, Waxham.

Vreme îndelungată, ducele nu mai spuse nimic. Și, cu cât clipa de tăcere se prelungea mai mult, cu atât era mai posibil ca Mallen să refuze ciudata rugăminte a lui Christopher. Ceea ce însemna că acesta din urmă eșuase în planurile pe care și le făcuse. Ceea ce însemna că el trebuia să-i facă totuși curte lui Sophie, care cu siguranță că n-avea să-i mai poată respinge cererea în căsătorie. Ceea ce însemna că Atena lui din bibliotecă era pe veci pierdută pentru el,

chiar înainte ca el să-i fi putut afla vreodată identitatea. Mai mult decât atât, tatăl lui avea să câștige din nou.

În cele din urmă, Mallen vorbi:

– De ce am impresia că în spatele rugăminții tale se ascund mult mai multe, Waxham? De ce simt că n-ai venit la mine doar din dorința de a-ți păstra alocația?

Zâmbetul cochet al Atenei se ivi iarăși într-un ungher al memoriei lui Christopher, parcă luându-l peste picior.

– N-am venit la tine cu rugămintea asta din nici o pricină ascunsă, crede-mă, spuse el, văzând expresia neîncrezătoare de pe chipul prietenului său.

– Dacă nu mă simțeam atât de vinovat pentru că Emmaline te-a dat la o parte în favoarea marchizului de Drake, nici nu m-aș fi obosit să mă gândesc la un asemenea plan nesăbuit, spuse Mallen, așezându-și paharul pe birou. Cred c-am înnebunit!

Christopher se aplecă în față.

– Mă ajuți?

Mallen strânse din buze.

– Cu cea mai mare reticență.

Christopher fu năpădit de ușurare.

– Îți rămân dator!

– O, fără doar și poate, spuse Mallen, fluturând dintr-un deget spre Christopher. Dacă domnișoara Winters se apucă să-și mărturisească sentimentele în ceea ce mă privește, nebunia asta ia sfârșit numaidecât. Ne-am înțeles?

Christopher dădu din cap în semn că era de acord.

– Absolut, adăugă el, în clipa în care Mallen păru pregătit să protesteze.

Ducele scăpă un oftat chinuit.

– Ar trebui să știu ceva despre domnișoara asta?

Lui Christopher îi stătea pe limbă să spună că Sophie Winters era doar o scorpie care îl chinuise în copilărie, dar o astfel de afirmație nu i se mai părea a fi chiar purul adevăr.

– E o fată adorabilă. Este..., începu el, oprindu-se apoi o clipă ca să se gândească mai bine. Este foarte dulce și docilă!

Lui Mallen îi scăpă un pufnet.

– Uiți că suntem prieteni de la Eton. Îmi amintesc ce bătăi de cap ți-a dat domnișoara Winters de-a lungul anilor.

– Era doar o copilă pe atunci, pledă Christopher, dar acel argument răsună șovăielnic și în propriile urechi. Și se poate ca tu să știi mult mai multe despre Sophie decât mine. E prietenă cu sora ta de când și-au făcut debutul.

Înainte ca Mallen să apuce să se răzgândească, Christopher se ridică în picioare.

– Îți rămân profund dator. Îți trimit o sticlă din cel mai bun coniac pe care îl am.

– Desigur că îmi rămâi dator. Dar cu mai mult decât o sticlă de coniac, mormăi Mallen.

Christopher zâmbi larg.

– O să-ți întorc favorul dacă o să ai vreodată nevoie.

Mallen își încrucișă brațele pe piept, întipărindu-și un aer nespus de ducal în postura și prezența lui neînduplecate.

– Stai liniștit, am de gând ca într-o bună zi să mă aleg cu mai mult decât o sticlă de coniac.

Christopher își înclină capul.

– Îți sunt recunoscător, Mallen.

Mallen făcu un semn din bărbie spre ușă.

– Du-te acum, până când nu apuc să mă răzgândesc.

Christopher ieși în grabă din încăpere. Trăia un sentiment de optimism cu mult mai mare decât tot ce simțise din clipa în care tatăl lui îi pusese independența sub semnul întrebării.

Fluieră în drum spre ușa de la intrare a reședinței lui Mallen. Cu inima mai ușoară, apucă frâiele lui Intrepid din mâinile unui grăjdar și urcă în șa. Își îmboldi ușor iapa cea neagră, care o luă la trap. La o asemenea oră nefiresc de matinală, Hyde Park avea să fie minunat de pustiu, așa că o putea lăsa pe Intrepid să gonească în voie.

Ajungând în Hyde Park, își îndrumă iapa spre o alee liniștită, pe care să galopeze în voie, și se gândi la întâlnirea cu Mallen. Ducându-se la duce, fusese atât de încrezător în planul lui! Sophie își dorea să se mărite cu el chiar mai puțin decât voia el să se însoare cu ea. O, Doamne, un mariaj între ei ar fi fost o comedie a erorilor, una care s-ar fi potrivit mai bine pe scenă. Abia acum începură să-i vină în minte rezervele exprimate de prietenul lui.

Christopher nu se temea că Sophie ar fi putut să se îndrăgostească de el.

În privința lui Mallen, însă, era o cu totul altă poveste.

Oricărei domnișoare i-ar fi fost greu să nu se îndrăgostească de distinsul nobil... chiar și doar pentru titlul lui.

Nu că Sophie i s-ar fi părut vreodată o tânără care să stea la pândă după un titlu.

Un țipăt slab sfâșie liniștea în care era cufundat parcul. Intrepid dansă, agitată, sub el.

Christopher se încruntă și trase de frâie.

– Ușurel, fetițo, murmură el, în timp ce mângâia cu blândețe iapa pe greabăn.

Scrută din priviri împrejurimile și începu să creadă că doar i se păruse.

Un alt țipăt se înălță spre cerul dimineții. Christopher își mână calul înainte, îndreptându-se în direcția strigătului. Chiar în clipa aceea, o tânără îi apăru în cale.

Calul lui se ridică pe două picioare și reveni la sol într-o învolburare de praf și de pietricele. Christopher înjură printre dinți și sări la pământ.

– Sunteți rănită, domnișoară? întrebă el, însă peste o clipă se pomeni încremenit și amuțit, pradă stuporii. Sophie?! Ce naiba cauți aici la ora asta?

Christopher simți cum i se căsca un gol în stomac. Văzuse că tivul rochiei lui Sophie, de un trandafiriu deschis, era presărat cu pete de noroi.

– O, Doamne! strigă el, exclamația sunând mai degrabă ca o rugăciune desprinsă din adâncul ființei lui, din locul în care sălășluia frica.

Dâre de lacrimi brăzdau obrajii mânjiți de noroi ai lui Sophie.

– Christopher! strigă ea și se aruncă în brațele lui.

Din instinct, el o cuprinse în brațe, ținând-o aproape de inima care bătea să-i sară din piept. Cele mai cumplite scenarii îi trecură prin minte. O, Doamne, dacă îl găsea pe vinovat, avea să-i smulgă măruntaiele și să i le împrăștie în cele patru zări.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el străduindu-se să vorbească pe un ton calm.

Ea își înălță capul.

– Trebuie să mă ajuți!

– Te ajut! Spune-mi ce să fac.

S-ar fi făcut luntre și punte ca să alunge neliniștea din albastrul ca de cicoare al ochilor ei.

Sophie făcu un pas în spate și îl luă de mână.

– Phi...! se miră el.

– Vino, îl rugă ea.

Se lăsă tras înainte.

– Duke!

Cuvântul acela îngloba toate posibilitățile îngrozitoare care îi năvăleau în minte lui Christopher. Încetini pasul.

– Poftim?!

– Duke e câinele meu.

El închisese ochii și se ruga în gând. Dar Duke nu era decât câinele ei!

Sophie își ridică privirea la el.

– Am dat peste niște gâște. O mamă și puii ei. Duke a luat-o la fugă după pui, iar mama a început să-l atace. Mă ajuți?

Christopher putea doar să-și imagineze cât o costa pe Sophie acea rugăminte stăruitoare. Era o femeie mândră... iar el credea că ea ar fi preferat mai degrabă să-i ceară ajutor Necuratului.

– Bineînțeles că o te ajut, spuse el îndulcindu-și tonul.

Ea își trecu o mână peste ochi.

– Plâng!

Buzele lui zvâcniră.

– A, da, observ!

– Eu nu plâng niciodată!

El îi șterse o lacrimă de pe obraz și înlemni. Se simți de parcă l-ar fi trăsnit ceva pe loc, în inima vegetației luxuriante din Hyde Park. Firicele de un verde ca de smarald și turcoaz străluceau în irisurile ei, de un albastru care rivaliza cu apele cele mai limpezi ale oceanului. Aceia erau genul de ochi în care te puteai pierde.

Christopher își forță privirea să coboare. Atunci îi văzu gura. Dinții lui Sophie mușcau de zor din arcuirea plină a buzei de jos. O, Doamne, mintea lui alunecă pe calea tuturor nelegiuirilor pe care le puteau face acele buze!

Văzând toate astea, el îi dădu drumul lui Sophie cu o asemenea repeziciune, încât ea fu cât pe ce să cadă. Mâinile lui o ajutară de îndată să se echilibreze. Simțindu-i sub palme pielea catifelată a brațului, el se trase înapoi ca ars.

- Christopher?!

El îi înțelese mirarea.

- Sunt bine, reuși să spună cu glas răgușit, deși nu era, fiindcă își pierduse mințile de-a binelea, altă explicație nefiind valabilă pentru faptul că începuse să tânjească după neastâmpărata de Sophie Winters pe acea alee din Hyde Park. Unde ți-ai lăsat ultima dată afurisita aia de potaie?

- Poftim?

- Câinele tău, clarifică el pe un ton care i se păru aspru până și lui.

Ochii ei se îngustară.

- Îl cheamă Duke!

În lumina ultimelor interacțiuni pe care le avusese cu mopsul lui Sophie, Christopher era perfect convins că „potaie afurisită" era o descriere mult mai potrivită pentru asemenea creatură.

Christopher se lăsă târât pe cărare, ca pe vremea copilăriei, când se afla în vizită la familia lui Sophie. Pe atunci, ea avea darul de a-l enerva cumplit. La urma urmei, nu era nimic care să-i placă mai puțin unui băiat decât s-o facă pe doica unei copile zvăpăiate.

Acum, partea dinlăuntrul lui care îi observa șoldurile de o rotunjime dulce și fesele pline, era tentată s-o urmeze pe o potecă lăturalnică și să-i adore gura cu propriile buze.

Traversară Serpentine Bridge, care despărțea cele două parcuri, și se apropiară de Long Water. Bineînțeles că mopsul cafeniu, care desigur că primise mult prea multe bunătăți de la stăpâna lui, dansa în cerc în jurul unei gâște sălbatice.

Pasărea bătea din aripi și gâgâia plină de furie, agitându-se pe labele-i rozii într-un mod de care ar fi fost mândru chiar și Gentleman Jackson.

Christopher studie cu atenție întreaga privelițte. Nu credea ca Sophie să fie genul de femeie pe care s-o sperie o pasăre.

- De ce n-ai încercat să intervii?

Sophie scoase un sunet ce-i trăda nerăbdarea, iar el își întoarse capul și o privi.

- Firește că am încercat! se dezvinovăți ea, ridicându-și mâna și arătându-i o urmă subțire de sânge, care îi brăzda pielea fină dintre degetul mare și arătător.

El înjură și-i luă mâna într-a lui.

- Ce s-a întâmplat?

– Nu știam că gâștele au dinți, mormăi ea.

Christopher își înclină capul într-o parte.

– Chiar au?

Sophie clătină din cap.

– Și eu mă întrebam asta. Nu știam ca vreo pasăre să fi avut dinți.

Christopher căută în buzunarul din față al hainei și scoase o batistă. Șterse dâra subțire de sânge.

– Cine ar fi bănuit?

În timp ce înfășura batista peste rană, îi studie, uluit, degetele lungi. O, la naiba, avea genul de degete la care visa un bărbat; înfășurate pe...

Dintr-odată, dădu drumul mâinii ei.

– Mă ajuți să-l prind pe Duke? întrebă Sophie, mușcându-și buza de jos și părând să n-aibă nici cea mai vagă idee despre frământările care îl luau cu asalt.

Pentru Christopher, alternativa era să rămână acolo și să viseze tot felul de lucruri necuviincioase despre Sophie Winters. El se repezi în inima răfuielii dintre cele două animale și se aplecă să-l prindă pe Duke. Gâsca păru să nu aprecieze prea mult intervenția lui Christopher, drept pentru care sări la el și îl mușcă de cizme. Mopsul se agită, dornic să-și continue lupta.

Apoi afurisita de potaie își înfipse colții ascuțiți în mâna lui Christopher.

El tresări și-i întinse câinele lui Sophie.

Ochii ei străluciră de parcă el i-ar fi dăruit cele mai frumoase bijuterii, nu un amărât de cățel care schelălăia și horcăia.

Sophie îl luă în brațe. Duke se liniști, odihnindu-se în brațele stăpânei lui.

Privirea lui Christopher alunecă spre rotunjimile generoase de carne albă și catifelată care se iveau din decolteul rochiei de muselină trandafirie. Ca și câinele, și Christopher ar fi fost foarte mulțumit dacă ar fi putut să-și odihnească alene capul pe sânii ei.

Un geamăt surd i se urcă în gâtlej.

Sophie ridică spre el o pereche de ochi întrebători.

– Sunt bine, spuse Christopher fluturând o mână prin aer.

Apoi Sophie Winters, fata care îl chinuise de-a lungul întregii lui copilării, care se încruntase, îl pocnise și îl supusese la tot felul de

Lazne, făcu lucrul cel mai neașteptat din lume: zâmbi. Christopher îi întoarse zâmbetul.

– Ei, îmi imaginez că, de astă dată, Lady Ackerly o să aibă de spus ceva de bine, o tachină el.

Sophie clătină din cap cu o seriozitate mimată.

– O, nu, ea n-ar face niciodată așa ceva! Nici nu trebuie s-o facă, fiindcă și-ar strica reputația.

– E o doamnă?

Ea tresări.

– Hmmm... Eu cred că da.

El aruncă o privire la parcul pustiu.

– Mereu ieși la plimbare la o oră atât de matinală?

Sophie ridică ușor din umeri.

– Mă bucur de intimitatea propriei mele solitudini. La ora asta, Lady Ackerly are mai puține lucruri despre care să scrie, mormăi ea în șoaptă.

La cuvintele ei, amândoi părură să-și dea seama că se aflau pe malul lacului, în public, unde putea să-i vadă oricine, iar Sophie nu era însoțită de o altă femeie.

Sophie își trecu vârful pantofului prin pietriș.

– Ar trebui să plec.

Ciudat, dar Christopher simți dorința ca ea să rămână. În schimb, spuse:

– Da. Ar trebui, fu el de acord, privind în jur. Unde ți-e camerista?

Ca la un semnal, femeia apăru de după colț, fugind ca vântul și ca gândul, cu pieptul ridicându-i-se și coborându-i din pricina efortului.

– N-a reușit să țină pasul, șopti Sophie.

El își înăbuși un zâmbet. Nu-și amintea de ultima oară când mai zâmbise atât de mult.

– Domnișoară Winters! strigă femeia, cu răsuflarea tăiată. Aici erai! Nu trebuie să...

La vederea lui Christopher, cuvintele cameristei rămaseră suspendate în aer. Ea strânse din buze și-și coborî privirea în pământ.

Duke se zvârcoli în brațele lui Sophie până când trebui să fie lăsat jos. Mopsul se avântă spre servitoarea amuțită și începu să latre frenetic la ea.

– Mama a reușit să-mi găsească cea mai conștiincioasă cameristă din întregul regat, spuse Sophie cu jumătate de gură.

Christopher râse, iar ea i se alătură. Schimbară o privire. Sophie își trecu limba peste conturul buzelor.

– Mulțumesc că m-ai ajutat cu Duke. Ar trebui să plec.

– Da, așa mi-ai spus.

Sophie făcu o reverență și se îndepărtă vreo câțiva pași. Apoi, dintr-odată, se întoarse.

– Christopher!

El își înclină capul.

– Da, Phi?

– Ai vorbit aseară despre Whitmore. Ai spus că nu cunosc toate detaliile legate de partida aceea de cărți prin care ai obținut caii lui.

– Ai vreo întrebare de pus? murmură el pe un ton blând.

– Știi că am. Ce s-a întâmplat între tine și Whitmore? întrebă Sophie, oftând ușurel. Foarte bine, atunci, spuse ea văzând că el nu-i dădu nici un răspuns.

Se răsuci pe călcâie.

– Phi! strigă el.

Sophie se întoarse atât de repede, încât se împiedică. Își azvârli brațele în aer ca să-și păstreze echilibrul.

– Am aflat că Whitmore își maltrata caii. N-ar fi elegant din partea mea să discut detaliile.

Gura lui se strânse într-o linie severă în clipa în care se gândi la pursângele maroniu subnutrit pe care îl dobândise de la Whitmore. Sărmana creatură fusese biciuită de atâtea ori încât îi rămâseseră cicatrici pe coastele scobite din pricina nemâncării. Christopher îi dăduse calului numele de „Supraviețuitorul" și se angajase să aibă grijă de el.

Ochii lui Sophie se umplură de tristețe.

– Dragii de ei! exclamă ea râcâind pământul cu vârful pantofului. Christopher, iartă-mă! N-ar fi trebuit să te judec.

Continuară să se uite lung unul la celălalt, fără ca vreunul dintre ei să mai vorbească.

Duke atinse cu lăbuța fustele lui Sophie. Ea se aplecă și îl ridică din nou în brațe.

– Hmmm... eu îți mulțumesc că m-ai ajutat cu Duke!

Făcu o reverență, apoi plecă valvârtej.

Servitoarea își potrivi ritmul pașilor după cel al stăpânei.

Christopher o petrecu pe Sophie cu privirea până când ea se făcu nevăzută în zare. Îndoielile în privința planului pe care îl născocise se treziră din nou la viață înlăuntrul lui.

Atunci când se dusese să-l caute pe Mallen, o făcuse gândindu-se la noaptea fatidică în care Sophie, care avea la ea un felinar, îl luase prin surprindere. Ea lăsase felinarul pe o scăriță și îl căutase pe Christopher prin grajduri până când îl găsise. El tocmai încerca să-i citească calului său, care se numea Resilience și care era un arab pursânge, o creatură ce nu emitea judecăți de valoare.

Sophie se hlizise, luându-i în derâdere eforturile, iar apoi fugise din grajd. Christopher încă își mai amintea acel sentiment arzător de umilință care îi sfâșiase pieptul. Azvârlise cu o șa în zidul grajdului și plecase tunând și fulgerând, ca să-și dea seama doar prea târziu că gestul lui pripit răsturnase felinarul uitat pe scăriță. Grajdurile fuseseră devastate de incendiu și, chiar dacă majoritatea cailor fuseseră salvați, focul ucisese o minunată iapă arabă și pe mânzul ei. Suferința îndurată de Christopher din partea tatei fusese nimic în comparație cu disperarea și vinovăția care îl copleșiseră în urma pierderii acelor cai loiali. Cruzimea lui Sophie Winters ajunsese să fie, în mintea lui, strâns legată de uriașa pierdere pe care el o suferise în noaptea aceea.

Christopher clătină din cap, alungând acele amintiri tulburătoare.

Acum Sophie era mai mult decât fata care făcuse prăpăd în viața lui. Era o femeie care se lupta cu gâștele sălbatice ca să apere o potaie. Și încă una nevrednică de atâta dragoste!

Pe când se hotăra să plece spre casă, un gând neplăcut îi șopti lui Christopher că planul lui se putea dovedi mai problematic decât păruse la început.

Capitolul 7

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Domnișoara S.W. a fost observată intrând în Spitalul din Londra. Rămâne încă neclar în ce scop.

Sophie coborî din trăsură și-și ridică privirea spre semnul de bun-venit al Spitalului din Londra. Apoi reîncepu să citească scrisoarea primită de la Emmaline.

Dragă Sophie,

O, ce dor îmi e de tine și de toată distracția de care ne-am bucurat împreună! De când scumpul meu soț, Drake, a aflat că aștept un copil, a devenit un mojic plicticos. Îmi face o deosebită plăcere să-i tot spun asta. Drake mă asigură că, după ce aduc pe lume copilul nostru, pot să revin liniștită la zburdatul meu prin tot ținutul. Între timp, mă văd nevoită să te rog ceva, Sophie. Starea în care sunt a pus capăt pentru moment vizitelor mele la soldații răniți internați în Spitalul din Londra. Ai fi bună să le faci vizite periodice acestor oameni curajoși?

Ești o scumpă.

A ta pe vecie,

Emmaline

Camerista ei își drese glasul.

– Vicontele o să fie tare supărat! Nu se cade să intrați într-un spital, mai ales că...

– Nu mai am nevoie de tine, spuse Sophie. Îți poți lua liber pentru restul dimineții.

Fără să-i ofere lui Lucy șansa de a se împotrivi, Sophie o luă din loc și urcă treptele de piatră. Din clipa în care își făcuse debutul în societate și fusese etichetată drept fată bătrână, se împrietenise repede cu Emmaline, minunata soră a ducelui de Mallen.

Emmaline umpluse cu râsete și prietenie serile singuratice și stânjenitoare pe care Sophie le petrecuse la nenumărate baluri și dineuri. Motiv pentru care aceasta din urmă nu putea să-i refuze nimic prietenei sale.

Câinele lui Sophie, Duke, scoase un scheunat de fericire și o luă la fugă înaintea ei. Se opri la ușa din față, lătrând cu entuziasm.

– Fii cuminte! spuse ea încercând să-și folosească tonul cel mai sever.

Duke se gudură pe lângă fustele ei și scoase un alt scheunat, iar ea știu că eșuase lamentabil.

Ușa se deschise și fu întâmpinată de o femeie zâmbitoare, mai în vârstă, subțire ca o lumânare, îmbrăcată în fuste sobre, maronii.

– Eu sunt infirmiera Whiting. Iar dumneavoastră trebuie să fiți..., spuse ea, oprindu-se în momentul în care dădu cu ochii de Duke, a cărui prezență o șocă, făcând-o să-și caște larg ochii căprui, plini de blândețe, și să-și dreagă glasul. Da, trebuie să fiți domnișoara Winters!

O invită pe Sophie înăuntru, iar aceasta zâmbi.

– Sper ca prezența lui Duke să nu fie o problemă.

Infirmiera se opri locului și-și înclină ușor capul într-o parte.

– Duke e câinele meu, explică Sophie. M-am gândit că oamenilor internați aici le-ar face bine să-l vadă. E un câine cuminte.

De parcă ar fi căutat să dovedească lipsa de temei a spuselor stăpânei lui, Duke se avântă vijelios înainte, dând frenetic din lăbuțele-i scurte în timp ce urca scările.

O, Doamne!

– Duke, nu! gemu Sophie.

Se părea că Dumnezeu nu era teribil de ocupat în ziua aceea, fiindcă Duke se opri și se înapoie valvârtej la Sophie.

– O, ce idee minunată! exclamă infirmiera Whiting, cu toate că scânteia de șovăială din ochii ei afirma contrariul. Lady Emmaline mi-a spus că știți să cântați la pian.

Sophie simți că începeau să-i ardă obrajii.

– Hmmm... eu...

Cum nu se prea simțea în largul ei să discute despre talentele pe care le avea, nu-și mai continuă răspunsul.

– Mi-a spus că sunteți de-a dreptul remarcabilă, continuă infirmiera.

– Prietena mea e doar foarte amabilă, murmură Sophie în timp ce înaintau pe coridoarele lungi, de un alb imaculat.

Infirmiera Whiting îi aruncă o privire piezișă.

– În bilețelul ei, milady a prevăzut că o să spuneți asta.

Femeia se opri și deschise o ușă, invitând-o pe Sophie să intre prima. Aceasta din urmă aruncă o privire la rândurile nesfârșite de paturi de spital. Inima i se strânse, îndurerată, la vederea atâtor bărbați răniți pe vecie în urma faptelor de vitejie pe care le săvârșiseră. Infirmiera își drese glasul ca să-i atragă atenția.

– Totuși, trebuie ca milady și Lord Drake să vă aprecieze nespus de mult talentul, fiindcă au cumpărat asta, spuse ea făcând semn spre pianul din mijlocul încăperii. Ca să puteți cânta de fiecare dată când veniți în vizită!

Sophie încremeni, iar apoi făcu un pas în spate. Emmaline nu pomenise nimic despre posibilitatea ca ea să cânte la pian pentru acei bărbați. Sophie nu cânta cu public.

– Nu pot, spuse ea, încercând apoi să-și înghită nodul din gât.

Chiar în clipa aceea, o rază de soare se strecură înăuntru printr-o fereastră îngustă și se revărsă asupra unei vaze pline cu dalii în culori scânteietoare, crini și cercelușI de un roz violaceu. Parfumul florilor umplea spațiul acela lipsit de veselie. Sophie îl adulmecă și-și umplu plămânii cu miresmele dulci ale primăverii.

Infirmiera Whiting îi întrerupse gândurile.

– Lady Emmaline ne trimite flori în fiecare săptămână.

Sophie oftă. Trebuia să fi simțit că acolo intervenise mâna prietenei sale. În privința florilor și a arbuștilor, Emmaline era atât de talentată încât majoritatea grădinarilor din Anglia ar fi putut să moară de invidie.

Privirea lui Sophie se ațintI apoi la mulțimea de ochi curioși care, la rândul lor, o scrutau.

– Domnișoară Winters!

Și pentru că ceea ce se cerea de la ea părea un sacrificiu minor în lumina celor făcute de acei bărbați pentru țara lor, Sophie minți, spunând printre dinți:

– Ar fi o onoare pentru mine să cânt.

Infirmiera Whiting bătu din palme.

– Minunat! Absolut minunat!

Duke lătră ca să-și manifeste deplinul acord.

Sophie se aplecă și îl mângâie pe cap.

„Micuțule trădător!"

– Vreți să ne cântați?

Sophie tresări și căută cu privirea persoana care rostise acea întrebare. Un bărbat mare și vânjos, cu părul roșu, îi zâmbi.

Infirmiera Whiting făcu prezentările:

– Domnișoară Winters, dumnealui e locotenentul Woods. Domnule locotenent Woods, dumneaei e domnișoara Winters, o prietenă foarte dragă a lui Lady Emmaline.

Sophie zâmbi.

– Mă bucur să vă cunosc.

Ochii bărbatului se făcură mari pe fața lui palidă, iar el se miră:

– Lady Emmaline?

Murmurele venite din paturile apropiate se alăturară întrebării lui.

– Da, întocmai, răspunse Sophie.

După căldura și veneratia de care erau plini ochii soldaților, se vedea limpede că Emmaline le câștigase admirația pe veci. Inima lui Sophie se strânse ușor la gândul de a stabili o apropiere între ea și acei bărbați. Zilele ei la Londra fuseseră atât de singuratice de când Emmaline se căsătorise cu lordul Drake!

– Înțeleg că pașii pe urma cărora trebuie să calc sunt foarte mari. Asta nu înseamnă că Lady Emmaline ar avea picioare mari, ci mai degrabă că...

„Taci, Sophie!", se certă ea în gând, lăsându-și fraza neterminată. Apoi reluă, fiindcă părea să fie nevoie de explicații:

– Nu că m-aș fi gândit vreodată la picioarele lui Lady Emmaline. Totuși, am convingerea că sunt de o delicatețe extraordinară...

Infirmiera Whiting și locotenentul Woods se uitară la ea de parcă i-ar mai fi crescut două sau trei capete. Sophie simți că se făcea roșie ca racul. Își coborî privirea în podea.

– Mi-ar plăcea să cânt la pian, încheie ea abrupt.

Își dădu seama că de data asta o spusese cât se poate de serios.

Infirmiera Whiting o duse la pian.

Duke o porni iute în urma ei, iar apoi se întinse și-și puse capul pe labe.

Preț de o clipă, Sophie privi lung la instrument. Își drese glasul, stânjenită. Tresări. Pe urmă inspiră adânc și se așeză. Studie

clapele negre și de culoarea fildeșului, gândindu-se la ce anume să cânte. Apreciase întotdeauna sonatele lui Beethoven, dar mama ei și toată lumea bună considerau că muzica lui era doar zgomot.

Desigur, piesa *Tom Bowling* a lui Charles Dibdin era un cântec foarte apreciat.

Ea se uită la bărbații care o priveau cu un amestec de nerăbdare și de seriozitate.

Însă cântecul pe care Charles Dibdin îl compusese despre pierderea fratelui său pe mare nu părea menit să le aducă vreo bucurie unor soldați răniți.

– Domnișoară Winters! exclamă infirmiera, punându-și mâna pe marginea pianului.

Sophie apăsă pe o singură clapă. Coarda vibră și sunetul răsună prin încăperea cufundată în nemișcare. Apoi Sophie se îndreptă de spate și începu să cânte:

Luna răsare pe mare
Atât de slobodă și de lucitoare!
Scumpa mea Lady Tindley,
Iubirea noastră-i atât de mare,
Că nici de-i furtună nu ne despărțim,
Nici o primejdie nu ne stă în cale,
Tu în brațele mele, eu într-ale tale,
Libertatea ne-o regăsim!
După ce cruntul război s-o sfârși,
În valea cu trifoi o să ne întâlnim,
Iar eu dragostea mea o să ți-o cânt, să știi,
Iubita mea Lady Tindley!

Sophie se pierdu în acele versuri, cu degetele dansându-i pe clape până când cântecul se încheie într-un crescendo triumfător. Cu sufletul la gură, ea își ridică privirea. Simți un gol în stomac din pricina tăcerii depline care se așternuse peste încăpere. O năpădiră toate vechile ei nesiguranțe. Palmele i se umeziră. Își trase scăunelul în spate. Povestea asta era nebunie curată! N-ar fi trebuit niciodată să...

Sala izbucni într-un ropot de aplauze răsunătoare, ce își trimiseră ecoul spre pereți și ferestre.

Infirmiera Whiting își șterse lacrimile.

– A fost... pur și simplu... splendid, domnișoară Winters!

– Spuneți-ne că ne mai cântați ceva! strigă, de la câteva paturi depărtare, un tânăr cu un plasture negru și gros peste ochiul drept.

Rugăminți asemănătoare se auziră și de la ceilalți răniți, iar Sophie zâmbi, simțind că i se luase o piatră de pe inimă.

– Aș fi onorată!

Și continuă să cânte.

Făcu asta până când minutele scurse deveniră ore. Cântă până când vocea începu să-i răgușească, iar vârfurile degetelor prinseră s-o doară.

– Încă un cântec și gata! strigă un bărbat mai în vârstă în clipa în care ea se opri.

Infirmiera Whiting ridică o mână.

– Trebuie s-o lăsăm pe domnișoara Winters să se odihnească!

Declarația ei fu întâmpinată de un cor de gemete și de proteste.

– Promit să mă întorc, spuse Sophie, ridicându-se în picioare.

Toate reținerile pe care le avusese până atunci se risipiră în timp ce înainta prin încăpere, cu Duke după ea, luându-și rămas-bun de la soldați. Infirmiera Whiting o însoți până la ieșirea din spital. Un servitor se repezi să deschidă ușa.

Sophie își luă rămas-bun de la femeie și dădu să pună piciorul afară, când cineva strigă:

– Domnișoară Winters!

Sophie se întoarse și un zâmbet îi înflori pe buze. Ducele de Mallen stătea în centrul vestibulului de marmură, privind-o cu ochii lui scăpărători, de un verde ca de smarald.

– Excelența Voastră! spuse ea, iar apoi făcu o reverență.

La rândul lui, ducele se înclină.

– Sunt surprins să te văd aici, domnișoară Winters!

Sophie își lăsă ușurel capul într-o parte. Ei bine, spusele ducelui erau deosebit de jignitoare dat fiind faptul că ea venise pentru prima dată la Spitalul din Londra. Totuși ofensa era una minoră.

Probabil că ducele își dădu seama că o jignise, fiindcă dintr-odată îi mai făcu o reverență.

– Scuzele mele!

Ea flutură din mână către el.

– E doar prima mea vizită la spital, îl lămuri, vârându-și mâna în buzunar și scoțând de acolo bilețelul scris de sora lui. Emmaline m-a rugat să vin.

– Aha!

Ea mai făcu o reverență.

– La revedere, Excelența Voastră!

Acestea fiind spuse, Sophie ieși.

Se opri pe treapta de sus. După timpul petrecut înăuntrul spitalului, unde era mai mult penumbră, ochii ei se străduiau să se obișnuiască din nou cu lumina care inunda cerul senin, fără nori. Își căută trăsura din priviri. La naiba! Unde plecaseră Lucy și vizitiul? Sophie își prinse buza de jos între dinți.

– Ai nevoie de ajutor?

Țipătul lui Sophie se amestecă pe dată cu lătratul furios al lui Duke. Brațele ei zburară în toate părțile, fiindcă încercă, disperată, să nu se prăbușească pe treptele Spitalului din Londra.

Ducele de Mallen se avântă cu o viteză pe care însuși Apollo ar fi admirat-o și o ajută pe Sophie să rămână în poziție verticală înainte ca ea să se facă de rușine în văzul tuturor, pe White-Chapel Road.

Duke mârâi la nobilul cel înalt și puternic. Era limpede că irascibilul câine se simțea profund ofensat fiindcă domnul acela pusese mâna pe stăpâna lui.

– Mulțumesc, spuse Sophie.

Ducele își retrase mâinile și zâmbi larg.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești. N-aveam cum să te las să cazi, chiar dacă ai fi reușit să faci asta cu nespusă grație și cu mult aplomb.

Sophie pufni. Își închipuia că astfel de laude le-ar fi făcut pe multe doamne să sară în sus de bucurie. Însă după două sezoane sociale, ea nu mai nutrea nici cea mai mică iluzie în legătură cu interesul vreunui gentleman față de persoana ei.

– Da. Chiar că grație și aplomb! spuse ea făcându-i cu ochiul ducelui.

Acesta își dădu capul pe spate și râse.

Explozia de amuzament a ducelui de Mallen îl făcu pe Duke să-și reia lătrăturile furioase.

– Gata, Duke! îl certă ea.

Ducele de Mallen se încruntă.

– Poftim?

Câinele își luă avânt, iar Sophie gemu în clipa în care micul șirengar sări pe cizmele negre, impecabile, ale ducelui de Mallen.

– Șezi, Duke!

– Ce...?

Ea se aplecă și-și luă mopsul în brațe.

– Îmi pare rău pentru confuzia creată! Pe câinele meu îl cheamă Duke!

Buzele lui zvâcniră sub imperiul unui impuls pe care Sophie îl interpretă ca fiind unul de amuzament.

– I-ai pus câinelui tău numele Duke?

Ea dădu din cap în semn că da și-și strânse mopsul mai tare.

– E un cățeluș autoritar și arogant, astfel că mi s-a părut foarte potrivit să...

Dându-și seama de insulta adusă impunătorului nobil pe care îl avea în față, Sophie își înghiți restul cuvintelor. Strânse din buze și-și coborî, spășită, privirea spre vârfurile pantofilor. Apoi și-o ridică spre cer. Pe urmă se uită spre stradă. Oriunde, numai la Excelența Sa, nu.

– Ei bine, mi-am zărit trăsura. Cu permisiunea Excelenței Voastre, spuse ea, vorbind mai tare decât de obicei.

Sophie făcu o ultimă reverență. Apoi o zbughi.

Capitolul 8

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Domnișoara S.W. și câinele ei cel obraznic au făcut ravagii pe o potecă din Hyde Park, aproape răsturnându-l de pe cal pe respectabilul conte de W.

În sala de bal în care era prea cald și în care se înghesuia prea multă lume, orchestra cântă primele note ale unui cadril. Christopher își apăsă buzele pe paharul de șampanie pe care îl ținea între degete. Se uită la cuplurile care făceau pași complicați de dans pe ringul din sala de bal a lui Lord și Lady Cavendish.

– Un dans ar trebui să fie de ajuns. Un vals ar fi chiar mai bine. Desigur, dacă te simți foarte generos, două dansuri ar liniști-o îndeajuns pe vicontesă.

Ducele de Mallen îi aruncă o privire încruntată cu coada ochiului și-și îndreptă atenția spre sala de bal.

– Dacă mă simt foarte generos? Aș spune că, din moment ce am acceptat să te ajut, acțiunile mele sunt dovada unei mărinimii extreme.

Se ivi un valet care ducea o tavă cu pahare de șampanie. Mallen își lăsă pe ea paharul gol și luă unul nou.

– Ai noroc că mama mea e plecată la țară împreună cu Emmaline și cu Drake, reluă el, altfel te trezeai de unul singur în nebunia asta. Nici nu vreau să mă gândesc la ce-o să spună sora mea după ce naște, încheie el, înfiorându-se din cap până-n picioare.

Pentru o clipă, Christopher se simți copleșit de vinovăție, dar alungă sentimentul. Mallen era cel mai bun prieten al său. Și nu exista lucru pe lume pe care el, Christopher, să nu-l facă pentru prietenul lui.

– O să-ți întorc favorul într-o bună zi, promise el.

– N-o să am nevoie de un plan atât de dubios precum cel pe care l-ai născocit tu. Și nici n-aș avea vreodată nevoie să intervii într-o chestiune legată de căsătoria mea.

Christopher zâmbi larg. Mallen se dovedi a fi prea sigur pe el. Și era de așteptat ca mama ducelui să se sature repejor să-și știe unicul fiu neînsurat. Așa că Mallen putea să-l scutească de afirmațiile lui care musteau de acea naivă siguranță de sine. Dar, pe moment, Christopher consideră subiectul încheiat și-și întoarse atenția spre sala de bal înțesată de lume.

– Unde e? mormăi el.

Mallen făcu un semn din cap spre colțul încăperii, în direcția unui șir de fete bătrâne.

– Tânăra doamnă tocmai s-a așezat.

Christopher urmări privirea lui Mallen. Sophie Winters tocmai își înăbușea un căscat în spatele evantaiului cu motive florale pe care îl ținea în mână. Cu expresia ei plictisită, părea foarte puțin interesată de festivitățile din acea seară.

Apoi privirea lui Christopher alunecă spre gleznele ei. Picioarele lui Sophie băteau un ritm vioi pe podeaua de marmură, gestul trădând o încercare de a părea detașată.

El își spuse că dorința de a traversa încăperea și de a rezerva următorul ei dans n-avea nimic a face cu expresia melancolică pe care o citea în ochii lui Phi. Și totuși... chiar dacă fuseseră un coșmar unul pentru celălalt în copilărie, tot nu-i plăcea s-o vadă ignorată și uitată într-un colț.

– Vii cu mine? murmură el către Mallen.

Christopher traversă încăperea și se opri în dreptul lui Sophie.

– Bună seara, domnișoară Winters, spuse el și făcu o reverență.

Sophie îl privi de parcă i-ar fi crescut coarne. Apoi păru să-și vină în fire și se ridică în picioare.

– Milord, spuse ea, făcându-i, la rândul ei, o reverență.

– Domnișoară Winters, zise Mallen, proaspăt sosit.

Privirea lui Sophie se mută de la Christopher, scrutându-l pe duce. Acesta îi luă mâna și-i depuse un sărut pe încheietură.

– Excelența Voastră, murmură ea.

Obrajii lui Sophie fură străbătuți de o undă de rumeneală.

„La naiba!", se gândi Christopher, găsind că ea arăta fermecător cu nuanța aceea de trandafiriu pe piele.

Apoi el se încruntă, fiindcă detesta privirea fascinată cu care Sophie îl studia pe Mallen. Licărirea din ochii ei strălucitori nu făcea parte din planul născocit de Christopher, care își spuse că interesul oglindit în ochii aceia albaștri nu putea decât să complice lucrurile pentru toată lumea.

Își drese glasul, iar Sophie își întoarse atenția spre el. Trandafiriul din obrajii ei se accentuă, căpătând nuanța aprinsă a unui apus de soare vara. Oare de ce se înroșise ea? Pentru că fusese surprinsă studiindu-l pe Mallen? Christopher își simți pieptul năpădit de fierbințeală.

– Oare tu și Duke v-ați întors de la Spitalul din Londra fără probleme? întrebă Mallen, zâmbindu-i lui Sophie.

„Spitalul din Londra? Despre ce-o fi vorba?", se minună Christopher.

– Da, Excelența Voastră. Mulțumesc pentru grijă!

Tonul ei răgușit era plin de o bunăvoință dulce, care îl făcu pe Christopher să strângă din dinți.

Cu ce treabă se dusese Sophie Winters la Spitalul din Londra? Și de ce se ocupase de treaba asta împreună cu Mallen? Senzația înțepătoare din pieptul lui se înteți. Un mormăit care porni de undeva din dreptul inimii îi scăpă printre buze.

Sophie își înclină capul cu o mișcare plină de amabilitate.

– Ești bine, Christo... milord?

– Vrei să dansezi cu mine?

Lui Sophie îi zbură evantaiul drept pe podeaua de marmură.

– Poftim?!

Christopher ridică accesoriul cel delicat și făcu semn spre ringul de dans.

– Un dans. Știi, asta faci împreună cu un partener alături de care îți miști picioarele în ritmul muzicii.

Colțurile buzelor ei se arcuiră într-un surâs.

– Știu ce e un dans. În ciuda lipsei mele de parteneri, bolborosi ea în șoaptă. Voiam doar să-ți atrag atenția că în ultimii doi ani n-ai dansat niciodată cu mine.

Ducele își drese glasul. Sophie și Christopher tresăriră, amândoi părând să fi uitat că mai era și el prin preajmă. Mallen făcu un semn din cap spre evantaiul pe care Christopher îl ținea în mână.

– Bănuiesc că domnișoara își vrea evantaiul înapoi, Waxham. Chiar dacă îl mânuiești cu o ușurință remarcabilă!

Christopher se uită la evantai și clipi de câteva ori.

– O, da, într-adevăr! Da! Poftim! spuse el și i-l întinse.

Sophie luă evantaiul. Privirea lui Mallen pluti între ea și Christopher, iar apoi el îi oferi brațul lui Sophie.

– Îmi faci onoarea să-mi acorzi următorul dans?

Zâmbetul lui Sophie se lărgi. Ea își coborî privirea la carnețelul care îi atârna la încheietură.

– Un vals?

Buzele lui Mallen zvâcniră.

– E vreo problemă cu asta? Te invitase vreun alt domn la acest vals?

Sophie râse, iar sunetul răgușit, sonor și vioi le atrase atenția celor din jur. Ea înălță carnețelul și îl lăsă pe Mallen să-l privească de aproape.

– După cum poți vedea, Excelență, domnii nu se prea înghesuie să-mi fie prin preajmă.

Mallen spuse cu glas scăzut:

– Atunci, sunt cu atât mai nătângi.

Christopher fu nevoit să se chinuie din răsputeri ca să nu-l tragă pe Mallen departe de Sophie. Da, îl rugase pe prietenul lui s-o curteze, dar, la naiba, nu-și dorise ca Mallen să flirteze cu ea! Sophie era tânără. Ușor de impresionat. Nu era potrivită cu farmecul ducal al lui Mallen.

– Eu am avut onoarea s-o invit la următorul dans! se răsti Christopher.

Privirile lui Sophie și Mallen se întoarseră, brusc, spre el.

Christopher strânse din pumni ca să nu se tragă de lavalieră, care dintr-odată i se părea prea strânsă.

Mallen își înclină capul spre Sophie.

– Prea bine. Atunci, următorul vals, domnișoară Winters?

Sophie se încruntă.

– Lord Waxham e doar politicos. Nu-i așa, Christopher? Nu-și dorește să danseze cu mine, spuse ea clătinând din cap. Christopher, știi că nimic nu te obligă s-o faci!

Christopher se încruntă, la rândul lui.

– Nu fac nimic din ceea ce nu vreau să fac!

El întinse mâna spre creionul fixat de încheietura ei și-și mâzgăli numele pe carnețel. Gata. Se rezolvase.

Se uită la Mallen, care îl studia fără nici o urmă de veselie. Dacă Sophie și celelalte fete bătrâne n-ar fi fost prin preajmă, Christopher i-ar fi explicat prietenului său că dorința lui de a dansa cu Sophie fusese provocată de simpla nevoie de a-și liniști tatăl. Dar fu scutit de a mai spune ceva, fiindcă în sală răsună un ropot de aplauze. Tocmai se încheiaseră ultimele acorduri ale cadrilului. Orchestra îngână începutul unui vals.

– Asta-i bună, Christopher! izbucni Sophie, suspinând apoi din toată inima, în timp ce partenerul ei o conducea spre ringul de dans.

El își așeză mâna pe talia ei în timp ce i-o puse pe a ei pe umărul lui.

– Chiar nu...

– Te-am auzit foarte bine, Phi, spuse el apăsat.

Ea nu avusese nimic împotriva invitației lui Mallen. O, Doamne, Christopher știa cât de copilăresc era să se necăjească din pricina asta, dar gândul la purtarea ei tot îl râcâia!

Sophie rămase tăcută. El își slăbi strânsoarea și o ajută să intre în ritm.

Pe neașteptate, mintea lui reveni la momentul în care ea începuse să ia lecții cu profesorul de dans. Împreună cu tatăl lui, Christopher venise în vizită la moșia familiei ei, iar Sophie se repezise afară ca să-l întâmpine și să-i povestească despre lecțiile de dans. Îl rugase să danseze cu ea ca să exerseze. El îi râsese în nas și, drept răzbunare, ea își înfipsese călcâiul în piciorul lui, iar apoi o zbughise iute.

Amintirea aceea îl făcu să tresară. De ce naiba se purtase cu ea ca un nemernic?

– Chiar n-am dansat niciodată cu tine în ultimii doi ani?

Ea dădu din cap în semn că așa stăteau lucrurile.

– La balul lui Lord și Lady Tisdale a fost ultima dată.

Ce ciudat era ca ea să țină minte când anume dansaseră ultima oară! Christopher se întrebă ce anume își mai amintea el din noaptea aceea. Oare se purtase ca un nemernic cu ea? Sentimentul de vinovăție i se strânse în vintre precum un ghem.

– Nu-mi amintesc să fi dansat cu tine, spuse el cu sinceritate.

Faptul că uitase senzația dată de atingerea catifelată a pielii ei i se părea cea mai mare tragedie.

Pe buzele ei apăru un zâmbet ironic.

– N-ar fi trebuit să râd de tine, spuse el, iar acea declarație îi surprinse pe amândoi.

Ochii lui Sophie se făcură mari, dându-i aerul unei bufnițe surprinse în cuibul ei.

– Ai râs de mine? spuse de îndată ce-și regăsi vocea.

– În copilărie, o lămuri el. Tocmai începuseși să iei lecții. M-ai rugat să dansez cu tine, iar eu te-am luat în râs.

Sophie își prinse buza de jos între dinți.

– Aha...

Christopher și-ar fi dorit să fi fost un om mai bun, și-ar fi dorit să n-o fi rănit. Poate că lucrurile ar fi stat altfel între ei. Poate că incidentul din grajdurile tatălui său nu s-ar fi întâmplat niciodată.

– Iartă-mă! Am fost un bădăran!

Ea ridică ușurel din umeri.

– S-a întâmplat acum multă vreme, Christopher.

– Ăsta nu-i un motiv de scuză.

Privirea ei se opri la lavaliera lui.

– Nici... nici eu nu m-am purtat mereu frumos cu tine.

Ziua incendiului îi veni din nou în minte lui Christopher. Grajdurile fuseseră locul în care se refugia din calea violenței tatălui său, locul în care își alina dezamăgirea. Sanctuarul lui fusese distrus pentru totdeauna de zeflemeaua lui Sophie, care luase în derâdere eforturile lui de a citi cu voce tare. Fusese incapabil s-o ierte, astfel încât ea ajunsese pentru el un fel de prelungire a cruzimii lui taică-său.

– Poate că ar trebui să ne luăm angajamentul de a fi mai buni unul cu celălalt! propuse el.

Sophie își înclină capul, înduioșată. Acea mișcare bruscă făcu să i se desprindă o șuviță blondă ca aurul din cocul aranjat cu măiestrie. Christopher simți cum îl furnicau degetele de dorința de a-i așeza bucla aceea după ureche. Era ceva atât de familiar în acea șuviță... o imagine ademenitoare, care trezi în mintea lui frântura unei amintiri.

– De ce te porți atât de drăguț cu mine, Christopher?

Întrebarea ei îl readuse cu picioarele pe pământ.

Se încruntă și vina se trezi la viață înlăuntrul lui. Ce ar fi spus Sophie dacă ar fi aflat despre planul lui în legătură cu Mallen? Christopher respinse din răsputeri asaltul emoțiilor nedorite, care amenințau să-l copleșească. Sophie n-avea să descopere nimic. De fapt, Christopher bănuia că ea l-ar fi tratat cu multă amabilitate dacă el i-ar fi dezvăluit că încerca să zădărnicească eforturile tatălui său și s-o ajute să-și păstreze moștenirea.

– Tăcerea ta nu face decât să-mi trezească și mai multe suspiciuni, Christopher, spuse ea lovindu-l ușor peste braț.

– Vreau doar să te ajut, Phi, răspunse Christopher, uimit de adevărul vorbelor lui. Ai avut mereu o părere atât de proastă despre mine?

Îl năpădi un val de vinovăție la vederea privirii mâhnite pe care i-o aruncă ea.

Sophie oftă.

– Iartă-mă. Am spus că sunt suspicioasă fiindcă purtarea ta de acum n-are nici un sens. N-ai mai vorbit cu mine de ani de zile.

– Nu sunt chiar ani de zile!

Buzele ei pline și arcuite zvâcniră.

– *„Bună ziua!"*, *„Salut!"* și *„La revedere!"* nu pot fi trecute la socoteală.

El se uită lung la buzele acelea senzuale. Nu erau buzele unei copile care îl chinuise, ci mai degrabă buzele la care visa un bărbat cu ochii deschiși... buze în stare să producă un cu totul alt tip de chin.

– Christopher...! spuse ea cu o urmă de șovăială în glas.

El clătină ușor din cap și spuse:

– Haide, nu-mi spune că ți-ai dorit vreodată să fac mai mult decât asta?

– O, niciodată, încuviință ea cu un râset. Încă mă minunez de imaginea pe care reușești s-o prezinți înaltei societăți.

Christopher fu străbătut de un fior rece și, într-o clipită, camaraderia blândă și complice dintre ei se făcu una cu pământul. Fața lui se împietri dintr-odată.

– Da? întrebă, glacial.

Colțurile buzelor ei de un roșu seducător se lăsară în jos.

Din fericire, în acel moment, acordurile valsului ajunseră la sfârșit.

Christopher aplaudă, făcu o reverență în grabă și o părăsi pe ringul de dans.

Păstrase secretul unei minciuni vreme de mai bine de douăzeci de ani. Era doar o chestiune de timp înainte ca lumea bună să afle că toată viața lui fusese o minciună atent orchestrată, dar n-avea să accepte în veci ca Sophie Winters sau tatăl lui să fie cei care să-l dea de gol.

Sophie își mușcă ușor buza, privind cum silueta lui Christopher se pierdea în mulțime. El îi dăduse drumul la mână dintr-odată și plecase ca vântul și ca gândul, de parcă ar fi călcat pe cărbuni încinși. Într-o învolburare de gânduri, ea încercă să pună cap la cap tot ceea ce spusese sau făcuse ca să provoace o asemenea reacție. Simțind cum nenumărate perechi de ochi se uitau stăruitor la ea, Sophie aruncă o privire spre curioși. O, își și putea închipui ce avea să titreze *Cronica de societate a lui Lady Ackerly* a doua zi de dimineață.

Domnișoara S.W. a fost părăsită pe ringul de dans de distinsul conte de W. Nu ne putem decât întreba ce anume să fi făcut domnișoara ca să-l fi jignit atât de profund...

– Mi se pare că ai nevoie de un însoțitor!

Sophie sări ca arsă și-și duse mâna la piept. Se întoarse și văzu că ducele de Mallen se afla lângă ea. Scrută acel trup impunător, înalt de peste un metru optzeci. Haloul de păr auriu îi dădea ducelui aerul unui înger al războinicului, ceea ce, în momentul de față, el ar fi putut prea bine să și fie.

– O, slavă Domnului! murmură ea și acceptă brațul care i se oferea.

El se aplecă mai aproape și-i șopti la ureche:

– Asta îl face pe un domn să se simtă foarte bine în pielea lui.

– Iar pe o domnișoară o face să se simtă foarte bine atunci când e salvată dintr-o situație stânjenitoare, răspunse ea tot în șoaptă și, la auzul propriei declarații sincere, simți cum obrajii îi luară foc. Eu... ceea ce vreau să spun e că... hmmm...

Mallen îi făcu atunci cu ochiul. Astfel încât să vadă toată lumea. Da, el chiar îi făcuse cu ochiul! Sophie aruncă o privire în jur. Mulțimea adunată în jurul lor murmura și-i privea pe amândoi cu o atenție insistentă.

– Nu-i stă în fire lui Waxham să fie atât de nepoliticos!

– Depinde de cine ești, mormăi ea.

Mallen ridică dintr-o sprânceană.

– Da?

Ea strânse din buze. Dacă se apuca să trăncănească despre cai verzi pe pereți, atunci n-avea să fie prea diferită de îngrozitoarea Lady Ackerly.

Sophie se uită spre rândul de scaune ocupat de celelalte fete bătrâne. Păreau atât de departe! Iar ea nu putea să nu răspundă la întrebarea pe care tocmai i-o pusese ducele de Mallen. Din fericire, chiar el o scuti de un răspuns.

– Să-ți aduc un pahar de lichior?

Sophie se împiedică ușor de el. Ducele o strânse mai bine, ca s-o împiedice să cadă.

– Ar fi minunat, răspunse ea.

– Haide, domnișoară Winters, spune-mi ce a făcut Waxham ca să te jignească!

Atât tonul, cât și rugămintea îi aparțineau unui bărbat care deținea unul dintre cele mai vechi și mai distinse titluri din regat. Mallen era obișnuit să i se respecte poruncile. Ea îi aruncă o privire piezișă.

– Sunt supusă unei încercări, Excelența Voastră?

El o privi nedumerit.

– Dacă nu-ți răspund la întrebare, atunci cu siguranță că sunt nepoliticoasă. Dacă răspund, atunci nu sunt prea diferită de Lady Ackerly.

Fruntea lui se încruntă.

– Diferită de cine?

– Nu contează, răspunse ea.

Ar fi fost culmea prostiei să vorbească despre ziarul de scandal în care îi erau povestite eșecurile sociale... Mai ales să-i spună toate astea tocmai ducelui de Mallen!

– Nu mi-a scăpat faptul că încă nu mi-ai răspuns la întrebarea despre Waxham.

Sophie îl bătu ușurel peste brat cu vârful evantaiului.

– Nici mie nu-mi scapă că, de fapt, cauți să pescuiești bârfe despre Waxham!

Trupul lui înalt și musculos înțepeni. Sophie își prinse interiorul obrazului între dinți. La naiba! Mereu reușea să spună cel mai greșit lucru din lume! Nu, toate lucrurile greșite din lume! Vocea supărătoare a mamei ei îi veni în minte în cel mai supărător mod cu putință: „Sophie, n-avem voie să-i insultăm pe marii nobili ai regatului!"

– Iartă-mă! spuse ea pe nerăsuflate. N-am vrut să...

Mallen își lăsă capul pe spate și scoase un hohot de râs, întrerupându-i scuzele.

Sophie tresări. Lumea bună n-avea să mai înțeleagă nimic din toate astea: un vals cu contele de Waxham, râsete și lichior de la ducele de Mallen...

– Dacă nu bagi de seamă, Excelență, o să-mi faureşti o reputație de domnișoară captivantă.

El își coborî privirea la ea. Un zâmbet îi sclipi în ochi.

Sophie își lăsă capul într-o parte. Ce amuzant, nu știuse niciodată că ochii puteau să zâmbească!

– Înțeleg de ce surorii mele îi place să fie în preajma ta, domnișoară Winters.

Pe Sophie o cuprinse dorul de Emmaline.

– Mulțumesc, Excelența Voastră, răspunse ea, căutând să-și înăbușe melancolia.

Ajunseră în dreptul fetelor bătrâne. Sophie făcu o reverență și-și revendică locul bine cunoscut.

– Revin îndată, îi promise el, iar apoi se opri o clipă din vorbit și-i făcu iarăși cu ochiul. Și atunci n-o să mai ai cum să eviți răspunsul la întrebarea mea despre Waxham!

Sophie îl privi plecând. Ei bine, dacă acela nu fusese ordinul unui duce... Din nefericire pentru duce, Sophie perfecționase de multă vreme arta de a sfida ordinele.

Capitolul 9

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Domnișoara S.W. a vărsat vin pe impecabilii pantaloni de satin ai lui Brummell. Din fericire pentru Brummell, nuanța licorii se potrivea perfect cu cea a pantalonilor.

Soarele se strecura prin ferestrele înalte ale Salonului Roșu. Razele străluceau pe candelabrul de cristal și proiectau prisme de lumină prin încăpere. Ochii lui Sophie se străduiră să se obișnuiască întru câtva cu lumina. Ea puse deoparte volumul cu sonetele lui Lord Byron. Privirea ei se îndreptă spre *Cronica de societate a lui Lady Ackerly*, în timp ce se gândea la evenimentele petrecute cu o seară în urmă. Așa cum era de așteptat, ziarul de scandal pomenise de felul în care contele de Waxham fugise valvârtej după dansul lor.

Însă, de data asta, ziarul pomenea câte ceva și despre interesul deosebit al ducelui de M. pentru Sophie. Lady Ackerly reușise cumva să transforme atenția ducelui într-o insultă.

În orice caz, acel demers se apropiase foarte mult de un compliment, iar Sophie trebuia să se bucure de orice laudă atunci când venea vorba de afurisitul acela de ziar de scandal.

Ea luă cartea și se întoarse la sonetele lui Byron.

– Aveți un musafir, domnișoară Winters!

Sophie își ridică privirea la majordom, care se oprise în prag.

– Un musafir? repetă ea laolaltă cu Lucy, camerista ei, care ședea în colțul îndepărtat al camerei.

Sophie se încruntă la Lucy, care avu bunul-simț să-și plece privirea la broderia din poală.

Cu excepția prietenei ei, Emmaline, Sophie dusese mare lipsă de musafiri în ultimii trei ani.

– Contele de Waxham dorește să vă vadă.

Cartea îi căzu din mâini lui Sophie și aterizâ pe podea cu o bufnitură puternică. *Christopher?* N-ar fi fost mai surprinsă nici dacă

majordomul ar fi anunțat-o că însuși regele venise ca să ia un ceai și niște biscuiți împreună cu ea. În primul rând, fusese invitația foarte amabilă la dans a lui Christopher. Apoi, scuzele lui pentru greșelile comise în trecut. Gândindu-se la felul în care o lăsase în mijlocul ringului de dans cu o seară în urmă, Sophie n-avea cum să-și închipuie că el îi făcea acum o vizită de curtoazie.

Majordomul își drese glasul.

– Domnișoară Winters, să-i spun că primiți musafiri?

Sophie își prinse buza de jos între dinți. Trebuia să existe un motiv în spatele atenției bruște pe care i-o arăta Christopher.

– Domnișoară Winters!

– Hmmm... da, te rog!

Majordomul dădu din cap și plecă în grabă.

Sophie sări în picioare. Cartea zăcea uitată pe podea, în timp ce ea își aminti de dorința mamei și a lui Geoffrey... dorința lor de a-i vedea pe ea și pe Christopher căsătoriți. Sophie fusese atât de convinsă că el ar fi preferat mai degrabă să se ducă la mama naibii decât să-i facă ei curte, încât nu luase deloc în serios pretențiile lui Geoffrey.

Și nici nu crezuse vreo clipă că Christopher își dorea cu adevărat s-o curteze, darămite să se însoare cu ea! Iar dorințele lor personale n-aveau nici o importanță în înalta societate, care era guvernată numai de legea de fier a statutului social. Cele mai multe căsnicii se întemeiau pe mult mai puțin decât însemna legătura dintre familia ei și cea a lui Christopher.

Sophie oftă. Mama îi spusese că putea să ajungă cu mult mai rău, iar ea știa că majoritatea societății ar fi fost de acord cu acea idee. La urma urmei, pentru societate, Sophie nu era altceva decât sora plinuță, nemăritată și fără pretendenți a vicontelui de Redbrooke. Nu voia să-și petreacă restul vieții în lumea perfectă a lui Christopher, amintindu-i-se zilnic de toate imperfecțiunile ei.

Sophie începu să se plimbe încoace și-ncolo pe covorul Aubusson.

– Ce o fi vrând? mormăi ea. N-are cum să vrea să-mi facă, Doamne ferește, curte.

– Cine n-are cum să vrea să-ți facă, Doamne ferește, curte?

Sophie scoase un țipăt și se întoarse.

Christopher stătea în prag, cu brațele încrucișate pe pieptul lui lat și cu un surâs plin de subînțeles pe buzele-i sculpturale.

Ea își apăsă o mână pe inima care începuse să-i bată nebunește în piept. Oare gura lui fusese mereu atât de înnebunitor de seducătoare? Sophie se chinui foarte tare să lase deoparte asemenea cugetări stupide.

– Cum reușești să faci asta?

Christopher înaintă în cameră cu aceeași îndrăzneală pe care ar fi avut-o proprietarul țipătorului Salon Roșu.

– Să fac, ce?

Sophie clătină din cap. El avusese mereu un auz extraordinar.

– Nimic. Absolut nimic.

Christopher se opri la câțiva pași de ea și ridică dintr-o sprânceană neagră.

– N-ai de gând să mă inviți să iau loc? Să-mi oferi ceva de băut?

Ea își înclină capul.

– Pentru asta ai venit? Să-mi faci o vizită de curtoazie?

El chicoti și, fără să mai insiste cu manierele de cavaler, se așeză pe cea mai apropiată canapea și-și întinse picioarele lungi în față.

– Și dacă ți-aș spune că am venit pentru compania ta?

Sophie pufni, se apropie de el și-și lipi dosul palmei de fruntea lui.

– Atunci, aș spune că sigur ai făcut febră, milord.

I se tăie răsuflarea în clipa în care Christopher îi prinse mâna într-a lui. El îi ridică palma și, cu o privire de o intensitate neobișnuită, studie liniile care i se intersectau pe piele.

– C...e f...aci? îngăimă ea cu o voce pițigăiată.

– Îți fac curte!

Tonul lui sec o făcu să se încrunte și să-și retragă mâna. Da, era așa cum prea bine bănuise. Vizita lui Christopher ascundea mai mult decât o dorință sinceră de a fi în preajma ei. Gândul i se așeză pe inimă precum o piatră.

Sophie își flutură buclele în aer.

– Ei, o să mă dai peste cap cu un ton atât de dulce! Dacă ai folosit un asemenea *farmec* și cu Emmaline, nu e de mirare că ea l-a ales pe Lord Drake!

Buzele lui Christopher înțepeniră într-o linie hotărâtă și severă, dar el nu spuse nimic.

Sophie se simți un pic vinovată. Era de neiertat să râdă de Christopher pentru că Emmaline îl respinsese. Chiar dacă era un bădăran necioplit, tot nu merita să fie victima răutății.

Ca să scape de privirea lui rece, ea se întoarse și se îndreptă spre fereastră. Dădu la o parte draperiile de brocart și privi spre stradă.

– Presupun că ești aici la îndemnul tatălui tău, nu?

Tăcerea lui servi drept confirmare.

Ea își lipi fruntea de geamul încălzit de soare.

– Nu trebuie să-mi faci curte din vreun sentiment de obligație.

Gândul o făcu să se înfioare. Poate că nu-și dorea să se mărite cu el, dar tot era neplăcut să recunoști că unicul tău pretendent era mânat de milă.

Sophie îl văzu pe Christopher reflectat în geam. El bătea darabana pe canapeaua pe care se așezase.

– Am venit să-mi cer scuze pentru aseară, Phi.

Sophie lăsă perdeaua să alunece la loc și se întoarse spre el. Mamei și fratelui ei i-ar fi fost greu să creadă așa ceva... dar Christopher reușise s-o lase fără cuvinte. Dintr-odată, se simți rușinată de răutatea ei de mai devreme.

– Eu... pentru ce? reuși ea să îngaime.

El îi întâlni privirea și nu și-o abătu pe a lui, uluind-o cu intensitatea fierbinte cu care o fixa.

– Te-am lăsat singură pe ringul de dans. A fost ceva de neiertat.

Încruntarea lui se adânci. Îi aruncă lui Sophie o privire sumbră, apoi se ridică atât de repede încât ea se întrebă dacă nu cumva doar își închipuise totul.

Sophie se întoarse spre Christopher și se așeză pe fotoliul în stil Ludovic al XIV-lea rămas liber în apropiere de el. Își încrucișă mâinile în poală și-și studie degetele împletite.

– Și acum o să mă faci să cred că ai fi dispus că te gândești la o căsătorie cu mine.

Bănuia că, dacă el n-ar fi șezut, afirmația ei l-ar fi făcut să cadă din picioare. Christopher făcu o grimasă.

– Ei, Doamne, nu!

Sprâncenele ei se încruntară. O, bădăranul!

– Spune ce ai de spus și haide să terminăm odată, Christopher.

– Am venit să văd dacă ești aceeași fată de care îmi aduc aminte.

– Și?

Rămase fără suflu câtă vreme așteptă răspunsul lui. N-ar fi trebuit să conteze ce părere avea Christopher despre ea și totuși, în mod ciudat, își dorea ca el să accepte femeia în care ea se transformase.

El îi învălui silueta cu o privire scrutătoare. Ochii lui zăboviră prea mult pe decolteul ei stânjenitor de generos. Simți cum începea s-o ardă pielea. O, de ce n-avea și ea silueta elegantă și gingașă pe care o aprecia atât de mult lumea bună?

– Nu, nu mai ești, spuse el, iar șoapta lui răgușită o făcu pe Sophie să nu i se mai pară că formele ei senzuale ar fi fost un lucru chiar atât de rău. Însă... pari să fii aceeași fată obraznică și impertinentă care m-a chinuit în copilărie. Lady Ackerly ține o evidență foarte strictă a escapadelor tale.

Sophie își încleștă maxilarul atât de tare încât îi clănțăniră dinții. Își apăsă degetele pe linia tâmplei și se frecă.

„O, *Cronica de societate* a afurisitei de Lady Ackerly!"

Sophie își jură ca, dacă ar fi aflat vreodată identitatea acelei femei, să facă mult mai mult decât să-i distrugă necunoscutei babornițe tivul rochiei sau să dea foc mesei ei. Ziarul acela de scandal devenise blestemul lui Sophie. Înțepea nerăbdarea lui Geoffrey și a mamei ei de-a o vedea măritată și încetând cu „acțiunile scandaloase", după cum le denumise Lady Ackerly.

Christopher continuă:

– Lady Ackerly a mai sugerat că...

– Ei, asta-i! Nu-mi spune că ai ajuns să socotești că ziarele de scandal ar fi o sursă de încredere pentru informațiile tale.

El se îndreptă de spate pe canapea.

– Nicidecum. Totuși, înțeleg că există o fărâmă de adevăr în informațiile pe care le transmite Lady Ackerly.

– N-aș spune că relatările ei sunt *complet* adevărate.

Christopher zâmbi.

– N-ai tras o săgeată în coapsa lordului Avondale?

Ea își simți obrajii biciuiți de înțepătura unei îmbujorări.

– Eu n-am avut nici o vină că domnul acela s-a dus repede să-și cerceteze poziția săgeții tocmai atunci când era rândul meu să trag.

Da, povestea aceea reușise să ajungă în ziarele de scandal. Bârfitorii devoraseră pățania așa cum făcea Duke cu oasele pe care le primea de la bucătărie.

Sophie era convinsă că acel incident fusese ultimul stimulent de care mai avusese nevoie fratele ei ca să-și dorească s-o vadă măritată cu orice bărbat căruia ar fi reușit să i-o paseze.

Sophie se uită la Christopher. Mama ei și Geoffrey credeau că el era bărbatul în cauză. Asta, dacă ea nu reușea să atragă atenția unui duce.

Sophie oftă.

– Ești aici ca să-mi faci curte. Foarte bine, dă-i drumul și să terminăm odată.

Christopher clipi, nedumerit.

– Îmi cer scuze!

– Da, curtatul tău ar trebui să înceapă cu niște scuze, dar repet, haide să terminăm odată!

– Ce să terminăm?

Sophie își trecu o mână peste ochi. După ce și-o retrase, îl surprinse pe Christopher studiind-o cu o expresie impenetrabilă pe chip.

– Mi-ai spus că ești aici ca să-mi faci curte. Fratele meu ar fi încântat să ne căsătorim, spuse ea, apoi făcu semn spre cartea pe care o scăpase pe jos mai devreme. O să-mi citești sonete?

Obrajii lui Christopher se colorară într-o nuanță intensă de roșu. El se trase de lavalieră.

– Nu fi ridicolă!

Sophie gesticulă cu un deget îndreptat spre el.

– Nu trebuie să-i spui domnișoarei căreia îi faci curte că e ridicolă! Așa n-o să câștigi afecțiunea nimănui. O plimbare prin parc? întrebă ea, întrerupându-l înainte ca el să apuce să răspundă la afirmațiile ei de dinainte.

– După ultimele escapade pe care le-ai făcut prin parc cu câinele tău, ar trebui să evităm pe cât posibil un asemenea loc.

Ea se zbârli, înfuriată de nota de umor sec din tonul lui.

– Atunci, de ce nu-mi spui cum ai de gând să-mi faci curte?

El se săltă pe canapea.

– Am venit în vizită, nu?

Sophie își dădu ochii peste cap.

– Asta nu înseamnă că-mi faci curte!

– O, de ce nu mă luminezi tu, Phi?

Se auzi o bătaie în ușă.

Privirile lui Sophie și Christopher se ațintiră la partea din față a încăperii. Majordomul stătea în prag, ținând în mână o tavă de argint.

– Aveți un musafir, domnișoară Winters!

– Da?

– Chiar are un musafir? întrebă Christopher.

Sophie se uită urât la el, supărată de tonul de-a dreptul șocat pe care pusese întrebarea.

Ca la un semnal, ducele de Mallen se ivi în spatele majordomului.

– Ducele de Mallen vrea să vă vadă, domnișoară Winters.

Sophie încremeni de uimire.

– Ce faci aici?

Rosti acele cuvinte înainte să se poată opri, iar apoi își lipi degetele pe buze.

Ducele zâmbi și-i întinse un buchet de trandafiri roz, în care se zăreau ici și colo frezii galbene și fire de iederă.

– Ți-am adus un buchet de flori.

Lui Sophie începu să-i bubuie inima în piept. N-ar fi contat dacă i-ar fi oferit un pumn de bălării sau flori de seră. Ar fi fost extraordinare pentru ceea ce reprezentau. Nici un bărbat nu-i mai adusese vreodată flori.

Christopher mormăi ceva în șoaptă și-i distrase atenția de la duce.

Sophie surâse și-i aruncă o privire lui Christopher.

– *Așa* faci curte unei doamne, șopti ea numai pentru urechile lui.

Christopher se încruntă privind florile pe care le ținea Mallen în mână. Ce naiba însemnau toate astea? Apelase la ajutorul unui prieten ca să zădărnicească planurile tatălui său. Ducele fusese de acord să se prefacă a-i face curte lui Sophie. Înțelegându-se cu Mallen, Christopher nu-i ceruse acestuia să facă un lucru atât de prostesc precum era acela de a-i aduce flori domnișoarei.

Își coborî privirea la mâinile lui goale, simțindu-se incredibil de prost pentru lipsa de inspirație cu care o curta pe Sophie. Chiar dacă se afla acolo doar la îndemnul tatălui său, Christopher trebuia să recunoască cinstit că nici unui bărbat nu-i plăcea să fie refuzat în favoarea altuia.

Cu o seară în urmă, i se păruse că felul în care o salvase Mallen pe Sophie pe ringul de dans fusese o acțiune fără cusur... o descurajare perfectă a planurilor urzite de bătrânul marchiz.

Totuși, vizita de dimineață a ducelui de Mallen era puțin prea mult.

Se lăsă pe spate în fotoliu și studie schimbul de replici dintre Sophie și Mallen.

Acesta din urmă se aplecă și luă de pe jos cartea pe care Sophie o uitase căzută acolo. Răsfoi paginile. Deodată, degetele i se opriră. Fără să-și ia privirea de la Sophie, începu să recite una dintre poezii:

Ea umblă-n frumusețe, ca noaptea fără nor
De pe-alte meleaguri, cu ceruri înstelate;
și tot ce e mai bun în întuneric și mai strălucitor
Se întâlnește-n ochii și-n ținuta ei aparte:
Acea lumină cu moliciuni de miere, de polen ușor,
Pe care paradisul o neagă zilei din care suntem parte.
O umbră în plus, o licărire mai puțin
și grația ar fi fost compromisă jumătate,
Grație care-învăluie fiecare pană-a corbului divin
și care tandru-i luminează chipul peste poate,
Chip pe care noblețea gândurilor din plin
Reflectă cât de pur e-acel loc – mai iubit din toate.

Iar peste-acel obraz și peste acea frunte,
Blânde, liniștite, mai elocvente cu-atât deși,
Sunt zâmbete care învinge, nuanțe luminând o punte...[1]

– Ce aiureli fără sens! pufni Christopher și întrerupse, astfel, poezia recitată de Mallen.

Sophie și ducele se uitară la el.

Ea se încruntă la Christopher cu o dezaprobare demnă de profesorii pe care el îi chinuise de-a lungul anilor.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Mallen cu un glas tărăgănat. Nu-ți plac scrierile lui Lord Byron?

Christopher își înăbuși un mârâit furios, rezistând dorinței necivilizate de a și-o arunca pe Sophie peste umăr de parcă ar fi fost un barbar și de a o ascunde de ochii plini de admirație ai lui Mallen. Își rugase prietenul să iasă cu ea la o înghețată sau la o plimbare, nu să îndruge... flecărelile romantice pe care le scosese el de pe buze. Sophie nu era potrivită pentru manifestările șarmului desăvârșit al ducelui. La naiba, nici o doamnă nu era!

[1] Poezie clasică scrisă de Byron (traducere de Petru Dimofte).

– Nu se întâmplă nimic, răspunse Christopher parcă mușcând din cuvinte.

Acum nu era nici momentul, nici locul ca să conteste acțiunile lui Mallen.

– Unde rămăsesem? murmură ducele.

– „Ele vorbind de zile trăite-n bunătate și...", spuse Sophie, fără ca măcar să arunce o privire spre pagină.

Mallen își înclină capul.

– Aha! Da. „Ele vorbind de zile trăite-n bunătate și..."

Christopher își lăsă gândurile să plutească spre o lume în care el îi spărgea nasul lui Mallen. Astfel, reuși să zâmbească pentru prima dată sincer în acea după-amiază.

Christopher își crease în societate imagine unui tânăr lord plin de calități și foarte dorit... dar imaginea lui fusese construită în felul în care cofetarul își făurea prăjiturile glazurate... la o rază de soare distanță de distrugere. Mallen, pe de altă parte, avea un titlu, era inteligent și deținea o putere care rivaliza cu cea a regelui. Totuși, Christopher nu-l invidiase niciodată pe Mallen pentru toate astea. Până acum.

Ceva îl supăra peste măsură în timp ce privea cum prietenul lui îi citea lui Sophie din afurisita aceea de carte. Christopher își dori să-și poată vărsa amarul pe loc și să blesteme nedreptatea vieții. Își aminti de toate defectele lui. Își aminti că tatăl lui avea dreptate și că el era un ratat.

Mallen îi murmură ceva lui Sophie... cuvintele pierzându-se în intimitatea șoaptelor.

Sophie chicoti.

– Să mai citesc una? se oferi Mallen.

– O, te rog...

– O, cruță-mă, mormăi Christopher.

Sophie și Mallen se uitară la el.

Christopher se apucă de glezne și se lăsă pe spate, oftând, în fotoliul Trafalgar în care stătea.

– Fie. Încă o poezie!

Sophie se încruntă.

– Ești foarte neplăcut, milord!

Da. Da, era. Dar nici în cot nu-l durea de asta.

Mallen îl privi ridicând dintr-o sprânceană și continuă să recite *Singurătate* de Lord Byron.

Dacă Sophie n-ar fi fost de față, Christopher ar fi ridicat un deget, făcând astfel un gest cât se poate de lipsit de eleganță în onoarea prietenului său.

În vreme ce orologiul marca minutele care treceau, Christopher rămase țintuit pe loc, așteptând ca Mallen să se satură de vizita lui sau să răgușească. Ordinea acestor două posibilități nici nu mai conta. Christopher se folosi de acel răgaz ca s-o studieze pe Sophie. Când, oare, femeia aceea splendidă luase locul copilei enervante din amintirile lui? Trupul ei de o senzualitate dulce putea să rivalizeze cu Venus a lui Botticelli, iar Christopher se simți cuprins dintr-odată de dorința de a-și umple palmele cu sânii ei plini...

Se răsturnă peste cap cu tot cu fotoliu și se prăbuși pe podea.

Lui Sophie i se tăie răsuflarea. Veni să se aplece deasupra lui.

– Doamne, Christopher! exclamă ea, părând să uite de tot și toate. Te-ai rănit?

Apăru și Mallen în prim-plan... cu o umbră de surâs pe chipul lui arogant. Îi întinse o mână.

– Ești bine, Waxham?

„Du-te naibii, Mallen!"

Christopher reuși să schițeze un zâmbet și acceptă ajutorul ducelui. Se ridică în picioare, fiind la fel de rănit în orgoliu pe cât de tare se lovise la ceafă în urma căzăturii.

O, Doamne, dar ce i se întâmpla?! Se gândise la sânii lui Sophie Winters? Cu siguranță că începuse s-o ia razna!

– Știi că n-ar trebui să te lași pe spate în scaun, continuă Mallen de parcă ar fi fost un profesor foarte sever care își mustra elevul.

O expresie serioasă se întipări pe liniile grațioase ale feței lui Sophie.

– Absolut. Dacă îți mai amintești din cronica lui Lady Ackerly, e complet lipsit de maniere să te lași pe spate în scaun, Chris... milord.

Ducele își întoarse privirea spre Sophie.

– Cine e această Lady Ackerly?

Sophie flutură o mână în aer.

– Bârfitoarea care povestește foarte des despre isprăvile mele.

Christopher își trecu palmele peste partea din față a pantalonilor, ca să se scuture de praf.

– Da. Sophie s-a făcut vinovată de a se fi lăsat pe spate într-un scaun la balul lui Lady Tarrington.

– N-a fost la balul lui Lady Tarrington, ci la serata muzicală a lui Lady Kavanaugh.

– Nu contează, Phi... Domnișoara Winters s-a răsturnat și...

– Înalta societate ar fi trebuit să învețe din experiența mea și să nu se mai lase pe spate în scaun. Mai ales cei care acordă o atenție deosebită relatărilor lui Lady Ackerly, spuse ea, făcând o aluzie evidentă la Christopher.

Mallen se încruntă.

– N-am auzit niciodată de această Lady Ackerly. Pare să fie o doamnă absolut insuportabilă.

Ochii albaștri ai lui Sophie se făcură mari și se umplură de înduioșare, de parcă ducele de Mallen ar fi ucis un dragon în numele ei.

„O, m-am săturat până peste cap de întâlnirea asta grețoasă!", se căină Christopher în gând.

– Am terminat aici? întrebă el.

Ea clipi și întrebă, nedumerită:

– Poftim?

Un val de căldură începu să-i urce lui Christopher pe gât încetul cu încetul. El își drese glasul.

– Am spus că e foarte mult soare aici.

Mallen își încrucișă brațele pe piept.

– Ciudat, mi s-a părut că ai spus...

Christopher îi aruncă o privire încruntată, menită să-l reducă la tăcere.

– Ești sigur că te simți bine, Christopher?

Din nou, faptul că Sophie îi spusese pe numele de botez era un semn că, pentru o clipă, ea dăduse uitării buna-cuviință. Dacă cineva i-ar fi zis vreodată că Sophie avea să se uite la el cu o asemenea îngrijorare blândă, și nu cu încruntătura clasică pe care el se obișnuise s-o aștepte de la ea, Christopher i-ar fi spus că era la un pas de a fi închis la Bedlam.

– Sunt bine, Phi, o asigură el.

Buzele ei pline se arcuiră într-un zâmbet...

Pe care i-l adresă lui Mallen.

– Nu știam că-ți place poezia, Excelență.

„Grozav, ne-am întors la oile noastre!"

Mallen dădu din cap în semn de încuviințare.

– Nu-mi pot închipui pe cineva căruia să nu-i placă poezia.

Ar fi fost înțelept ca prietenul lui să nu-și pună la bătaie toți banii într-un asemenea pariu. Christopher detesta fiecare cuvânt scris care îi amintea de defectele sale.

Sophie își prinse buza între dinți.

– Parcă Em mi-a spus că i-ai făcut zile fripte în legătură cu poeziile care-i plac.

Christopher își ascunse rânjetul în spatele mâinii. Nu exista nici o doamnă în întreg Imperiul Britanic care să-l provoace pe ducele de Mallen, chiar și din neatenție... cu excepția lui Sophie. Christopher credea însă că lui Mallen nici nu-i păsa de o asemenea insolență, atâta vreme cât ea venea din partea unei domnișoare. Dar se părea că Christopher se înșelase.

Mallen își dădu capul pe spate și scoase un hohot răsunător de râs.

– Domnișoară Winters, m-ai prins la cotitură aici! exclamă el aplecându-se către Sophie și astfel împiedicându-l pe Christopher s-o mai vadă, iar apoi șoptindu-i cu glas suav: Însă ai talentul de a trezi într-un bărbat gustul pentru poezie.

„O, pentru numele Domnului!", se jeli în gând Christopher, care se săturase până peste cap de povestea asta.

– Ducele are o întâlnire și trebuie să plece acum! se răsti el.

Strălucirea plină de adorație din ochii lui Sophie se risipi. Ea clătină din cap.

– Îmi pare rău, nu înțeleg!

– Nu atât de rău pe cât îi pare ducelui, sunt sigur de asta. Cu permisiunea ta, Mallen are câteva lucruri de rezolvat.

Mallen își îndreptă umerii.

– Nu, n-am. Lord Waxham s-a exprimat greșit.

Sophie și Christopher vorbiră în același timp:

– Chiar m-am exprimat greșit?

– Chiar a făcut el asta?

Mallen dădu din cap.

– O, da! Ceea ce voia să spună Waxham e că *el* are o întâlnire, zise ducele uitându-se peste capul lui Sophie și zâmbindu-i lui Christopher. O zi bună, Waxham!

Christopher strânse atât de tare din dinți încât aproape că-l duru maxilarul. Îi făcu, grăbit, o reverență lui Sophie.

– Domnișoară Winters! spuse el apăsat și ieși din cameră.

Christopher nu știa ce fel de joc juca Mallen, dar avea de gând să afle.

Capitolul 10

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Madame LeCompe, respectata modistă franţuzoaică, a declarat că nu va mai crea nimic pentru domnişoara S.W. după ce domnişoara în cauză a pus la îndoială autenticitatea accentului franţuzesc al doamnei.

– „O zi bună, Waxham!", mormăi în şoaptă Christopher în timp ce urca vijelios treptele din faţa reşedinţei ducelui de Mallen. Mi-a spus: „O zi bună, Waxham!"

Christopher apucă inelul de metal şi lovi panoul de lemn suficient de tare încât să trezească vecinii. Bătrânul majordom al ducelui de Mallen deschise uşa. Sprâncenele lui cenuşii şi stufoase se arcuiră într-o grimasă care trăda cea mai profundă uimire. Nimeni nu s-ar fi aşteptat ca un om calm şi rafinat precum contele să facă ceva atât de şocant. Dintr-odată, imaginea pe care şi-o construise începu să-l scoată din minţi pe Christopher.

– Milord! îl salută servitorul.

Waxham trecu iute pe lângă el, intră pe uşă şi se opri în vestibul.

– Am venit să-l văd pe Excelenţa Sa.

Sprâncenele servitorului se uniră într-o linie severă.

– O să întreb dacă primeşte oaspeţi.

N-avea nevoie de un majordom ca să i se sublinieze că nu se cuvenea să dea năvală în casa altui bărbat la aproape două dimineaţa. Christopher îşi prinse braţele la spate şi se apucă să măsoare cu pasul podeaua albă, de marmură italiană.

Bănuia că ar fi trebuit să discute cu Mallen cu multe ore în urmă. Numai că, mai devreme în acea seară, Christopher se dusese la clubul White şi se convinsese că nu-i păsa de vizita neaşteptată pe care Mallen i-o făcuse lui Sophie. Pe la ora opt, începuse să se gândească la felul în care ducele îi citise lui Sophie din cartea aceea detestabilă de sonete. În jur de ora nouă, se gândise la răspunsul

înflăcărat pe care Sophie i-l dăduse lui Mallen. Pe la ora unsprezece, se convinse iarăși că nu-i păsa dacă Mallen o curta pe Sophie cu mai multă hotărâre decât i se ceruse. La ora unsprezece și două minute, își dăduse seama că mințea de înghețau apele.

După acea revelație uluitoare, continuase să bea până când... acum el își scoase ceasul de buzunar și făcu ochii mici ca să deslușească ora. Apoi îndesă ceasul înapoi în haină.

Chiar nu conta.

Era al naibii de beat.

– Waxham! răsună, tărăgănat, o voce.

Christopher se întoarse. Privirea lui urcă spre scări, unde se zărea Mallen, arătând absolut perfect în ținuta lui neagră, de seară.

– Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite neașteptate în miez de noapte?

În cuvintele lui Mallen se auzea nota discretă a unei critici.

Christopher se apucă să urce scările.

– Sunt aici ca să vorbesc cu tine, Mallen, spuse el în clipa în care ajunse în dreptul ducelui.

Ducele strâmbă din nas.

– Ai băut?

– Puțin.

„Mult!"

Mallen îi făcu semn lui Christopher să-l însoțească. Nu aștepta să vadă dacă îl urma, dar de obicei oamenii ascultau cu sfințenie de ordinele unui duce.

Intrară în birou. Mallen închise ușa în urma lor și se îndreptă spre masa de lucru. Își încrucișă brațele pe piept.

– Despre ce-i vorba?

– Nu despre ce, ci despre cine, Mallen. Am venit aici în legătură cu domnișoara Winters.

Brațele ducelui alunecară de-o parte și de alta a corpului. Fruntea i se încruntă.

– Domnișoara Winters?

Christopher se bătu ușurel cu mâna peste coapsă.

– Voiam să-ți vorbesc despre vizita ta de după-amiază.

Mallen se sprijini cu un șold de marginea biroului. Făcu semn cu bărbia spre cel mai apropiat fotoliu din piele.

– Ce-ar fi să iei loc, Waxham, nu? Să-ți ofer un coniac? Deși, continuă ducele ridicând dintr-o sprânceană, la câtă tărie trebuie să fi băut până acum, cred că ai face bine să te oprești.

Christopher dădu vina pe alcool pentru dorința de a-i sparge fața lui Mallen. Clătină din cap.

– Nu vreau să mă așez. Am venit să discut despre vizita ta la domnișoara Winters.

Mallen îl privi de sus.

– Poftim? E vreo problemă?

La cum vedea Christopher lucrurile, erau o mulțime de probleme. De fapt, de-a lungul întregii după-amiezi, reușise să alcătuiască o listă mai mult decât impresionantă. Doar că, în clipa de față, toate acele probleme, cu excepția uneia, păreau să-i fi zburat complet din minte.

– Te-am rugat să-i faci curte.

Prietenul lui își încrucișă picioarele.

– Și asta-i ceea ce fac.

– Ai făcut-o mult prea... mult prea...

Sprâncenele lui Mallen se încruntară.

– Mult prea ce?

– Serios! strigă Christopher, iar acel cuvânt parcă explodă din adâncul lui, după care el se răsuci pe călcâie și începu să se plimbe de colo până colo. Sophie e prea ușor de impresionat! Dacă insiști să-i citești poezii și să-i aduci flori, enumeră el clătinând din cap, ei bine, n-are rost să discutăm despre efectele nefaste pe care le-ar putea avea acțiunile tale.

Se întoarse din nou cu fața spre prietenul lui.

Mallen nu spuse nimic vreme îndelungată. Apoi se îndepărtă de birou și se apropie de sticlele cu tărie din colțul încăperii. Își turnă un pahar de coniac, înghiți prelung și rămase cu paharul în mână.

– Vrei să te însori cu ea? întrebă el răspicat.

Christopher aproape că se împiedică.

– O, Doamne, nu!

– Scopul tău ultim e să zădărnicești planurile pe care tatăl tău și le-a făcut pentru tine și domnișoara Winters, nu-i așa?

Da, așa era. Christopher simțea că-i bubuia capul. Sau așa crezuse că era... până în ziua de față, în care remarcase licărirea plină de adorație din ochii lui Sophie, dorința ei nerostită de a fi curtată

cu adevărat. Astfel, lui i se desfășuraseră pe dinlăuntru ghearele unui monstru numit Vinovăție, gheare care porniseră de undeva din pântece și care sfârșiseră prin a pătrunde în fiecare colțișor din corpul lui.

Se confruntase și cu o senzație adâncă și sumbră, pe care n-o recunoștea. Un foarte urât sentiment de invidie începuse să-l roadă din clipa în care buzele senzuale ale lui Sophie se arcuiseră într-un zâmbet adresat lui Mallen. Acel sentiment al lui Christopher semăna foarte mult cu... *gelozia*.

Însă acum el clătină din cap.

„Gânduri nebunești!"

– Waxham!

– Sunt bine, spuse Christopher.

– Nu te-am întrebat asta.

„Nu?"

– O, făcu el, clipind, ce m-ai întrebat?

– Te-am întrebat dacă scopul tău era să zădărnicești planurile pe care tatăl tău și le-a făcut pentru tine și domnișoara Winters.

– Da.

– Atunci, un „Mulțumesc!" o să fie de ajuns, spuse Mallen luând încă o gură de coniac și apoi lăsând paharul jos. Ai încredere în mine, știu ce fac.

Încă din copilărie, Christopher fusese obligat să se supună judecății și deciziilor tatălui său. Dar nu avea să-i cedeze acel privilegiu lui Mallen. Una era să se bucure de susținerea ducelui și cu totul alta era să-și abandoneze orbește în mâinile lui planul pe care îl urzise.

El îndreptă un deget spre Mallen și zise:

– Cred că e un moment bun să discutăm mai în detaliu planurile în ceea ce o privește pe domnișoara Winters.

O venă pulsă la gâtul lui Mallen, singurul indiciu care să-i trădeze enervarea provocată de aroganța lui Christopher.

– Să auzim, Waxham, spuse el pe un ton tăios.

Christopher dădu din cap și-și enumeră ordinele, numărându-le pe degete:

– Fără flori. Fără poezii. Fără întâlniri clandestine.

– Întâlniri clandestine?!

Christopher continuă de parcă Mallen n-ar fi vorbit:

– Fără s-o faci să râdă pe domnișoara Winters. Fără să-i... citești.

El se împletici în timp ce rostea ultimele cuvinte.

– Ai terminat?

În gând, Christopher trecu în revistă lista pe care o pusese cap la cap peste zi. Se încruntă. Păruse mult mai cuprinzătoare cu câteva ore în urmă. Alcoolul era de vină pentru gândurile lui împrăștiate.

– Fără produse de patiserie sau alte bunătăți.

Sophie iubea produsele de patiserie. Dacă Mallen îi făcea curte dăruindu-i dulciuri, probabil că inima ei avea să-i aparțină pe veci.

– Presupun că ar fi acceptabil s-o însoțesc pe domnișoară la predicile de duminică, nu? spuse Mallen cu glas tărăgănat.

– Iată o idee minunată! încuviință Christopher, întărindu-și vorbele cu o mișcare energică a capului.

Ochii lui Mallen se îngustară.

– Eu am vorbit ironic!

– Aha...

– *Acum* ai terminat? întrebă Mallen, lipindu-și palmele pe birou. Știi ce cred eu, Waxham?

– Nu, răspunse Christopher, căruia, de fapt, nici nu-i păsa.

– Cred că ai născocit planul ăsta ca să-ți păstrezi libertatea, dar că acum pui la îndoială felul în care o să-l duci până la capăt. Cred că-ți pasă foarte mult de domnișoara Winters, continuă ducele, ridicând o mână atunci când Christopher dădu să deschidă gura ca să vorbească. Da, îți pasă de ea, indiferent dacă recunoști sau nu! La urma urmei, o cunoști aproape de când era în fașă.

De fapt, *chiar* de atunci o cunoștea el pe Sophie. Fusese foarte deranjat să i se impună o vizită la fiica abia născută a vicontelui de Redbrooke. Încă își mai amintea cum contemplase bebelușul bucălat și roșu în obraji, ținut în brațe de mama lui. Sophie fusese înzestrată cu cel mai cumplit scheunat de pe fața pământului, scheunat care se oprise ca prin minune atunci când privirea ei încețoșată se oprise asupra lui.

Mallen continuă, fără să fi remarcat direcția în care începuseră să rătăcească gândurile lui Christopher:

– Simți nevoia să fii protector față de ea, Waxham. E limpede că ai un sentiment de obligație. Așa că sugestia mea e să încetezi cu planul ăsta nebunesc, să-ți faci datoria față de fată și te însori cu ea... și, pentru numele Domnului, nu mă mai implica în urzeala asta nesăbuită care vă privește pe tine și domnișoara Winters!

Christopher își trecu o mână prin păr.

– Nu!

Mallen oftă.

– Bănuiam că o să-mi spui asta. Foarte bine, atunci o să-i fac curte domnișoarei Winters așa cum găsesc eu de cuviință. Acum, cu permisiunea ta, trebuie să ne despărțim. E târziu, iar mâine-dimineață o scot pe domnișoara Winters la o plimbare prin Hyde Park.

O ceață roșie îl orbi pe Christopher. Nările i se lărgiră ușor. Apoi observă zâmbetul plin de subînțeles de pe fața lui Mallen. Ei bine, să se ducă la naiba! Prietenul lui doar căuta să-l enerveze.

Christopher se chinui să schițeze un zâmbet.

– Splendid! se mulțumi el să spună.

La urma urmei, o plimbare prin Hyde Park nu se regăsise pe lista de lucruri pe care Mallen trebuia să le evite atunci când se afla în preajma lui Sophie. Cu toate acestea, nu resimți ca pe o victorie situația în care se aflau ei trei în momentul de față. Ba dimpotrivă.

– Seară bună, Mallen!

– Seară bună, Waxham!

Cu o reverență, Christopher se retrase în grabă. O luă spre casă, alegând să străbată mergând pe jos scurta distanță care îi mai rămânea până acasă. Avea șansa să reflecteze la gândurile negre ce atingeau înlăuntrul lui o coardă de o sensibilitate sumbră.

Spre deosebire de Mallen, care avea o familie iubitoare, ce îl susținuse întotdeauna, Christopher dusese o viață deosebit de solitară. N-avusese un tată remarcabil sau o mamă iubitoare. N-avusese prin preajmă frați mai mici de care să aibă grijă sau frați mai mari cărora să le dea bătăi de cap.

Christopher privi la semiluna subțire care se contura pe cer. În lumea lui, Mallen era cel mai apropiat lucru de ceea ce ar fi putut să însemne o familie. Prietenia lor fusese una dintre forțele care îl determinaseră s-o curteze pe Emmaline.

Lady Emmaline, cu inteligența ei ascuțită și cu inima ei bună, însemna o legătură cu lucrul după care el tânjea... o familie.

Christopher era convins că, dacă i-ar fi cerut lui Mallen să se scufunde în flăcările iadului pentru el, Mallen, în loialitatea lui, ar fi întrebat cât de departe trebuia să ajungă.

Numai că, în acel moment, nimic din ceea ce simțea față de Mallen n-avea vreo legătură cu prietenia. Partea logică dinlăuntrul

lui Christopher recunoscu că vizita lui Mallen la Sophie reușise doar să evidențieze lacunele planului pe care amândoi se apucaseră să-l aducă la îndeplinire.

Apoi, în mintea lui Christopher, se strecurară tot felul de gânduri urâte și perfide. Mallen sărutând-o pe Sophie. Mallen explorând fiecare contur generos al siluetei ei de o dulceață senzuală. Mallen depărtându-i coapsele catifelate și albe și... Orice gând logic se făcu țăndări, fiind înlocuit de o furie neagră și glacială, care-i întunecă privirea.

O, Doamne, cât îl detesta pe Mallen pentru că stârnise interesul lui Sophie și pentru că avea dreptate! Da, nici o domnișoară nu merita să fie victima unei false curtări.

Cu toate acestea, indiferent de cât de condamnabile erau acțiunile lui, Christopher o proteja pe Sophie de încercarea tatălui său de a pune mâna pe zestrea ei.

Christopher își trecu o mână peste ochi. Chiar dacă acțiunile lui duplicitare îl avantajau și pe el și o avantajau și pe Sophie, sentimentul de vinovăție care îl mistuia nu se domoli în nici un fel.

În cele din urmă, ajunse acasă.

Trebuia să doarmă. Era sigur că, odată cu ivirea zorilor, toată nebunia asta lipsită de sens care îl năpădise avea să dispară de la sine.

Da, după ce avea să se trezească de dimineață, urma să-și dea seama că nu-i păsa atât de mult de pretinsa curte pe care Mallen i-o făcea lui Sophie, de fascinația cu care ea se uitase la duce, de faptul că Mallen îi făcuse cu ochiul atât de complice de două ori sau...

Christopher gemu. Îl aștepta o noapte foarte lungă.

Capitolul 11

Cronica de societate a lui Lady Ackerly
Domnișoara S.W. a fost observată intrând în Sala Egipteană din Piccadilly, ca să admire expoziția Marelui Șarpe a domnului Bullock.

Ușa se deschise și se izbi puternic de peretele sălii de mese. Christopher își ridică privirea, plictisit de toanele nesfârșite ale tatălui său.

Apucă furculița și cuțitul și începu să-și taie șunca din farfurie.

– Ce înseamnă asta? zbieră bătrânul marchiz.

Un ziar ateriză peste farfuria cu șuncă și pâine a lui Christopher. El își privi tatăl, ale cărui nări se lărgiră și în ai cărui ochi albaștri, ca de gheață, licăriră flăcări.

Christopher își abătu privirea la ziarul din fața lui și se înecă pe când încerca să mestece îmbucătura pe care tocmai o luase. Simți cum șunca îi ajunsese pe partea cealaltă.

– Bună dimineața, tată, îl salută el pe marchiz, dând la o parte ziarul din farfurie.

Dădu să i-l întindă acestuia.

Marchizul îl lovi pe Christopher peste degete.

– Dă-i drumul, citește!

Și, astfel, cele patru cuvinte batjocoritoare îl transpuseră numaidecât pe Christopher în copilăria lui, pe când aprobarea tatei însemnase atât de mult, într-o perioadă în care îi păsa de ceea ce credea acesta despre unicul lui fiu și moștenitor. Pe atunci, Christopher își concentra fiecare fărâmă de energie ca să excelеze la studii.

Acum el își încleștă pumnii în poală. Nu mai era copil. Întâlni privirea dură a tatălui său.

– De ce nu-mi spui tu ce scrie, tată?

Marchizul chicoti:

– Ei, asta-i! De ce nu faci o încercare, Christopher? Citește!

Ochii lui Christopher se ațintiră la pagina din fața lui. Nu reuși să deslușească nici un cuvânt, căci toate păreau să se piardă pe hârtie. Făcu ochii mici și încercă să vadă literele mai clar.

Domnișoara S.W...

Și...

O apăsare surdă și pulsatilă îi izbucni undeva în spatele ochilor. În ciuda tuturor profesorilor pe care îi avusese, în ciuda tuturor lecțiilor luate în particular, Christopher nu reușise să-și depășească niciodată dificultățile legate de citit. Situațiile care-l tulburau aveau darul să complice și mai mult acea neputință a lui. Împinse ziarul la o parte.

– Du-te naibii!

Buzele subțiri ale tatălui său se strânseră într-o linie severă. O venă începu să-i zvâcnească în coada ochiului. Răspunsul lui Christopher îl scoase din fire pe bătrân, pe care până atunci rangul și statutul îl protejaseră de orice manifestări exterioare ale insolenței.

– Îți zic eu ce scrie! Scrie că ducele de Mallen îi face curte domnișoarei Sophie Winters. Asta scrie.

Nu era pentru prima oară în viața nefericită a lui Christopher când acesta își blestema neputința de a deslușì cuvintele scrise. Aproape că-l mistuia dorința de a ști ce se spunea în ziar despre Sophie și de a nu fi nevoit să audă detaliile de pe buzele indecente ale bârfitorilor. Apucă ziarul și încercă să citească relatările lui Lady Ackerly despre Sophie și Mallen. Taică-său i-l smulse din mâini.

– Mă iei de prost, Christopher?

El azvârli ziarul pe podea.

– Niciodată de prost, tată!

„Un nemernic fără inimă și fără scrupule, da. Dar prost, nu."

Acel ultim epitet îi era rezervat lui Christopher.

Marchizul își înfipse pumnii în masă, făcând farfuriile să zăngănească. Cafeaua se vărsă peste marginea ceștii lui Christopher.

– Tu ai pus la cale asta. Știu!

Fiul nu înceta să fie uimit de gândirea vicleană, dar exactă a tatălui. Christopher ar fi trebuit să știe că n-avea cum să-l păcălească pe marchiz. Acum el întâlni privirea aspră a lui taică-său și nu și-o abătu pe a sa.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Ei, fii serios, cum să nu știi?! Vrei să cred că ducele de Mallen s-a hotărât dintr-odată s-o curteze pe viţica asta ofilită?

Christopher se ridică atât de repede, încât se izbi cu genunchii de scaun, care se rostogoli pe podea.

– Ai grijă ce spui! se răsti el, apucându-se de marginea mesei.

În ciuda tuturor cruzimilor pe care le îndurase de la tatălui lui de-a lungul anilor, nici una nu-i trezise o furie mai nimicitoare decât acele cuvinte disprețuitoare ale marchizului despre Sophie.

Poate că în ultimul timp ajunsese să-și dea seama că ea nu mai era scorpia pe care o cunoscuse în trecut. Cu talentul ei de a intra mereu în belele și cu drăgălășenia cu care vorbea de una singură atunci când avea impresia că n-o asculta nimeni, ea devenise mai mult decât silueta amorfă din tinerețea lui. Era o femeie tânără, care își dorea la fel de puțin ca și el să fie supusă regulilor rigide ale înaltei societăți.

Marchizul își încrucișă brațele pe piept și îl studie pe Christopher înainte de a vorbi.

– Mă aștept să îndrepți lucrurile, altfel zestrea ei o să-ți alunece printre degete direct în vistieria lui Mallen, care deja dă pe dinafară de atâta bănet.

Christopher simți un gol în stomac. Iată ce făcuse tatăl lui din el... un vânător de zestre!

– Nu vreau să-i fac curte lui Sophie pentru averea ei.

Tatăl lui pufni:

– Deci, să înțeleg că ți-ai dezvoltat un set de principii? Unde era toată integritatea asta morală atunci când ai trișat din greu ca să treci prin Eton și Oxford?

Reduse distanța dintre ei și se opri la un pas de Christopher. Deși cu vreo câțiva centimetri mai scund decât fiul lui, marchizul reuși cumva să-l privească de sus pe Christopher.

– Dacă nu pui mâna pe averea ei, suntem distruși! N-o să mai avem nimic. Eu o să mai am reputația mea. Dar tu... Ei bine, e doar o chestiune de timp până când o să afle toată lumea adevărul despre tine.

Christopher se lăsă pe spătarul scaunului și-și încrucișă brațele pe piept.

– Amenințarea asta devine plictisitoare, tată.

– Nu mai e o amenințare.

Marchizul se îndreptă alene spre bufet. Umerii lui țepeni dezmințeau degajarea cu care încerca să se miște. Își îngrămădi pe farfurie rinichi, șuncă și sardine cu sos de muștar, apoi merse să se așeze la locul lui din capul mesei.

Un valet se repezi să-i tragă scaunul. Marchizul se așeză.

– Lasă-ne singuri! îi porunci el valetului.

Cu privirea plecată, tânărul făcu o reverență și se grăbi să iasă din încăpere. Ușa se închise în urma lui cu o bufnitură care nu anunța nimic bun.

Marchizul își luă șervetul de in alb, scrobit, și îl despături.

– Pe când erai copil, Christopher, credeam că problema ta cu cititul era cauzată de lene. Cu timpul, am înțeles foarte clar că era... e... ceva în neregulă cu tine, spuse el uitându-se peste masă și ridicând dintr-o sprânceană. Ce-i, nu mai ai nimic de spus acum?

Toți mușchii din corpul lui Christopher se încordară.

– Spune ce ai de spus și să terminăm odată! îi ceru el marchizului.

Taică-său întinse mâna în față.

– Ce altă explicație să existe pentru problemele tale... în afară de nebunie?

Christopher auzi cuvintele tatălui său de parcă ar fi fost rostite la celălalt capăt al pământului. Își căută un punct de sprijin și degetele lui dibuiră marginea mesei.

– M-ai condamna la o viață petrecută la Bedlam ca să îndrepți greșelile pe care le-ai făcut?

Tatăl lui continuă:

– Dacă n-o să faci ce trebuie, atunci sunt convins că Marcus o să fie mult mai deschis în legătură cu planurile pe care le-am gândit eu.

Marcus! Vărul lui Christopher și, după el și taică-său, următorul la rând pentru titlul de marchiz.

– Poftim? se chinui Christopher să vorbească cu buzele uscate. Eu sunt moștenitorul tău!

– Da. Da. Dar asta n-ar mai reprezenta nimic dacă ai ajunge la Bedlam. Lumea bună nici nu și-ar da seama. Doctorii ar închide ochii. Iar vărul tău, Marcus, ei bine, îmi închipui că s-ar însura bucuros cu domnișoara Winters ca să rămână cu proprietățile familiei.

Un puseu de greață se ridică în gâtlejul lui Christopher, iar el se chinui să nu verse la picioarele lacomului său tată tot ceea ce mâncase. La urma urmei, bătrânul ticălos avea dreptate. Fiului său

ii pasa. Christopher făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să păstreze de ochii lumii o imagine făurită cu grijă. Minciunile îl susținuseră în toți acei ani. Adevărul avea să-l distrugă.

Christopher își simți gura uscată și minți:

– Te înșeli. Nu l-am implicat pe Mallen în nimic.

Încruntătura dintre sprâncenele marchizului se adânci.

– Dar îi face curte?

Privirea lui Christopher se opri la ziarul uitat pe podea.

– Eu...

Taică-său își îndreptă degetul arătător spre el.

– Important e s-o cucerești pe fată. Vrăjește-o. Fă-i curte. Compromite-o. Nu-mi pasă ce faci. Dar însoară-te cu ea!

Christopher fu străbătut de un fior rece. O, Doamne! Oare ar fi fost în stare să-și sacrifice onoarea ca să evite soarta cu care îl amenința tatăl lui?

– Presupui că domnișoara Winters ar alege să fie curtată de mine, și nu de Mallen?

Taică-său strânse din buze.

– Indiferent de ceea ce știu eu compromițător despre tine, Christopher, societatea nu știe. Ești la mare căutare în rândul doamnelor. Dacă îți folosești șarmul, sunt sigur că până și tu i-o poți fura ducelui.

Tatăl lui se înșela. Lui Christopher îi veni în minte pe nepusă masă o imagine cu Mallen în genunchi, citind o poezie în fața unei Sophie cu ochii larg deschiși. Ducele n-ar fi avut niciodată probleme să citească niște cuvintele scrise. Ochii lui nu s-ar fi străduit niciodată să înțeleagă literele care își pierdeau și-și câștigau constant claritatea.

Prin natura defectelor sale, Christopher n-ar fi fost niciodată în stare să-i trezească unei domnișoare o astfel de reacție. După cum subliniase Sophie, Mallen știa cum trebuia curtată o doamnă. Nu ca prietenul lui, care se poticnise cumplit în perioada în care o curtase pe Lady Emmaline.

– Nu pot să fac asta, spuse Christopher în cele din urmă.

– O, ba o s-o faci! Și știi de ce sunt convins că o să faci ceea ce trebuie? întrebă el și, văzând că fiul lui nu răspundea, continuă, ridicând dintr-o sprânceană: Foarte bine, atunci. Îți spun eu. Pentru că, la urma urmei, nu ești prea diferit de mine.

Christopher se împotrivi pe dată:

– Ba sunt diferit, la naiba!

Își petrecuse cea mai mare parte din viață încercând să fie diferit de tatăl lui cel calculat și cu sânge-rece. Christopher se trase de reverele hainei și dădu să plece.

– Unde te duci? strigă taică-său în urma lui.

Christopher se opri în prag.

– Nu sunt ca tine!

– N-ai decât să protestezi cât vrei, dar, la urma urmei, știi că am dreptate. Așa cum eu știu că supraviețuirea e valoarea supremă pentru tine. Și de aceea știu că o să-ți faci datoria și o să te însori cu fata asta.

Râsul malefic al marchizului îl urmări pe Christopher după ce ieși din sala de mese. El se opri în dreptul salonului de zi și trase aer adânc în piept. Tremurul care îl scutura din cap până-n picioare n-avea nimic a face cu coridorul cufundat în întuneric, ci doar cu răutatea tatălui său.

Dintr-odată, se simți copleșit de dorința de a alunga frigul care îl copleșea, de a o vedea pe Sophie. Era o reacție irațională, una care sfida orice logică. Dar avea nevoie s-o vadă. Poate că trebuia să se pedepsească văzând că intențiile pe care le avea tatăl lui în privința ei erau cât se poate de reale. Sau poate că voia să-și reamintească durerea pe care i-o provocase ea în copilărie. Din acea perspectivă, Sophie nu fusese cu mult diferită de tatăl lui.

Chemă majordomul.

– Da, milord?

– Pregătește-mi calul!

Servitorul cu părul cărunt dădu din cap și plecă grăbit. Când se îndreptă spre vestibul, Christopher se gândi la ultima amenințare a tatălui său.

Vocea monotonă a majordomului îi întrerupse firul gândurilor.

– Milord, calul vă așteaptă!

Christopher își luă pălăria și fugi din bârlogul tatălui său. În timp ce o porni călare la drum, reluă în gând întrevederea cu marchizul. Inițial, își dorise să evite căsătoria cu Sophie pentru că ea era... la naiba, era Sophie, blestemul vieții lui! Nu era nici misterioasa Atenă din biblioteca lordului Thomas, care îl făcuse să se simtă cu sufletul ușor și plin de dorința de a se abandona unor

fantezii pe care nu le încercase niciodată până atunci. Totuși, la un moment dat, lucrurile se schimbaseră. Luaseră o altă întorsătură. Dorința lui de a evita căsătoria era dată acum de nevoia de a o apăra pe Sophie de stratagemele infame ale marchizului.

Călărindu-și iapa lui neagră, Christopher ignoră saluturile pe care le primea din toate părțile, concentrat cu toată ființa lui pe întâlnirea de dimineață. Reședința albă a lui Redbrooke începu să se vadă în depărtare și o hotărâre nestrămutată îl făcu pe Christopher să se avânte înainte. Odată ajuns, sări din șa și-și potrivi pălăria pe cap.

– Bună ziua!

Un băiat cu urme de funingine pe obraji își duse un deget la piept, arătându-se pe sine.

– Vorbești cu mine, stăpâne?

Christopher dădu din cap în semn că da. Apoi scoase din buzunar o jumătate de liră și i-o aruncă flăcăului, ai cărui ochi se făcură mari cât cepele, de parcă ar fi primit averea unui rege. Christopher îi întinse frâiele.

– Așteaptă-mă aici și o să mai primești încă o jumătate.

– Da, stăpâne!

Băiatul dădu din cap cu atâta încântare, încât chipiul tras peste părul negru și soios îi căzu la pământ.

Cu pași hotărâți, Christopher se apropie de intrarea principală a casei vicontelui Redbrooke și bătu la ușă. Fu întâmpinat de stoicul lor majordom.

– Sunt contele de Waxham și vreau s-o văd pe domnișoara Winters!

Bătrânul servitor îi studie cartea de vizită. Făcu o grimasă și, pentru un moment, Christopher se gândi că omul avea să-i închidă ușa în nas. Dar majordomul mișcă din bărbie, făcându-i semn să intre.

– Vă rog să mă urmați, milord. O să văd dacă domnișoara Winters primește oaspeți.

Pe când urca scara în spirală cu lentoare parcă nesfârșită, Christopher dădu nas în nas cu vicontele de Redbrooke. Acesta își privi oaspetele și, pentru o clipă, fața i se încruntă. Apoi renunță la acea grimasă fugară și arboră masca unui zâmbet forțat.

– Waxham, mă bucur să te văd!

Tonul lui dădea limpede de înțeles că întâlnirea lui cu Christopher era orice altceva în afară de o bucurie.

Christopher își închipui că dezamăgirea aproape palpabilă a lui Redbrooke provenea din faptul că oaspetele nu era ducele de Mallen. Christopher se încruntă. Deși personal nu era de acord cu felul în care Mallen făcea curte, se părea că planul lui funcționase de minune. Se gândi că ar fi trebuit să aibă un sentiment de triumf, nu apăsarea puternică pe care o simțea în vintre. Făcu o reverență.

– Salutare, Redbrooke!

Vicontele îi făcu semn majordomului să plece.

– Ralston, îl conduc eu pe Excelența Sa la sora mea.

Ralston se înclină.

– Foarte bine, milord.

Christopher își scoase pălăria și i-o întinse majordomului.

Redbrooke îl bătu ușurel pe spate.

– Sunt sigur că Sophie o să fie încântată să te vadă.

Era evident că vicontele nu-și cunoștea deloc sora. Existau șanse deosebit de mari ca ea, cu o fluturare din mână și cu un zâmbet pe buze, să-l trimită pe Christopher la mama naibii.

Își potrivi ritmul pașilor cu cel al lui Redbrooke, care tot sporovăia despre ultimul cal pe care îl cumpărase... un mustang spaniol pe care i-l vânduse lordul Robertson.

– E o creatură încăpățânată, mormăi Redbrooke. Nu-i deloc calul docil și ascultător pe care mi l-a promis Robertson.

Dacă Redbrooke ar fi verificat puțin mai în detaliu înainte de a fi cumpărat calul, ar fi aflat că, dacă nu era instruit cum trebuie, mustangul spaniol putea să fie foarte căpos.

– Cu instructorul potrivit, poate să devină un cal extraordinar, îl asigură Christopher. E una dintre cele mai inteligente rase de cai.

– Da? întrebă Redbrooke pe un ton plin de speranță.

În oricare alt moment, Christopher s-ar fi lansat cu nerăbdare într-o discuție despre cai. Era un subiect la care se pricepea și o pasiune care îi adusese mari succese de-a lungul anilor. Transformase grajdurile lui și ale tatălui său până când acestea ajunseseră să fie cele mai cuprinzătoare și mai valoroase din Anglia.

În schimb, în timp ce înaintau, Christopher nu reuși să se concentreze decât la starea la care ajunsese planul lui în clipa de față. Dacă lucrurile ieșeau așa cum voia el și Mallen continua să-i

dea ajutorul promis, avea să scape de căsătoria cu Sophie și să dejoace, astfel, planurile lui taică-său.

Însă încremeni dintr-odată, fiindcă îi ajunseră la urechi sunetele triste și obsedante ale unei melodii necunoscute, cântată la pian dincolo de o ușă care rămăsese deschisă. Cântecul acela nespus de melancolic și de înduioșător se strecură înlăuntrul lui Christopher și-i învălui inima.

Redbrooke făcu o pauză în pragul ușii, părând să-și fi dat seama că oaspetele nu i-o luase pe urme. Se uită peste umăr.

– Sophie se pricepe destul de bine să cânte la pian.

„Destul de bine?!"

Redbrooke flutură dintr-o mână.

– Cântatul ei îți rămâne în minte după cină. Sophie a fost mereu un spirit rebel.

Cuvinte mai adevărate nu se mai rostiseră niciodată pe lume. Totuși, se părea că Sophie Winters avea un talent muzical care putea să rivalizeze cu cântecul îngerilor. Christopher închise ochii o clipă și se lăsă purtat de interpretarea lui Sophie spre un loc îndepărtat, în care realitatea se îmbina cu fantezia.

Pianul se lansă într-un crescendo pasional și melodia se încheie cu o notă discordantă. Acordul acela îl forță pe Christopher să deschidă ochii. Se trase de lavalieră, simțind cum se înroșea fiindcă reacționase astfel la interpretarea lui Sophie. Iar asta, tocmai de față cu fratele ei!

Urmă o pauză.

Apoi în salon răsunară din nou acordurile voioase și ușoare ale pianului.

Redbrooke îi făcu semn să înainteze și amândoi intrară în încăpere.

– Ai un vizitator, Sophie!

Degetele lui Sophie înțepeniră pe clape.

Se ridică atât de repede în picioare, încât se lovi de scăunelul pe care șezuse. Grațioasa piesă de mobilier scrijeli podeaua.

Sophie îl văzu pe Christopher stând în prag, alături de fratele ei. Un zâmbet triumfător arcuia buzele lui Geoffrey, iar ea nu știu dacă zâmbetul se datora vizitei lui Christopher sau triumfului de a o fi surprins cântând după ce ea îi nesocotise dorințele exprimate

la cina la care luaseră parte marchizul de Milford și fiul lui. În cele din urmă, fratele ei reușise să-și facă pofta.

Sophie se mușcă de interiorul obrazului. Însă așa stăteau lucrurile în lumea lor. Dorințele unei femei însemnau foarte puțin în raport cu dorințele unui bărbat. Se uită la Christopher, așteptându-se să vadă o licărire zeflemitoare în ochii lui atât de familiari.

Însă atunci când el își făcu reverența, expresia neutră de pe chipul lui nu-i trădă cu nimic gândurile.

Își putea doar închipui cât îl amuzaseră strădaniile ei la pian. Chiar dacă era un har pe care ea îl avea, Christopher n-avea să fie niciodată atât de amabil încât să-i recunoască talentul.

Totuși, Emmaline îi povestise că Christopher era un pretendent amabil și plin de considerație.

Buzele lui Sophie schițară un surâs ironic. Doar ea nu se gândea la Christopher ca la un pretendent!

– Sophie! exclamă fratele ei, aruncându-i o privire tăioasă.

Ea făcu o reverență.

– Milord!

– Domnișoară Winters!

Geoffrey îl lovi ușurel pe Waxham pe spate.

– Ei, haide acum! N-avem timp de formalități. Ne cunoaștem aproape de o viață, spuse el aruncându-i o privire lui Lucy, camerista, care ședea în colțul camerei. Am puțină treabă, așa că vă las liniștiți.

Christopher nu spuse nimic, așteptând ca Geoffrey să plece. Abia după aceea vorbi.

– Cânți la pian!

Neștiind cum să răspundă la afirmația lui, Sophie rămase tăcută.

Dar se părea că oaspetele nu voia să nu renunțe la subiect.

– De aceea îți petreci atât de mult timp în salonul ăsta țipător. Din pricina pianului, spuse el de parcă ar fi fost un om de știință care tocmai descoperise ceva imposibil de explicat.

Christopher cercetă încăperea, iar apoi își întoarse privirea și și-o ațintă la obrajii ei, care se coloraseră într-un roșu aprins precum tapetul stacojiu al salonului.

– Îmi e greu să-mi închipui că fata pe care am făcut-o să fugă mâncând pământul chiar din încăperea asta e acum o interpretă desăvârșită, o flată el.

– Nu sunt desăvârșită...

Sophie se opri brusc. O șuviță de păr îi alunecă pe frunte și ea și-o dădu pe spate. În toți acei ani, nu crezuse să-și mai amintească de răutatea cu care el o tratase cândva. Buclele încăpățânate îi alunecară din nou peste ochi.

Christopher merse la ea, îi îndepărtă bucla de pe față, i-o petrecu pe după ureche și zise:

– Părinții tăi au insistat să cânți.

Simțindu-i degetele pe piele, lui Sophie i se tăie răsuflarea. Ea se gândi la ziua aceea de demult. Mama, cu buzele strânse și cu privirea autoritară, îi ordonase să cânte.

– Nu voiam să cânt, spuse ea în șoaptă. Voiam să...

– Să te joci cu Penelope, încheie el în locul ei.

Păpușa ei, Penelope, avusese buclele ca de aur și ochii albaștri, iar tatăl ei îi spunea mereu lui Sophie că Penelope semăna cu ea.

Emoțiile îi puseră un nod în gât. La vremea aceea, Christopher trebuia să fi avut vreo cincisprezece ani. Cum de-și mai amintea un lucru atât de banal precum numele păpușii ei?

El continuă, de parcă ar fi auzit întrebarea ei nerostită:

– Părul tău era ca un caier de aur. Nu mai văzusem niciodată o culoare atât de intensă... până când te-am văzut hoinărind de colo până colo, ținând-o în brațe pe Penelope. Păpușa aceea îți semăna, să știi.

Sophie încercă, fără nici un succes, să-și înghită nodul din gât.

Christopher prinse una dintre buclele ei aurii între degetul mare și arătător. O dezmierdă ușor între degete.

– Chiar dacă ai implorat-o pe mama ta, ai rămas extraordinar de calmă, povesti el mai departe, cu privirea ațintită la buzele ei, drept care Sophie își trecu vârful limbii peste ele. Mama ta îți tolera rugămințile, dar nu accepta deloc să plângi în public, își aminti Christopher, iar Sophie deschise ochii chiar în clipa în care el duse șuvița de păr la nas și-i adulmecă parfumul. M-am simțit atât de groaznic că te-am făcut să plângi în ziua aceea! exclamă el, iar colțurile buzelor îi zvâcniră. Ai fi putut să spargi geamurile cu țipetele tale. Din cât mi se părea mie, aveai să-ți revii după ce te întorceai la jocurile cu Penelope.

– Poftim? spuse ea, clipind des.

Încercă să dea un sens cuvintelor lui, dar gândurile i se învolburară în minte. Așadar, Christopher îi criticase cântatul la pian

fiind bine intenționat, voind, de fapt, doar s-o scutească să cânte în public?

Detaliul punea sub semnul întrebării tot ceea ce știa ea că era adevărat despre el.

Christopher eliberă bucla aurie din prinsoarea lui. Aceasta îi sări lui Sophie pe lângă obraz, ca un arc. În ochii lui se oglindi revelația pe care tocmai o avusese.

– Ai crezut că eram crud cu tine în mod intenționat, nu-i așa?

O durere uimită îi sublinie întrebarea.

– Eu..., începu ea, dar se opri pe dată, fiindcă da, așa crezuse. Nu știam, Christopher, spuse ea în clipa în care el făcu un pas în spate, îndepărtându-se.

Dacă ea se înșelase atât de mult în privința celor întâmplate în ziua aceea, în ce alte privințe se mai înșelase?

În tot acel timp, ea se gândise că el nu era cu nimic mai bun decât monștrii cu colți din Salonul Roșu. În realitate, Christopher fusese un fel de Lancelot, hotărât să nimicească demonii ei.

El îi aruncă o privire scrutătoare.

– De ce n-ai vrut să cânți după cina pe care am luat-o împreună de curând?

Sophie ridică ușor dintr-un umăr, simțindu-se dintr-odată foarte stânjenită de amintirea spectacolului copilăresc pe care îl dăduse de față cu el și cu tatăl lui.

– Nu-mi place să cânt la comandă, spuse ea, nedorindu-și să recunoască în ruptul capului cât de mult o afectaseră insultele lui din urmă cu vreo paisprezece ani. E de ajuns că orice alt aspect din viața mea e decis pentru mine!

Spusele ei oglindeau adevărul curat. Dragostea pentru muzică însemna singurul aspect din viața ei care nu era supus capriciilor și toanelor mamei și fratelui ei.

– Înțeleg, spuse Christopher în șoaptă.

Auzindu-i mărturisirea, Sophie tresări.

El își ridică palmele în aer.

– Atunci când societatea are de la tine așteptări atât de rigide, e foarte important să te ții strâns de un anumit aspect al vieții tale.

Ei i se tăie răsuflarea.

„Christopher înțelege!"

Dată fiind istoria ostilității dintre ei, era greu de crezut că puteau să rezoneze în acea privință.

– Oare suntem singurii care pun sub semnul întrebării normele impuse de societate? se întrebă ea cu voce tare.

Christopher privi într-un punct aflat undeva peste umărul ei.

– Cred că prietena ta, Lady Emmaline, nu e diferită de noi în privința asta.

Sophie încercă să ghicească dacă exista vreo urmă de durere sau de resentiment în afirmația lui. După ce Emmaline încheiase logodna cu marchizul de Drake, Christopher o curtase pe unica soră a ducelui de Mallen. La vremea aceea, Sophie bănuise că interesul romantic al lui Christopher fusese influențat de legătura lui cu ducele și de partida avantajoasă pe care o reprezenta Emmaline. Acum Sophie se întrebă dacă nu cumva existase mai mult în intențiile lui Christopher față de Emmaline.

– Ai iubit-o?

El păru să tresară la auzul cuvintelor ei. Sophie își simți obrajii în flăcări din pricina cutezanței de care dăduse dovadă. Și-ar fi dorit să-și poată retrage cuvintele.

Totuși, își dădu seama că își dorea nespus de mult un răspuns.

Umerii lui înțepeniră. Christopher își întoarse privirea spre Sophie.

– O admir foarte mult pe Lady Emmaline. Am admirat-o întotdeauna.

La auzul acelei mărturisiri sincere, lui Sophie i se strânse inima. N-ar fi trebuit s-o doară faptul că el o respecta atât mult pe Emmaline, din moment ce o privise mereu atât de dezaprobator pe ea, pe Sophie... Și totuși, cuvintele lui îi provocaseră o durere ascuțită. Una era ca tânărul conte să le fi chinuit pe ea și pe Emmaline de-a lungul timpului, dar era cu totul altceva ca Sophie să fi fost singura victimă a aversiunii lui. Sophie nu se mai simțise niciodată geloasă pe singura ei prietenă. Dar acum o năpădi un val nimicitor de invidie.

– Ai amuțit, Phi! Nu-ți stă în fire.

Ea se încordă. Nu, fusese mereu mult prea guralivă, spunând toate lucrurile nepotrivite din lume.

– Eu... Îmi pare rău că te-a rănit Emmaline.

În mod surprinzător, ea vorbise serios.

Expresia de pe chipul lui Christopher deveni gânditoare.

– Îmi pasă de Emmaline. Cred că, în parte, grație legăturii mele cu Mallen, dar pe de alta, pentru felul ei de a fi. Știu că mândria mi-a fost rănită atunci când Emmaline s-a măritat cu Drake. În afară de asta, nu cred să fi avut vreo mare pasiune pentru ea.

În mod straniu, Sophie se simți de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

– Mă bucur!

El încremeni.

Sophie simți cum un val de fierbințeală îi biciuia obrajii.

– Hmmm..., adică mă bucur că n-ai suferit din cauză că Emmaline s-a măritat cu Lord Drake, minți ea.

Christopher începu să se plimbe prin încăpere. Ea îi studie pașii mari în timp ce el bătători o cărare înainte și înapoi pe podeaua de lemn masiv. Apoi Christopher se întoarse spre ea.

– N-am vrut să-ți fac curte, Phi!

Ea simți că i se oprise inima în piept. Căută în adâncul sufletului o urmă de indignare, dar nu reuși să treacă peste durerea umilirii. Nici măcar cei trei ani în care fusese considerată fată bătrână și faptul că apărea adeseori în *Cronica de societate a lui Lady Ackerly* nu-i produseseră o durere apropiată de cea provocată de cuvintele lui Christopher.

„N-am vrut să-ți fac curte, Phi!"

Ea își încruntă fruntea.

„N-am vrut..."

Nu spusese *„Nu* vreau *să-ți fac curte!"*, ci *„N-am vrut..."*

O mică diferență, însă una care schimba semnificativ sensul afirmației lui. Îi dădea de înțeles că acum el voia s-o curteze.

Christopher se apropie, pesemne observându-i tăcerea. Degetele lui plutiră blând peste maxilarul ei și-i ridicară ușurel bărbia.

– N-am vrut să te jignesc, murmură el.

– Mulțumesc.

Christopher îi mângâie obrazul cu vârful arătătorului.

O șuviță din părul de un negru ca miezul de noapte îi alunecă peste ochi.

– Pentru ce-mi mulțumești?

– Pentru că ai fost sincer cu mine.

– Sinceritatea e atât de importantă pentru tine?

Tonul lui era serios.

– Desigur. Nu e importantă pentru toată lumea?

Ea întinse mâna și-i dădu șuvița pe spate. Degetul îi alunecă în treacăt peste trăsăturile vulturești ale feței lui, iar Sophie simți că întreg trupul ei luă foc. Privirea lui Christopher coborî spre buzele ei, iar el păru să rămână înmărmurit, ca și cum ar fi căzut sub puterea unei vrăji, și – o, Doamne! – ea simțea exact același lucru.

– Domnișoară Winters, aveți un musafir!

Brusc, Sophie își retrase degetele. La unison, capetele lor se întoarseră spre ușă. Majordomul stătea în prag, cu o expresie rezervată pe chipul lui brăzdat de riduri.

Sophie făcu iute câțiva pași, ca să se îndepărteze de Christopher.

– Mulțumesc, Ralston!

Ducele de Mallen intră în cameră. Făcu o reverență.

– Bună ziua, domnișoară Winters! Am venit să te scot la plimbarea promisă.

Capitolul 12

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Dând dovadă de o extraordinară lipsă de respect față de distinsele gazde de la Almack, domnișoara S.W. a ajuns cu douăzeci de minute întârziere în sala de adunare și a fost întoarsă din drum.

Dacă cineva i-ar fi spus lui Sophie cu doar două săptămâni în urmă că ducele de Mallen avea să meargă la braț cu ea pe puzderia de alei din St. James's Park, l-ar fi considerat pe omul acela nebun de legat.

Privirea ei se întoarse de la trăsăturile cizelate ale ducelui de Mallen și rătăci spre grădinile cu flori din depărtare. Se aștepta să se simtă în al nouălea cer pentru că atrăsese atenția tânărului duce, un bărbat foarte căutat și nespus de dorit. Ei bine, toate persoanele de gen feminin, de la cele în vârstă de zece ani la cele în vârstă de o sută zece, căutau să-i intre în grațiile lui Mallen. Și iată că acum atenția ducelui era concentrată la ea... plinuța, guralivă și incorigibila Sophie Winters.

Totuși, Sophie nu-și putea scoate din minte vizita lui Christopher. Ciudată, dar făcută dintr-un impuls sincer. Zile de-a rândul, ea își închipuise că el se apucase s-o curteze din vreun simț de obligație familială. Dar acum nu mai era atât de convinsă de asta.

– Ce ciudat să vezi cai zburdând prin Hyde Park! spuse ducele.

O adiere ușoară, primăvăratică, îi sărută pielea lui Sophie și desfăcu o buclă din coafura complicată pe care i-o făcuse camerista. Ea își dădu șuvița după ureche și nu putu decât să murmure:

– Hmmm...

Șuvița i se desfăcu din nou și i se rostogoli peste ochi. Ducele de Mallen îi aruncă o privire piezișă. Umbra unui surâs îi arcui buzele.

– Și uite-o pe Lady Jersey, care se duelează cu Lord Applesbey în mijlocul aleii! spuse el.

Ducele era prietenos. Absolut fermecător. Atunci, de ce se gândea ea la Christopher chiar în acel moment?

– Da?

Mallen dădu din cap cu seriozitate.

– O, da! Și uite-o și pe Lady Caro, care îl aplaudă pe Lord Applesbey!

Sophie pricepu, în sfârșit, sensul cuvintelor lui. Ea se opri brusc și se uită în jur.

– Of, văd că în cele din urmă am reușit să-ți captez atenția! exclamă ducele.

Sophie tresări.

– Scuzele mele, Excelența Voastră! Mă tem că mi-a rătăcit gândul aiurea.

– Chiar așa? întrebă el cu glas tărăgănat.

– Da, îi mărturisi ea, dar apoi își dădu seama că el doar făcea conversație de circumstanță.

Sophie oftă. Plimbarea lor nu se desfășura deloc bine. O, dacă mama ei și Geoffrey aflau că îl insultase pe duce tocmai în timp ce acesta îi acorda prețioasa lui atenție, probabil că aveau s-o mărite cu bătrânul și libidinosul Carmichael, drept pedeapsă pentru purtarea ei dizgrațioasă.

– Iartă-mă! spuse ea.

El își înclină capul.

– Nu-i nevoie să-ți ceri scuze, domnișoară Winters.

– Ești prea bun, Excelență. Am fost teribil de nepoliticoasă.

Zâmbetul lui se accentuă.

– Trebuie să recunosc că nu sunt obișnuit să fiu ignorat.

– Câtă modestie din partea ta, Excelență!

Cuvintele îi țâșniseră pur și simplu de pe buze și era prea târziu să și le mai ia înapoi. Ea gemu, dar sunetul fu înghițit de râsetul puternic al ducelui.

– Serios, nici nu-mi mai amintesc când m-am distrat atât de mult ultima oară, mărturisi el după ce hohotele i se stinseră într-un chicot discret.

Sophie făcu o grimasă.

– Chiar așa, Excelență? Dacă asta e ideea ta de distracție, atunci ai dus mare lipsă de amuzament.

El își plecă ușor capul și expresia îi deveni serioasă.

– Știi, noi, ducii, nu suntem dintre aceia cărora li se permite să nu ia lucrurile în serios. De la bun început învățăm să fim stricți, sobri și cumpătați.

Mallen își îndulci cuvintele cu un zâmbet, dar în mărturisirea lui exista, fără îndoială, o doză de sinceritate. De când o cunoștea pe Emmaline, Sophie se tot minunase, gândindu-se la libertățile de care se bucurau ducele de Mallen și familia lui. Abia acum își dădea seama că odată cu titlul veneau și constrângeri cu mult mai mari decât și-ar fi putut ea închipui.

– Ai devenit foarte serioasă din pricina mea, domnișoară Winters.

– Îmi pare rău pentru tine!

Ducele se întoarse spre ea, cu o întrebare plutind în ochii lui de un verde smarald.

– Nici unui bărbat nu-i place să i se arate milă, spuse el.

– Și nici unei femei nu-i place, adăugă ea.

El dădu din cap.

– Dar nu eu am fost cel care ți-a plâns de milă, domnișoară Winters.

Reproșul lui blând o făcu să ofteze.

Se cam făcea de râs în timpul plimbării ei cu tânărul duce!

– Iartă-mă, spuse ea și, fiindcă se gândi că el merita o explicație, continuă: Nu că mi-e milă de tine, ci mai degrabă de statutul tău.

Mallen îi aruncă o privire gânditoare. El o îndemnă să înainteze și o luară din nou la pas.

– Îți jur că ești singura femeie din tot regatul care nu mi-a vorbit binevoitor despre titlul meu.

Sophie flutură din mână.

– O, nu-i vorba că nu-l privesc cu bunăvoință. Doar îmi închipui că este... ei bine, că e greu să treci prin viață fiind mereu sub lupă și dorit pentru poziția pe care o deții în societate.

– Ce să-i faci, mormăi el.

– Nu mă explic cum trebuie, spuse Sophie, iar apoi băgă de seamă că el n-o contrazise și simți cu deplină certitudine că aceea avea să fie ultima vizită pe care o primea din partea ducelui. Într-o oarecare măsură, înțeleg ce înseamnă să fii mereu sub lupă, mărturisi ea.

– Te ține sub observație această Lady Ackerly despre care vorbești atât de des? întrebă el.

Ea dădu din cap în semn că da.

– Da. Aproape zilnic, Lady Ackerly face relatări despre greșelile și defectele mele. Suscită interesul vremelnic al lumii bune, care mă vede ca pe o distragere amuzantă... dar nu mi se aplică așteptări stricte. În ochii lumii, eu sunt doar domnișoara Sophie Winters, o tânără incorigibilă. Dar tu, spuse ea, privindu-l și făcându-l să nu-și abată deloc privirea de la a ei, tu, Excelență, trebuie să fii impecabil. Trebuie să recunosc că asta îți iese admirabil. Eu, pe de altă parte, aș eșua lamentabil dacă ar fi să am un titlu atât de distins ca al tău.

Ducele o luă de mână și i-o strânse cu hotărâre și cu blândețe.

– Ești nedreaptă cu tine însăți, domnișoară Winters.

În cei trei ani de când îl cunoștea Sophie, ducele se lansase doar în cele mai politicoase afirmații, iar acum iată-l pregătit să-i apere caracterul! Era de o galanterie care ar fi topit inima oricărei debutante. De ce, o, Doamne, *nu* era o debutantă, pentru ca asigurările lui să-i încălzească inima?

– Mulțumesc, Excelență, dar mă cunosc și știu cine sunt.

Ducele ridică din nou dintr-o sprânceană.

– O, și cine ești?

Ea ridică ușor din umeri.

– Sunt o incorigibilă. Spun lucruri nepotrivite. Reușesc cumva să intru mereu în belele. Îmi plac la nebunie toate produsele de patiserie.

Mallen nu spuse nimic vreme îndelungată. Atunci când vorbi, păru s-o facă doar pentru sine:

– Știi, cred că prefer asta la tine, domnișoară Winters!

– Dragostea mea pentru produsele de patiserie?

Zâmbetul lui se accentuă.

– Îți înțeleg dragostea pentru produsele de patiserie. Cu toate astea, mă refeream la celelalte trăsături neconvenționale despre care ai vorbit.

Trăsături neconvenționale! Fără îndoială că era un fel de a spune. Sophie pufni:

– Ar trebui să le spui asta mamei și fratelui meu.

– Care-i povestea cu Waxham?

Ea se împiedică, iar el o prinse de îndată.

– Christopher? repetă ea, iar un val de căldură îi năpădi obrajii, fiindcă își dădu seama că rostise numele de botez al tânărului

conte. Eu... of, adică Lord Waxham? se corectă ea. I-am folosit numele de botez doar pentru că ne știm de când eram în scutece și...

– Eu n-am spus nimic despre numele pe care l-ai folosit, o întrerupse el cu o notă de umor în glas.

Sophie închise gura.

„Taci, Sophie! Taci. Acum."

– Îl cunoști de-o viață.

Sophie dădu din cap.

– Da, spuse ea, observând că privirea lui era ațintită în față.

Se opriră lângă lacul din St. James's Park. Ducele se uită la păsările de pe apă cu o intensitate aparte, iar apoi își întoarse privirea spre Sophie.

– I-ai dat multe bătăi de cap în copilărie, spuse el.

Sophie își prinse buza între dinți. Cum să răspundă la o asemenea afirmație? Dacă s-ar fi împotrivit și ar fi enumerat toate lucrurile răutăcioase și îngrozitoare pe care i le spusese și i le făcuse Christopher în copilărie, ar fi părut imatură. Acum, cu mintea de femeie și cu maturitatea dată de vârstă, putea să recunoască deschis că nici ea nu fusese deloc amabilă cu Christopher. Ducele avea într-adevăr dreptate în privința asta.

– Ești cam tăcută, observă el, întrerupându-i firul gândurilor.

– Ești foarte interesat de povestea mea cu contele, ripostă ea.

Ducele zâmbi larg.

– Ești îndrăzneață și rebelă. Semeni cu sora mea.

Sophie îi aruncă un zâmbet.

– Mulțumesc.

Cele mai multe domnișoare n-ar fi apreciat să fie comparate cu sora ducelui. La urma urmei, un bărbat care te asemuia cu sora lui nu era unul care să nutrească sentimente prea romantice față de tine. Totuși, în cazul lui Sophie, ducele îi făcuse complimentul absolut. Emmaline era înzestrată cu o forță, cu un curaj și cu un caracter pe care nu le găseai la majoritatea bărbaților.

– Cum l-ai cunoscut pe Chris... Lord Waxham? îl întrebă Sophie pe Mallen, la rândul ei.

El își prinse maxilarul puternic și pătrat între degetul mare și arătător, cu privirea pierdută în zare.

– Ne-am cunoscut la Eton, în prima tinerețe. Waxham era un băiat foarte singuratic și timid.

Acele cuvinte o făcură pe Sophie să șovăie. Se gândi la băiatul pe care și-l amintea și la bărbatul care devenise Christopher la maturitate... un reprezentant de seamă al înaltei societăți, compania lui fiind dorită de cei mai respectați domni și doamne.

– E imposibil!

Ducele se uită la ea.

– Nu-i imposibil. Ci foarte adevărat.

Sophie clătină din cap.

– N-am știut niciodată să fie așa ca băiat, spuse ea, în cele din urmă.

Nu, el păruse mereu să aibă atâta încredere în sine! Excelase în a fi sociabil, spre deosebire de o Sophie foarte neîndemânatică.

Ducele clătină din cap.

– Nu, nu cred să fi știut. Îmi închipui că tu ai cunoscut un tânăr complet diferit. Nu ne arătăm mereu adevăratul chip în societate.

Sophie își prinse buza de jos între dinți. Nici nu se putea ca ducele să aibă mai multă dreptate în privința asta. La urma urmei, lumea bună nu reușea să observe nici una dintre calitățile ei. Atunci, ce era adevăratul Christopher? Băiatul arogant care o tachinase fără nici o milă, sau copilul timid, nesigur, fără prieteni, despre care vorbea ducele?

Inima i se frânse de durere în fața imaginii de băiețel singuratic pe care ducele o zugrăvise despre Christopher. El nu avusese o viață fericită. Mama îi murise pe când era mic. Sophie își închipuia că fusese foarte greu să crești cu un tată precum condescendentul marchiz de Milford. Ea își mușcă buza de jos în clipa în care se gândi la posibilitatea foarte tulburătoare de a-i fi provocat lui Christopher fără intenție, în încercarea ei de a se apăra de supliciile lui, o tristețe și mai mare.

– Nu trebuie să te simți vinovată, spuse ducele interpretând corect motivul tăcerii ei.

Sophie urmări traiectoria unui pelican, care aluneca cu grație pe oglinda apei.

– N-am fost mereu în conflict, mărturisi ea și simți că roșea din pricina sincerității propriilor cuvinte.

De-a lungul vremii, se gândise la relația ei cu Christopher și încercase să-și dea seama dacă vreun eveniment anume îl transformase

într-un personaj încruntat și dezaprobator. Sau, odată cu trecerea timpului, o serie de momente le stricaseră relația?

Cufundat în gânduri, ducele continuă să-și frece maxilarul.

– Nu ești singura vinovată pentru relația ta dificilă cu Waxham.

Ea nu spuse nimic.

Tăcere. Apoi...

– Spui multe despre tine prin faptul că nu vrei să zici nimic de rău despre el și despre felul în care te-a tratat pe când erați copii.

Sophie făcu o grimasă, simțindu-se stingherită de laudele ducelui. Se obișnuise atât de mult să dezamăgească... pe mama ei, pe fratele ei, pe Lady Ackerly... încât uitase cum era să primești complimente. Tatăl ei fusese ultimul om care îi făcuse complimente.

– Mulțumesc, Excelența Voastră.

– „Sebastian" o să fie de ajuns.

Sophie se uită la el.

– Adică să-ți spun pe numele de botez, spuse ea, cedând impulsului de moment. O, nu s-ar cădea!

Își și închipuia cum avea să sune articolul lui Lady Ackerly dacă aceasta afla că domnișoara Winters se apucase să-i spună ducelui pe numele de botez.

– Insist, o conjură el.

Și, pentru că își închipui că scandalul ar fi fost cu atât mai mare dacă începea să se ia la ceartă cu distinsul duce de Mallen, Sophie spuse:

– Foarte bine.

El întoarse cu abilitate discuția spre persoana contelui:

– Aș fi vrut ca Waxham să se însoare cu sora mea.

Din momentul în care Emmaline rupsese vechea ei logodnă cu marchizul de Drake, Christopher începuse s-o curteze. La vremea aceea, Sophie nu și-ar fi putut imagina o pereche mai dezastruoasă decât lordul Waxham pentru prietena ei sau pentru oricare altă doamnă.

Acum Sophie recunoștea că Christopher nu era deloc o perspectivă dezastruoasă. De fapt, putea să fie soțul perfect pentru femeia potrivită. Însă Sophie, ca domnișoară incorigibilă din înalta societate, n-avea să fie niciodată potrivită pentru un asemenea rol.

– Nu i-a fost ușor în copilărie.

Din nou, cuvintele ducelui atinseră o coardă sensibilă înlăuntrul lui Sophie.

– Ai spus că era singuratic la școală...

Sebastian clătină din cap.

– Nu doar la școală. Mama lui a murit pe când el era foarte mic. O poveste destul de tragică.

La vremea aceea, Sophie fusese doar o copilă de trei ani, necunoscând detalii din acea perioadă a vieții lui Christopher. Știa că tânăra marchiză murise într-un accident, în drum spre o serată.

– Waxham abia împlinise unsprezece ani, spuse ducele.

Sophie simți cum șuvoiul de tristețe dinlăuntrul ei începea să curgă vijelios. Ciudat că nu se gândise niciodată la cum anume îl afectase pe Christopher pierderea mamei! Tatăl ei murise cu câțiva ani în urmă și durerea pierderii lui, ei bine, n-avea să dispară niciodată. Acea durere încă i se mai furișa în suflet în cele mai neașteptate momente și-i răpea orice fericire pe care o simțea în clipa aceea.

– Cât de greu trebuie să fi fost pentru el, șopti ea.

Ducele dădu din cap.

– N-o să-l vorbesc de rău pe marchiz, dar n-a fost ușor pentru Waxham să fie fiul lordului Milford.

Victimă frecventă a condescendenței marchizului, Sophie îi pusese mereu la îndoială prietenia cu tatăl ei cel blând și iubitor. Buza lordului Milford părea mereu arcuită într-un surâs batjocoritor de fiecare dată când ea era prin preajmă. Dincolo de toate momentele în care fratele ei o înnebunea cu tachinările lui și de toată dezamăgirea mamei ei față de încercările fiică-sii de a-și găsi un partener, Sophie nu se îndoise niciodată de dragostea lor.

Ea se apropie acum de malul lacului și privi în gol. N-avea cum să-și închipuie viața lui Christopher ca unic fiu al unui bărbat atât de meschin și de îngrozitor. Cât de singur trebuia să se fi simțit! O copleși un sentiment de vinovăție la gândul că nu meditase niciodată la situația lui Christopher... până acum.

Pietricele și nisipul scârțâiră zgomotos sub cizmele ducelui. El se opri lângă ea. Sophie își ridică privirea spre el.

Și pentru că trebuia să răspundă cumva la afirmația pe care el o făcuse despre marchiz, Sophie spuse:

– Marchizul nu e cel mai cumsecade domn de pe lume.

Buzele lui Mallen se strânseră într-o linie severă.

– Atunci când Waxham a aflat de moartea mamei lui, taică-său l-a plesnit pentru că plângea, povesti el, iar un mușchi îi zvâcni în colțul gurii. Marchizul a spus că era indecent să arăți o asemenea emoție, care nu se justifica nici măcar dacă era vorba de propria mamă.

Sophie rămase fără suflare.

– Oribil!

Mallen dădu din cap.

– Bătaia de joc la care-l supunea tatăl lui s-a întețit după incendiul de la grajduri. Marchizul l-a învinuit pe Waxham pentru acel accident, spuse ducele aruncându-i lui Sophie o privire cu coada ochiului.

Ea își prinse buza de jos între dinți. Își amintea noaptea aceea. Dăduse peste el citind în grajduri și îl luase peste picior pentru că le citea cailor. Se simți copleșită de rușine.

– Din acel moment, lui Waxham a părut să-i pese foarte mult de percepția pe care o avea lumea bună despre el. S-a străduit să fie de o amabilitate desăvârșită... mereu cu un zâmbet pe buze și cu un cuvânt bun.

– Christopher pe care îl descrii tu e cu mult diferit de cel pe care l-am cunoscut eu de-a lungul anilor, șopti ea.

– De ce crezi că Waxham e atât de diferit cu tine, domnișoară Winters?

Ea ridică ușurel dintr-un umăr, simțindu-se dintr-odată foarte stânjenită de acea conversație intimă despre Christopher.

– N-am nici cea mai vagă idee.

Poate că ducele o considera vinovată pentru focul care îi ucisese lui Christopher caii iubiți. O durea inima.

– Poate că tu îl cunoști pe Waxham mai bine decât cei mai mulți oameni, iar el nu se simte în largul lui știind asta.

– E absurd, spuse ea.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Da? Waxham a ajuns să se bucure de o poziție respectabilă în societate. E foarte admirat. Prețuit de toată lumea, mai puțin de tine și de tatăl lui.

Sophie se mută de pe un picior pe altul, simțindu-se prost să facă parte din aceeași categorie cu marchizul, mai ales după ultimele dezvăluiri pe care i le făcuse ducele despre acel tată odios.

– Îmi permiți să vorbesc sincer, Excelență?

Te rog.

– După cum știi, am o reputație foarte diferită de cea a lui Lord Waxham. Reușesc cumva să spun și să fac numai lucruri nepotrivite. Așa a fost mereu. Iar el s-a arătat mai mult decât încântat să sublinieze toate astea de-a lungul anilor. Astfel că mi-a fost greu să-mi fac despre Christopher aceeași impresie pe care o aveți în privința lui tu și restul lumii, mărturisi ea coborându-și privirea. Însă trebuie să recunosc că unele dintre acțiunile mele din trecut au meritat disprețul lui.

– Erai o copilă, domnișoară Winters, spuse ducele cu blândețe.

– O copilă îngrozitoare, mormăi ea printre dinți.

Buzele lui zvâcniră într-un surâs slab.

– Încerc să mi te închipui ca fetiță.

– O, nu trebuie să faci asta, spuse ea, clătinând categoric din cap, iar o buclă i se desprinse pe dată din coc. Eram un dezastru!

– Da?

Ducele o privi cu atenție, iar ochii lui ca de smarald scânteiară.

– Mama a crezut, disperată, că n-o să devin niciodată o doamnă adevărată.

– I-ai dovedit că s-a înșelat.

Ea zâmbi.

– Ești doar politicos. Mulțumesc, Excelență.

Ducele se aplecă și luă o pietricică, pe care o aruncă și care sări o dată, de două ori, de trei ori pe oglinda apei.

– Nu mi-aș fi închipuit un duce care să arunce pietricele în lac.

El îi făcu iute cu ochiul.

– Eu nu sunt un duce cuviincios.

Sophie se aplecă și căută o piatră potrivită. Găsi una plată și netedă, iar apoi îi făcu și ea cu ochiul ducelui.

– Atunci, află că te găsești într-o companie bună, spuse ea, după care își azvârli piatra.

Aceasta sări de patru ori înainte să se scufunde.

Mallen bătu din palme.

– Sunt foarte impresionat, domnișoară Winters!

– O, asta n-a fost nimic! Pot să le fac să sară de mult mai multe ori.

Ea mai căută o piatră și văzu una mică, netedă și plată, aflată la câțiva metri distanță.

Dacă piatra ar fi fost puțin mai aproape.

Dacă ea nu s-ar fi grăbit atât de tare.

Dacă n-ar fi plouat cu o seară în urmă.

Sophie ar fi fost în perfectă regulă.

Însă piciorul îi alunecă pe un petic de noroi și ea se trezi proiectată înainte, rostogolindu-se în lac.

Simți cum se căsca un gol înlăuntrul ei în clipa în care alunecă de-a dura în apă, udându-și fustele și pantofii.

Sophie închise ochii. Nu-și putea decât închipui ce avea să titreze *Cronica de societate a lui Lady Ackerly* a doua zi.

O, Doamne! Odată ajunsă acasă, urma să aibă mari necazuri.

Capitolul 13

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Domnișoara S.W. a întrebat-o pe Lady Jersey dacă a citit ultima lucrare a lui Lady Caro Lamb... Glenarvon. Lady Jersey i-a întors spatele domnișoarei S.W., fără nici un cuvânt.

După dezvăluirile recente pe care i le făcuse tatăl lui despre ruina lor financiară, Christopher știu că trebuia neapărat să se închidă în biroul marchizului și să verifice registrele ca să-și facă o idee clară despre problemele lor bănești. Trebuia să mai existe o soluție care să nu-i impună să recurgă la rolul demn de dispreț al unui vânător de zestre sau al unui ins care să-și petreacă restul vieții la Bedlam.

Însă o plimbare îl ajuta adesea să se concentreze la chestiuni importante de afaceri.

Da, o incursiune prin Hyde Park era exact lucrul de care avea nevoie ca să elaboreze o strategie potrivită pentru situația lui precară.

Excursia în cauză n-avea nimic, dar absolut nimic de-a face cu ieșirea de dimineață a lui Sophie și Mallen.

– Waxham, ce mă bucur să te văd!

Christopher își înăbuși o înjurătură și încetini pasul în clipa în care Lord Dennington îi ieși dintr-odată în cale. Chiar dacă se știa cu Dennington de pe vremea când erau la Oxford, ei se învârtiseră mereu în cercuri sociale diferite... în mare parte pentru că Dennington era un bârfitor mai păcătos decât matroanele de la Almack.

Christopher se chinui să-i zâmbească lordului filfizon.

– Mă bucur să te văd, Dennington, minți el.

Avea probleme importante de rezolvat, drept pentru care dădu să-l ocolească pe butucănosul conte, un lucru nu foarte ușor, dat fiind gabaritul acestuia.

Dennington ridică o mână ca să-l oprească.

– Ai auzit? spuse el pe un ton șoptit, care se auzi până la câțiva metri depărtare.

Christopher oftă. Un minut petrecut în compania lui Dennington era cu un minut mai mult decât putea să îndure. Dădu să-l ocolească din nou.

Dennington imită întocmai mișcarea lui Christopher, împiedicându-l la propriu să-și ia tălpășița.

– Ce să aud?

Christopher nu se mai ostenise să-și ascundă nerăbdarea din întrebare.

– E vorba despre ducele de Mallen!

Christopher încremeni. Simți cum îi înțepenea spinarea. Poate că, la urma urmei, îl interesa ce avea de spus Dennington.

– Ce s-a întâmplat cu Mallen?

Dennington dădu din cap, încântat.

– Mă bucur că ți-am atras atenția. E de-a dreptul scandalos, spuse el. Nu te-ai aștepta niciodată ca un duce să provoace un scandal. De la ea, poate. Dar de la el, niciodată.

Brusc, Christopher își întoarse capul, încercând să țină pasul cu aberațiile lui Dennington. Simți un gol în stomac.

– De la ea?

– Incorigibila domnișoară Winters, îl lămuri Dennington, gesticulând frenetic. Nu-i așa că e o pereche neașteptată? Impecabilul duce de Mallen și impertinenta domnișoară Winters se plimbă prin St. James's Park. Îți imaginezi?

Christopher își încleștă pumnii. Prefera să nu-și imagineze. O, Doamne! La ce se gândise Mallen atunci când o scosese pe Sophie la o plimbare prin St. James's Park? Parcul se afla în apropierea cluburilor de pe St. James Street și toată lumea știa că nu era locul potrivit pentru o doamnă nemăritată care voia să-și păstreze reputația.

Încurajat de tăcerea lui Christopher, Dennington continuă să vorbească:

– Trebuie să fiu sincer. Habar n-am de ce Mallen s-a apucat să-i facă *ei* curte.

Acea declarație disprețuitoare îl făcu pe Christopher să dea din nou atenție discuției. Nu mai conta că toată povestea fusese pusă

la cale de el și de Mallen. Furia îi înceţoşă privirea pentru o clipă. Ridică dintr-o sprânceană.

– Poftim?

Dennington era fie un prostănac, fie prea absorbit de acea ultimă fărâmă de bârfă, întrucât nu păru să-şi dea seama de tonul ucigător pe care îi vorbise Christopher.

– Nu-i de mirare că a rămas nemăritată. E doar o femeiuşcă dolofană şi dizgraţioasă...

Christopher îi trase lui Dennington un pumn în nas, iar acesta ateriză drept în fund.

Ochii lui Dennington se făcură mari deasupra pomeţilor umflaţi şi palizi, într-un contrast puternic cu sângele care curgea acum din nasul lui mare.

– Pentru ce-ai făcut asta?! urlă el.

O mică ceată de spectatori se îndreptă spre ei. Christopher înjură văzându-se obiectul acelei atenţii pe care nu şi-o dorea defel. Se aplecă mai aproape de Dennington, care schelălăi precum un căţeluş rănit.

– Dacă vreodată, şi vorbesc foarte serios, mai rosteşti numele domnişoarei Winters, jur că n-o să-ţi înnegresc doar un ochi. Ne-am înţeles? Să nu îndrăzneşti nici măcar s-o mai saluţi în treacăt pe această domnişoară!

Filfizonul cel plângăcios dădu atât de tare din cap, încât îi căzu pălăria.

Christopher plecă valvârtej. De data asta, cu mai multă hotărâre în pas câtă vreme străbătu lungul drum spre St. James's Park, dorindu-şi, nu pentru prima dată, să-şi fi luat calul.

Furia îi dădea un impuls teribil. Atunci când îi ceruse ajutorul lui Mallen, nu-şi închipuise în veci că prietenul lui avea să rişte cu atâta cruzime reputaţia lui Sophie. O, Doamne, o plimbare prin St. James's Park putea să însemne la fel de bine şi o cerere în căsătorie pentru o doamnă nemăritată! Orice altă intenţie a ducelui ar fi fost de neînţeles.

De când născocise planul acela nenorocit de a zădărnici maşinaţiile tatălui său, nu era pentru prima dată când vinovăţia ameninţa să-l copleşească şi să răbufnească.

Sophie era o doamnă tânără şi nemăritată. Mallen avusese dreptate în reţinerea lui... amândoi riscau să-i pună inima în pericol.

Nodul din stomacul lui Christopher se strânse, iar el grăbi pasul până când ajunse în St. James's Park. Făcu o pauză și scrută împrejurimile. Locul acela era mai puțin aglomerat decât Hyde Park, dar tot era aproape imposibil să găsești de unul singur o anumită persoană... în cazul de față, două.

Christopher scoase o înjurătură și-și reluă căutarea, recunoscând, în cele din urmă, că plimbarea lui avea de-a face cu Sophie. Și cu Mallen.

Strânse din dinți atât de tare, încât ajunse să-l doară maxilarul. Și-l dezmorți, apoi își văzu de drum până când ajunse pe aleea principală, care ducea către lacul central.

Poate că neghiobul de Dennington se înșelase în privința lui Mallen și a lui Sophie. Poate că erau, de fapt, în Hyde Park. Poate că...

Încremeni.

Pe malul lacului se aflau un domn înalt și o femeie blondă și senzuală. Lumina soarelui strălucea în cununa ei de bucle aurii. Chiar în clipa aceea, o ușoară adiere îi agita fustele de un galben pal. Pentru o fracțiune de secundă, țesătura se lipi de șoldurile ușor proeminente ale domnișoarei, scoțându-i în relief posteriorul voluptuos. Ea își ridică privirea la bărbatul de alături.

Iar Christopher rămase fără aer.

„Sophie?!"

O, Doamne! El își ascuți privirea.

Nu. Nu era cu putință!

Făcu un pas înainte și apoi încă unul, până când reuși să vadă mai bine chipul ei familiar.

Nu, nu se înșelase.

Când, oare, devenise Sophie o astfel de zeiță fermecătoare? Christopher se clătină pe picioare și făcu un pas înapoi.

Mallen își lăsă capul pe spate și, în ciuda distanței la care se găseau el și Sophie, râsul lui ajunse până la urechile lui Christopher, sunetul călcându-l pe acesta din urmă pe fiecare dintre nervii lui întinși la maximum. Christopher nu-și dori să analizeze de ce voia să onoreze cu un pumn chipul binevoitor al lui Mallen și apoi să-l arunce pe duce în lac. Sau de ce își dorea să pună o distanță rezonabilă între Sophie și afurisitul de duce. Renunțând la orice urmă de rațiune, Christopher aproape că alergă, cu sufletul la gură, spre cei doi.

Pe când el se apropia, un strigăt răsună în parcul altfel liniștit. Inima lui Christopher se opri în loc, apoi ea își reluă bătăile nebunești în momentul în care Sophie se împiedică și se avântă în lac, cu fața înainte. Christopher grăbi pasul, descheindu-și hainele din mers. Ajunse pe marginea lacului chiar în clipa în care Mallen sări, apucă și trase trupul ud leoarcă al lui Sophie din apa nu foarte adâncă.

Țesătura umedă a rochiei se mula acum indecent pe trupul ei voluptuos, îmbrățișând fiecare contur încântător... o amintire zeflemitoare a faptului că fata care nu-i dăduse pace lui Christopher în copilărie dispăruse, iar în locul ei apăruse acea nimfă care îl atrăgea în mreje.

– Ce naiba faci?! se răsti Christopher, aruncându-i haina lui pe umeri.

Sophie își ridică privirea, iar ochii albaștri i se făcură mari pe chipul palid.

– Waxham! exclamă Mallen cu nonșalanță, de parcă s-ar fi întâlnit într-un salon.

Christopher îi aruncă o singură privire lui Mallen, apoi își întoarse atenția la Sophie.

– Ai înnebunit? șuieră el. Știi ce scandal ai provocat aici?

– Cum să nu, răspunse în șoaptă Sophie, încrucișându-și apoi brațele pe piept și înfășurându-le în jurul ei.

La naiba, cât era de atrăgător în haina lui!

– Și tu, țipă Christopher la Mallen, ai luat-o la plimbare prin St. James's Park?! La ce Dumnezeu te gândeai? Nu, pur și simplu nu te gândeai, spuse el atunci când Mallen dădu să vorbească.

– Îmi place mai mult St. James's Park, răspunse Mallen, vorbind cu toată autoritatea unui duce, fiindcă în lumea lui el se putea duce oriunde avea chef, fără să se teamă de critici.

Spre deosebire de Christopher, care își petrecuse cea mai mare parte din viață trăind cu frica de a nu se descoperi că era un idiot care nu putea să citească nici măcar o amărâtă de frază fără să se aleagă cu o migrenă. Amintirea defectelor lui nu făcu decât să-i sporească furia.

– Încerci să strici reputația domnișoarei? se răsti el.

Sophie își ascunse suspinul punându-și o palmă peste gură.

– Christopher! exclamă ea.

Mallen încruntă din sprâncene.

– Dacă ai fi altcineva, te-aș provoca la duel pentru o asemenea acuzație.

Iar dacă Christopher ar fi fost oricine altcineva, poate că s-ar fi lăsat intimidat de privirea glacială pe care i-o aruncă ducele. Din păcate, era vorba de Mallen, pe care îl cunoștea de pe vremea când puneau broaște râioase în ceștile cu ceai ale surorii lui. Era nevoie de mult mai mult decât de o față încruntată ca să-l descumpănească pe Christopher.

El îi aruncă o privire lui Sophie.

– Unde ți-e camerista?

Fata ridică vag din umeri.

– Am trimis-o la plimbare.

Christopher închise ochii preț de o clipă și mormăi:

– Nu-i de mirare că tot apari în *Cronica de societate a lui Lady Ackerly*.

Sophie făcu unul, doi, trei pași până când distanța dintre ei se micșoră considerabil.

– Poftim?

– Am spus...

– Te-am auzit! răbufni ea.

– Atunci de ce ai spus...

– Pentru că încerc să-mi manifest indignarea în cel mai decent mod cu putință.

De supărare, pieptul lui Sophie se zbătea în sus și-n jos.

Christopher o privi fascinat, incapabil să-și ia ochii de la rotunjimile albe și pline care se iveau din decolteul ei.

Sophie îl apucă de haină, iar pe obrajii în formă de inimă îi apăru o nuanță trandafirie, care se transformă treptat în stacojiu.

– Ai auzit ce-am spus, Chris... milord?

Bărbatul își întoarse privirea.

– Nu.

Mallen își încrucișă brațele pe piept.

– Domnișoara sublinia cu mare înțelepciune că, la drept vorbind, atragi asupra noastră o atenție exagerată.

Christopher privi în jur și-i observă pentru prima dată pe domnii care își opriseră caii și căscau ochii de parcă ar fi asistat la un spectacol captivant chiar pe St. James Street.

Cu blândețe, dar și cu hotărâre, o apucă pe Sophie de braț.

– Haide!

– Christopher, şuieră Sophie printre dinţi, ce faci?

Ea îşi înfipse călcâiele în pământ cu aceeaşi încăpăţânare de care dăduse dovadă în copilărie, când îşi înfigea dinţii în carnea moale a palmelor lui.

– Te duc acasă, mârâi el încercând s-o împingă înainte.

Sophie nu se mişcă din loc. Părea că singurul mod de a o scoate din parcul acela blestemat era s-o ia pe sus.

De parcă ar fi ghicit direcţia primitivă în care o luaseră gândurile lui, ea făcu ochii mici.

– Nici să nu te gândeşti la aşa ceva, Christopher!

– Fratele tău o să-mi mulţumească, spuse el printre dinţi.

– Nicidecum!

Fără prea mare discreţie, ea dădu din cap spre Mallen, care stătea deoparte, cu braţele încrucişate pe piept şi îi studia pe Christopher şi pe Sophie cu vădit interes.

Christopher îl privi pe Mallen preţ de o clipă şi simţi cum i se înmuiau genunchii. Dacă era să se ia după spusele lui Sophie, ar fi zis că totul mergea conform planului pe care îl urzise chiar el. Se aşteptă să se simtă uşurat că Redbrooke îşi concentrase asupra persoanei ducelui aspiraţiile legate de măritişul surorii lui.

În schimb, subtilitatea cu care Sophie îi reamintise de intenţiile lui de a o mărita cu Mallen îl arseră pe Christopher precum alcoolul turnat peste o rană deschisă. Simţi că i se întorcea stomacul pe dos.

– Christopher, eşti bine?

Întrebarea ei şovăitoare îl readuse cu picioarele pe pământ.

El începu să răsufle iute sub imperiul revelaţiei zdrobitoare a faptului că nu voia ca Mallen s-o curteze. Nu voia ca nimeni s-o curteze.

Drept urmare, el dădu drumul mâinii ei de parcă l-ar fi ars şi făcu repede un pas înapoi. Ce însemnau toate astea? N-avea nici o logică. Era vorba de Sophie Winters. Coşmarul copilăriei lui. Scorpia care îl chinuise pe vremea când era băiat. Fata pe care o învinuise pentru incendiul din grajdurile tatălui său.

Şi, o, Doamne, cât o dorea!

– Sunt bine, spuse el în cele din urmă, cu glas răguşit.

„Nimic nu-i bine!"

Când se întâmplase una ca asta? Chiar în clipa aceea, Christopher își dădu seama că, de când Sophie intrase din nou în viața lui, nu se mai gândise la misterioasa Atenă din biblioteca lordului Thomas.

– Să mergem! spuse Christopher, întinzându-i brațul.

– O duc eu acasă, interveni Mallen, cu maxilarul încleștat într-o grimasă împietrită.

„Pe naiba!"

Sophie privea când la un domn, când la celălalt. Fratele ei îi spusese cândva că erau șanse mai mari să zboare porcii decât s-o curteze pe ea ducele de Mallen.

Își ridică privirea la cer. Hmmm... Nici un porc la orizont. Totuși se părea că intențiile ducelui erau serioase în ceea ce o privea.

Și...

Se uită la Christopher, a cărui enervare era trădată de încleștarea maxilarului proeminent și de mușchiul care-i zvâcnea la coada ochiului.

Inima îi tresări în piept, îndurerată. Christopher n-o credea suficient de bună pentru duce. De fapt, desăvârșitul conte prefera să facă o scenă de toată frumusețea decât s-o lase singură cu ducele de Mallen. După ani de nepăsare din partea lui Christopher, Sophie avusese impresia că se obișnuise cu disprețul lui. Durerea care o străbătu fulgerător îi dovedi că se înșelase amarnic. Strânse din degetele vârâte în pantofii uzi. Nu-l detestase niciodată așa cum o făcea acum.

Preț de o clipă, Mallen o privi drept în ochi, iar apoi se încruntă și-i spuse lui Christopher:

– Eu am însoțit-o pe domnișoară aici. Se cuvine ca tot eu s-o duc acasă.

Ochii căprui ai lui Christopher luară foc.

– Cunosc de ceva vreme familia domnișoarei. Îmi imaginez că ar prefera s-o ajut eu să iasă din încurcătura în care a intrat.

„O, bădăranul!"

Sophie își adânci vârful pantofului de mătase ud, deja o cauză pierdută, într-un petic de noroi pe care apoi îl azvârli spre Christopher.

Pleosc!

Noroiul gros și alunecos aterizâ pe partea din față a pantalonilor lui cafenii și începu să i se prelingă, lăsând o dâră subțire și cleioasă, pe picioare și pe cizme.

Christopher tresări de parcă ea i-ar fi tras un glonț în piept și nu l-ar fi împroșcat doar atât cât să-i lase un firicel de noroi pe ținuta lui cândva impecabilă.

– Vai...! Mi-a alunecat piciorul, spuse Sophie văzându-i privirea piezișă, care nu prevestea nimic bun.

Mallen chicoti și-i făcu discret cu ochiul lui Sophie, dând de înțeles că știa că nu fusese la mijloc nici un accident. Își zâmbiră.

– Și pentru numele lui Dumnezeu, Mallen, încetează să-i mai faci cu ochiul! răbufni Christopher.

Fruntea ducelui se încruntă.

– Nu i-am făcut cu ochiul până acum.

– I-ai făcut cu ochiul în timpul balului dat de Lord și Lady Cavendish.

Liniile de pe fruntea lui Mallen se accentuară.

– Da?

Christopher numără pe degete.

– În timpul primului dans, apoi din nou atunci când i-ai adus paharul de lichior. Acum a fost a treia oară. Nu-i mai face cu ochiul!

Sophie tresări. Ce ciudat pentru Christopher să fi observat așa ceva nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori!

Soarele se ascunse în spatele unui nor, iar ea începu să tremure și-și strânse mai bine pe trup haina prea mare a lui Christopher.

El o privi și spuse:

– Ți-e frig, Sophie! Lasă-mă să te conduc acasă!

Oare ea simțea o anumită blândețe în tonul pe care îi fusese făcută oferta, sau doar își închipuise?

El îi întinse brațul. Sophie șovăi o clipă, cu inima îndoită. Își prinse buza de jos între dinți și mușcă încet carnea fină, știind, cu intuiția unei doamne despre care se scria frecvent în *Cronica de societate a lui Lady Ackerly*, că, orice decizie ar fi luat, ar fi fost cea greșită.

Își puse vârfurile degetelor peste palma deschisă a lui Christopher, iar el i le conduse spre îndoitura brațului său.

Ducele de Mallen își drese glasul. Capul Lui Sophie se întoarse iute în direcția lui.

– Nu trebuie să te duci cu contele, domnișoară Winters. M-aș bucura să te conduc acasă.

O urmă regret îi sublinia oferta curtenitoare.

Ea surâse.

– Mulțumesc, Excelență. Ai fost extrem de amabil. Îmi pare foarte rău că am provocat un asemenea scandal.

El făcu o reverență.

– Nu te mai gândi la asta. Mărturisesc că nici nu mai știu de când n-am mai zâmbit atât de mult.

Ea râse.

– Ești prea amabil!

– Dacă ar fi fost amabil, nu te-ar fi lăsat să stai aici și să mori de frig, spuse Christopher, care începea să semene tot mai mult cu un copil răzgâiat și tot mai puțin cu contele rafinat și atât de respectat în societate.

Ducele îi aruncă o privire lungă și severă prietenului său, care păru imun la neplăcerea oglindită de acea ocheadă.

Temându-se că domnii aveau să ajungă să se ia la bătaie în plin St. James's Park și că Lady Ackerly urma să mai aibă încă o bârfă pe care s-o povestească în ziarul ei de scandal, Sophie îl strânse ușor de braț pe Christopher. Acea apăsare ușoară păru să-l facă să-și revină. El clătină din cap.

– O zi bună, Mallen!

Sophie deschise gura ca să-și ia rămas-bun, dar Christopher o împinse iute în față. Ea se uită peste umăr la duce și îl surprinse încremenit pe malul lacului, având pe față cea mai uluită expresie. Cu un oftat, își întoarse privirea spre Christopher.

– Camerista mea...

– Din nou, ar fi trebuit să te gândești la servitoarea ta înainte s-o trimiți la plimbare!

Sophie strânse din dinți la auzul acelor vorbe pline de aroganță.

– Chiar trebuie să fii atât de dușmănos?

Colțurile gurii lui se lăsară în jos.

– Dușmănos?!

Ea gesticulă cu mâna rămasă liberă.

– Nu știu cum de ai reușit să convingi lumea că ești atât de amabil, când tu ești atât de... atât de...

El ridică dintr-o sprânceană neagră.

– Atât de?

– Impulsiv!

Cuvântul îi izbucni printre buze cu o intensitate violentă și toată încrâncenarea păru să se topească înlăuntrul ei.

Christopher se opri atât de brusc, încât Sophie se împiedică de el. Șoldurile li se ciocniră, iar coapsa ei se lovi de piciorul lui sculptural și musculos. În ciuda hainelor ei ude, o undă de căldură păru să se împrăștie din locul în care li se atingeau trupurile, trimițându-i lui Sophie fiori incandescenți de-a lungul șirei spinării.

Ea înghiți în sec.

El îi ridică bărbia, părând să nu-și dea seama cât de receptiv era corpul ei la fiecare mișcare a lui. De data asta, ea n-avu cum să se înșele în privința blândeții oglindite în ochii aceia căprui.

– M-am purtat stupid, Phi. Iartă-mă!

În oricare altă împrejurare, scuzele lui Christopher i-ar fi dat de bănuit lui Sophie. Cu privirea ațintită la el, ea se simți cu totul pierdută în crâmpeiele de auriu și de verde care îi dansau în ochi. Christopher o studia cu intensitate obsedantă... așa cum un bărbat își putea studia o fostă iubită. Flacăra care se aprinsese în pântecele ei se dezlănțui și-i cuprinse trupul în întregime, o copleși, o mistui.

Ea înghiți cu greu. O, Doamne, asta era curată nebunie! El era... era... Christopher.

– Phi, șopti el.

Folosirea poreclei ei din copilărie ar fi trebuit s-o irite. O iritase dintotdeauna. Doar că, de data aceasta, acel nume păru să iasă de pe buzele lui precum un alint ademenitor.

– Da? șopti ea cu glas tremurător.

Privirea lui îi trasă o linie fierbinte pe chip, zăbovind pe buzele ei. Preț de o clipă, Sophie speră că el avea s-o sărute.

– Dacă nu-ți amintești drumul spre casa domnișoarei Winters, o pot însoți eu, interveni vocea tărăgănată a ducelui de Mallen, întrerupându-le bizara conversație.

Sophie se simți de parcă ar fi căzut din nou în apă. Christopher îi aruncă, peste umăr, o privire încruntată ducelui. Apoi, cu mâna lui Sophie pe brațul lui, își reluă mersul.

Răsuflând scurt și apăsat, Sophie se chinui să țină pasul cu ritmul alert pe care i-l impusese el.

– Mergi mai încet!

– Trebuie să ne grăbim și să scăpăm de aici cât mai repede, înainte să ne mai observe cineva, mormăi Christopher.

Totuși, încetini pasul.

Ea aruncă o privire la trecătorii care continuau să-i cerceteze atent pe ea și pe Christopher. Scoase un oftat înăbușit. Din nou, împlinise așteptările foarte modeste pe care le avea toată lumea de la ea.

– Eforturile tale sunt zadarnice, Christopher!

Tăcerea dintre ei îi îngădui lui Sophie să se gândească la scandalul pe care îl provocase în acea după-amiază. Mama și fratele ei aveau să fie negri de supărare la gândul că plimbarea ei în compania ducelui se încheiase într-un mod atât de sinistru. În oricare alt moment, mustruluielile care o așteptau acasă i-ar fi acaparat gândurile. Însă, de data asta, n-avea cum să nu mediteze la schimbarea subtilă care se petrecuse între ea și Christopher. Corpul ei reacționase la apropierea lui cu o căldură și cu o forță înnebunitoare, care o înspăimântau și o tulburau.

Îl văzuse mereu pe Christopher ca pe băiatul care o tachinase și ca pe tânărul care o disprețuise.

Mereu... până acum.

– Ești tăcută, Phi. Asta nu-ți stă în fire.

Ea zâmbi. Poate că el o cunoștea mai bine decât oricine altcineva, ceea ce putea să explice stânjeneala pe care ea o simțea de fiecare dată când el se afla era prin preajmă.

– Mi-ar plăcea să știu ce gânduri îți trec prin minte, spuse el.

Sophie se împiedică. Acele cuvinte! Atât de cunoscute. Rostite de un alt domn, într-o bibliotecă, la lumina lumânărilor.

– Ce s-a întâmplat, Phi?

Era ciudat... de când începuse să se vadă cu Christopher, nu se mai gândise la acel Ulise din bibliotecă. Până acum. Ea trase aer adânc în piept, căutând să alunge astfel de gânduri nebunești.

– Nu s-a întâmplat nimic. Doar că... mi-ai amintit de cineva.

Christopher o privi cu aceeași îngrijorare afectuoasă care ajunsese să-i răvășească emoțiile. Și-ar fi dorit ca el să nu mai fie atât de... atât de... al naibii de atent! Asta punea sub semnul întrebării tot ceea ce crezuse ea despre el în toți acei ani. Iar Sophie se vedea nevoită să se gândească la posibilitatea ca el să nu fi fost chiar domnul răutăcios și rece drept care ea îl luase cu ceva timp în urmă.

Ajunseră la intrarea principală în parc.

– Domnișoară Winters!

Sophie scoase un geamăt. Lucy, camerista, alerga valvârtej spre ei.

– Sunt bine, spuse iute Sophie atunci când Lucy ajunse la un pas de ei.

Ochii de un căprui închis ai lui Lucy aveau o căutătură cu totul dezaprobatoare.

– Ce-oți mai fi făcut *acum*, domnișoară?!

Accentul aproape imperceptibil pus pe acel cuvânt râcâi mândria lui Sophie, pentru că i se adusese aminte despre felul în care o vedea societatea.

– Eu...

– Cum să-i explic asta vicontelui?! se răsti Lucy.

– Domnișoara Winters nu trebuie să răspundă în fața ta!

Camerista păru să priceapă mustruluiala pe care Christopher i-o servise folosindu-se de un ton tăios.

Camerista roși.

– Eu..., începu Lucy, dar nu mai continuă. Scuzele mele, domnișoară Winters.

– Nu-i nimic, spuse Sophie fluturând din mână.

Christopher îi întinse iarăși brațul.

– Iar acum îți propun s-o luăm iute din loc, dacă nu vrei să mori de frig.

Sophie își așeză din nou vârfurile degetelor peste ale lui.

Christopher susținuse că nu-și dorea s-o curteze. Dăduse de înțeles că o făcea dintr-un fel de obligație. Însă îngrijorarea lui evidentă din timpul scenei petrecute pe malul lacului și felul în care o apărase față de Lucy erau acțiunile unui domn care își apăra doamna.

Un astfel de gând era absurd.

Imposibil.

Dar, dacă era să fie sinceră cu ea însăși, Sophie trebuia să recunoască pe dată că acel gând era și absolut.. minunat, la drept vorbind.

Capitolul 14

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Domnișoara S.W. a făcut furori în St. James's Park, fiindcă a căzut în lac. Totuși, cu mult mai demnă de menționat e aparenta rivalitate dintre ducele de M. și contele de W. pentru afecțiunea sus-numitei domnișoare.

Două ore și cincisprezece... deja, de acum, șaisprezece minute.

Sophie își luă privirea de la ceasul aflat pe polița căminului din biroul fratelui ei și și-o ațintì la Geoffrey, care stătea așezat în spatele mesei de lucru.

După scandalul iscat pe malul lacului, durase cu două ore și zece minute mai mult decât de obicei ca să fie chemată în biroul lui Geoffrey.

Acesta bătea darabana pe un registru deschis, așezat pe biroul pe care domnea o ordine impecabilă.

Ritmul sâcâitor al darabanei amenința s-o facă să-și ia câmpii.

Sophie își târșâi picioarele. După câteva ore în care nu primise nici o veste de la Geoffrey, se gândise că poate fratele ei nu mai avea nimic de obiectat în legătură cu ultima ei ispravă buclucașă din St. James's Park.

Scoase un oftat. Iată că dorința ei se dovedise a fi deșartă.

În timp ce aștepta mustruluiala lui severă, trecu în revistă, în sinea ei, toate greșelile pe care le făcuse în după-amiaza aceea. Se dusese împreună cu ducele la o plimbare prin St. James's Park, când toată lumea știa că nici o domnișoară respectabilă n-ar fi îndrăznit să se aventureze, alături de un domn, atât de aproape de strada St. James.

Apoi, nu îndrăznise să conteste decizia ducelui de a o duce la plimbare în parcul acela interzis. Și nici nu și-ar fi dorit s-o facă, la drept vorbind. Anumite libertăți i se încuviințau unei doamne de vârsta ei. Strânse din buze. *Crezuse* că i se încuviințau anumite libertăți.

Sau poate că Geoffrey avea s-o certe fiindcă se prăvălise în lac.

Sau fiindcă îi permisese lui Christopher, și nu ducelui, s-o aducă înapoi acasă.

Sau fiindcă se urcase într-o birjă împreună cu Christopher și cu Lucy.

Sau...

– Lucy m-a informat că ai vizitat Spitalul din Londra.

Sophie clipi. Nu se așteptase ca vizitele ei la Spitalul din Londra să fie un motiv de nemulțumire pentru Geoffrey.

El continuă:

– Lucy spune că ai cântat la pian pentru soldații răniți de acolo.

Lucy avea o gură mai mare decât crapii pe care Sophie obișnuia să-i pescuiască din lacul tatălui ei. Trase aer în piept, pregătită să-și apere recentele expediții la spital.

Un zâmbet larg se ivi pe buzele lui Geoffrey.

– Bravo, dragă soră!

Ea se încruntă, neștiind încotro se îndrepta acea mustruluială.

– Ducele face parte din consiliul Spitalului din Londra. Mallen ți-a sugerat să mergi în vizită la spital?

– Mallen?

Știa că reacționa ca o nătângă, dar n-avea ce face. Oare despre ce îi vorbea fratele ei?

– Dacă Mallen ți-a sugerat asta, atunci vreau să-ți vezi în continuare de vizite.

Sophie deschise gura ca să-i rectifice greșeala, dar apoi o închise iute la loc. N-avea nici un rost să explice că, de fapt, Emmaline fusese cea care venise cu ideea ca ea să facă vizite la spital. Dacă singurul motiv pentru care Geoffrey ar fi îngăduit acele vizite era încercarea de a încuraja avansurile ducelui, prea bine. Pentru că astfel Sophie putea să-și vadă liniștită de incursiunile la spital.

– Deci am terminat discuția?

Sophie se mută de pe un picior pe altul.

– Nicidecum, pufni Geoffrey.

Aha, asta însemna că el tot avea de gând s-o certe pentru incidentul petrecut pe malul lacului. Of, la naiba, se săturase!

– Foarte bine, Geoffrey, dă-i bătaie!

– Cu ce să-i dau bătaie?

Sophie se răsuci pe călcâie. Maică-sa intră pe ușă, cu un zâmbet prostesc pe obrajii ei veșnic tineri, chiar dacă ușor bucălați.

– Bună ziua, mamă, o salută Sophie.

Ea îi răspunse, chicotind:

– Bravo, Sophie! S-ar părea că ai avut dreptate!

Hmmm... Dacă era să se ia după reacția copilărească a mamei, aceasta părea să fie mulțumită de cel mai recent scandal în care fusese implicată fiică-sa. Ce turnură neașteptată luaseră evenimentele!

Mama bătu din palme.

– N-ai nimic de spus, draga mea?

Un val de căldură încinse pe dată obrajii lui Sophie. Ea înțelese într-o clipită ce anume stârnise reacția aprobatoare a lui Geoffrey și a mamei.

– Păi, îți mulțumesc fiindcă m-ai felicitat...

Mama se opri în fața lui Sophie, îi luă mâinile într-ale ei și o învârti într-un cerc.

– Trebuie să fiu sinceră cu tine: atunci când mi-ai spus prima oară că te credeai în stare să cucerești un duce...

– Nu orice duce, interveni Geoffrey. Vorbim despre ducele de Mallen!

– Da, da! exclamă mama. De câte ori ne-ai spus că puteai cuceri un duce, ei bine, m-am gândit că o luaseși razna mai rău decât însuși regele George.

– Ne-am gândit amândoi la același lucru, recunoscu Geoffrey cu sinceritate.

Sophie bătu cu piciorul în podea.

– Mă simt măgulită, spuse ea.

Cei doi păreau să fie atât de încântați de ideea că ea atrăsese atenția ducelui de Mallen, încât fie că ignorară, fie că nu-și dădură seama de sarcasmul din tonul ei.

– Deci *nu* mă aflu aici ca să-mi faceți morală? întrebă Sophie pe un ton șovăitor, dar apoi își dori să-și fi putut lua înapoi acea întrebare impulsivă.

– O, n-am spus asta, răspunse Geoffrey cu glas tărăgănat.

Ea își încrucișă brațele pe piept. Din păcate, ar fi trebuit să-și dea seama.

– Te faci din nou responsabilă pentru apariția unor bârfe cu totul nedorite...

Geoffrey! exclamă mama.

Cei doi schimbară o privire. Apoi Geoffrey se lăsă pe spate în scaun.

– Foarte bine. I-am promis mamei să las deoparte problema în cauză.

– Poftim? întrebă Sophie fără să se gândească prea mult, știut fiind că maică-sa nu-i agrea defel escapadele.

Însă de data asta vicontesa dădu din cap în semn de aprobare.

– Cred că e mai important să ne concentrăm pe ceea ce ai reușit să realizezi.

– Te referi la căzătura mea în lac?

– Nu fi ridicolă, Sophie! se răsti mama ei.

– Se referă la Mallen și la Waxham, spuse Geoffrey cu mare nerăbdare în glas. Se pare că ai avut dreptate.

Geoffrey susținea că Sophie avea dreptate în legătură cu ceva. N-o mustrase pentru incidentul din parc. Maică-sa era mulțumită de ea. Da, lumea se întorsese cu susul în jos.

Geoffrey continuă:

– Nu mai e prudent să accepți ca Waxham să te curteze.

Inima îi tresăltă ciudat în piept lui Sophie.

– M-a cerut cumva de nevastă?

Fratele ei clătină din cap.

– Marchizul a dat de înțeles că o cerere în căsătorie o să urmeze cât de curând.

Sophie simți cum inima i se frânse și i se cufundă undeva în adâncurile afunde ale ființei ei. Iată o reacție prostească, inexplicabilă! De ce să vrea Christopher s-o ceară de soție? Erau doi oameni foarte diferiți. El era contele perfect și atât de dorit... iar ea era, ei bine, „domnișoara cea incorigibilă". Sophie ar fi fost mai potrivită cu un domn care să nu se teamă de blamul înaltei societăți. Să zicem, cu un domn care intra pe furiș în biblioteca gazdei lui, care se servea din coniacul acestuia și care flirta fără menajamente cu ea, cu Sophie.

Mama și fratele ei schimbară o privire.

– Ești tăcută, Sophie.

Tonul lui Geoffrey îi dădu de înțeles că el se temea de o asemenea reacție neobișnuită din partea ei.

– Doar că... doar că...

– Ce? o îndemnă maică-sa să continue.

Sophie se lăsă în fotoliul de piele care trona în fața biroului.

– Christopher nu vrea să mă curteze.

– Nu fi prostuță! spuse marchiza așezându-se lângă ea. Spune-i să nu fie prostuță, Geoffrey!

– Nu contează dacă vrea sau nu. El îți face curte, spuse Geoffrey, iar Sophie băgă de seamă că el nu-i îndeplinise vicontesei rugămintea pe care aceasta tocmai i-o făcuse. Și n-o să accept o cerere în căsătorie până când nu ne dăm seama în ce măsură e Mallen de interesat de tine, conchise fratele ei.

Sophie își plecă privirea. Geoffrey vorbea despre viitorul ei cu un pragmatism atât de calculat! Dar ea ce să-i spună? Că voia să fie curtată nu pentru că un domn era obligat s-o facă? Că voia să fie iubită? El i-ar fi râs în nas la auzul unor asemenea dorințe fanteziste.

Mama se întinse și o luă de mână.

– Nu trebuie să ne grăbim și să acceptăm un om mai puțin important.

Sophie se încruntă.

– Christopher nu-i un om mai puțin important.

Desigur, el n-avea titlul de duce al lui Mallen, dar cele mai multe domnișoare ar fi dat orice ca să se mărite cu contele.

Mama și fratele ei schimbară o privire.

– El nu e duce, Sophie, sublinie Geoffrey pe un ton care mai degrabă ar fi fost potrivit ca să încerce să convingă un copil mic.

Sophie începu să se foiască și inima i se strânse în piept din pricina cuvintelor urâte pe care le spuseseră mama și fratele ei despre Christopher. Nu mai conta că, în urmă cu foarte puțin timp, ea ar fi fost pe deplin de acord cu părerea negativă pe care o aveau despre el. Ceva se schimbase. Poate că universul. Dar ceva se schimbase între ea și Christopher.

Se mușcă ușor de interiorul buzei, rușinată că familia ei îndruga verzi și uscate despre ducele de Mallen și recenta lui vizită. Oare ce aveau să facă în clipa în care descopereau că ducele de Mallen o mai invitase la o altă plimbare prin Hyde Park? Aveau să danseze, plini de fericire, un dans popular prin biroul lui Geoffrey?

– Sophie! exclamă mama ei, încercând să-i atragă atenția.

Sophie clătină din cap.

– Îmi pare rău. Eram pierdută în gânduri.

Geoffrey și mama schimbară o privire.

– Crezi că poți să-l cucerești pe duce?

N-avea absolut nici o șansă, știa asta foarte bine.

– Hmmm... da.

Adevărul era că doar sugerase numele ducelui de față cu fratele și mama ei, ca să le zădărnicească planurile de-a o vedea măritată cu Christopher.

Apoi, de parcă ar fi fost o creatură mitologică ce se trezea la viață, tânărul duce apăruse din senin și adeverise ceea ce spusese ea familiei. Sophie se așteptase să simtă... ceva mai mult decât apatia care pusese stăpânire pe ea. La urma urmei, de câte ori nu tânjiseră ea și prietena ei, Emmaline, după pretendenți care să vină în vizită, să le recite poezii, să le aducă flori? Lui Sophie i se întâmplase exact acest lucru cu o zi în urmă. Totuși, ea se simțise ciudat de... pustie.

Își spusese că încântarea disperată a mamei și a fratelui ei față de titlul de duce de Mallen era detaliul care îi apăsa inima atât de tare.

Își spusese și ei același lucru.

Dar știa că mințea.

– Am terminat de discutat, Geoffrey? întrebă Sophie cu o urmă de nerăbdare în glas.

Ultimul lucru pe care și-l mai dorea acum era să discute despre o posibilă strategie ca să oficializeze cea mai avantajoasă partidă. Totul era atât de... calculat!

Geoffrey flutură din mână.

– Da, da, voiam să-ți spun că sunt foarte mulțumit de tine.

Îi vorbi de parcă ar fi fost o copilă care intra în grațiile părintelui ei.

Se auzi o bătaie la ușă și Sophie își ridică privirea spre majordomul care apăru în prag.

– Domnișoara Winters are un vizitator! Mi-am permis să-l conduc pe contele de Waxham în Salonul Roșu.

Sophie își spuse că bucuria care o copleși se datora faptului că Christopher o salvase de acea întâlnire cu fratele și cu mama ei.

Geoffrey flutură iarăși din mână.

– Am încheiat discuția, Sophie.

Ea strânse din dinți la auzul acelor cuvinte rostite cu un aer de superioritate. Apoi plecă.

În timp ce se îndrepta spre Salonul Roșu, se gândi la întâlnirea cu Geoffrey. Din cine știe ce motive, ducele de Mallen hotărâse s-o curteze.

N-avea nici un sens.

Și îl descurajase pe Geoffrey să-și ducă la îndeplinire planurile pe care le avea pentru ea și Christopher.

Sophie n-ar fi trebuit să-și dorească nimic mai mult pe lume decât o căsătorie cu Mallen. Aflat doar la un pas de regalitate, el era inteligent, fermecător și mai chipeș decât i s-ar fi cuvenit de drept unui domn.

Dar, în ultima vreme, Sophie își dăduse seama că prefera șuvițele negre și mult prea lungi ale lui Christopher, aureolei argintii a lui Mallen.

Ea intră în salon.

Christopher stătea la fereastră cu mâinile strânse la spate și privea în stradă.

Ea își folosi cele câteva clipe de răgaz ca să-l studieze. Bărbatul pe care îl avea înainte, cel care îl salvase pe Duke, care o apărase în fața lui Lucy, era atât de diferit de bărbatul pe care îl cunoscuse de-a lungul vremii! Ranchiuna copilărească pe care i-o purtase atât de mult timp începuse să se atenueze.

De parcă i-ar fi simțit prezența, Christopher se răsuci pe călcâie. Îi zâmbi.

– Bună ziua, Phi!

Sophie se aștepta ca, după ultima lor întâlnire și după scandalul pe care ea îl provocase în parc, el să afișeze măcar o atitudine ușor dezaprobatoare în ceea ce o privea.

– Bună ziua, Christopher!

Ea intră în salon și se așeză.

El o studie, iar expresia feței îi rămase impenetrabilă.

– Am venit să văd cum te simți după ultima ta partidă de înot.

Colțurile buzelor ei se arcuiră ușor.

– Mă simt minunat. Îți mulțumesc pentru ajutor.

Christopher schiță o reverență.

– Îmi închipui că fratele tău a fost cam supărat pe tine.

Sophie se simți străbătută de un fior de vină. N-avea cum să-i explice că Geoffrey fusese mult mai înțelegător, iar asta se întâmplase

fiindcă o curta ducele de Mallen. Fără să se mai simtă în largul ei, Sophie făcu semn spre fotoliul de vizavi.

– Ia loc, Christopher, te rog! O să cer să ni se aducă ceva de băut.

Ea nu aşteptă, ci sună imediat din clopoţel pentru ca un valet să le aducă un ceai şi nişte prăjiturele.

Acesta veni ca să-şi primească însărcinarea, iar Christopher aşteptă până când valetul ieşi din salon. Abia apoi se aşeză pe fotoliul cel mai apropiat de al ei. Începu să bată tactul cu un deget pe coapsă, făcând-o pe Sophie să-şi plece privirea. O, Doamne, ea nu mai observase niciodată cât de... cât de masculin, cât de *musculos* era el! Sophie îşi făcu vânt cu mâna. Doamnele tinere şi nemăritate n-aveau voie să se zgâiască la picioarele unui domn. Dacă mama ei ar fi aflat vreodată în ce direcţie necuviincioasă apucaseră gândurile fiică-sii, ar fi pus să se construiască un turn şi ar fi închis-o pe Sophie în el.

– Phi, m-ai auzit? N-ai făcut febră, nu-i aşa?

Sophie îşi dădu seama că rămăsese pierdută în gânduri şi încremeni. Îşi ridică privirea dintr-odată şi-şi simţi pielea de pe gât înfierbântându-se, iar apoi acea flacără îi urcă în obraji, îmbujorându-i.

– O, scuză-mă, n-am fost atentă! Nu, n-am făcut nici o febră.

– Te-am întrebat dacă ai vrea să mâncăm o îngheţată la Gunter.

– Poftim?

– Ştii, îngheţată. Deliciul acela savuros şi răcoritor, pe care îl găseşti la...

Ea râse şi îl înghionti uşor.

– Nu te prosti! Şi ar fi minunat să ieşim la o îngheţată.

– Splendid!

Valetul se ivi din nou, aducându-le o tavă pe care se aflau prăjiturele şi ceai. Sophie aşteptă ca el să plece, iar apoi se întinse ca să ia o prăjiturică.

– O, tartă cu lămâie! Jur că e unul dintre..., se grăbi ea să spună, dar apoi rămase cu degetele în aer, deasupra tăvii, şi în cele din urmă îşi retrase mâna.

Christopher făcu semn spre tavă.

– Nu-i nevoie să mă aştepţi pe mine, Phi. La urma urmei, suntem prieteni.

– O, asta suntem?

Cuvintele îi scăpară pur și simplu și nu mai avu cum să și le ia înapoi.

– Asta îmi place să cred.

– Cine și-ar fi închipuit că o să mă consideri vreodată prietenă?

Christopher se întinse, luă o tartă și i-o oferi lui Sophie. Ea acceptă și degetele li se atinseră în treacăt.

– Am crescut, ne-am maturizat, spuse el.

Sophie luă o îmbucătură mică din marginea prăjiturii. Da, nu mai erau copii. Era amuzant că ignoraseră acel adevăr până de curând.

– Deci Mallen îți face curte.

Ea se înecă cu o fărâmă de dulceață de lămâie.

Christopher se întinse ca s-o bată pe spate, dar Sophie îl refuză cu o fluturare a mâinii.

– Sunt bine. Sunt bine, reuși ea să mai spună.

El își încrucișă brațele pe piept.

– Deci?

Sophie își coborî privirea la farfurie. Ce răspuns ar fi putut să-i dea, pentru numele Domnului?

– N-am știut că era o întrebare, Christopher.

– Ai perfectă dreptate.

Sophie mai mușcă o dată din tartă.

– Și? întrebă el.

Ea încremeni înainte să termine de mușcat. Apoi răspunse:

– Așa se pare.

– Ce vrei să spui cu asta?

Sophie oftă.

– E atât de ciudat! Îl cunosc pe duce de mulți ani. N-a părut să mă remarce înainte de sezonul ăsta.

– Poate că a ajuns, în sfârșit, să-ți aprecieze frumusețea, spuse el cu o seriozitate care o străfulgeră până în adâncul inimii.

– Sau poate că trebuie trimis la Bedlam, spuse ea printre dinți. Deși îmi place mult mai mult sugestia ta.

Christopher se cutremură din toate încheieturile la auzul comentariului ei nevinovat despre Bedlam. Îi aminti de amenințarea lui taică-său legată de cazul în care nu s-ar fi însurat cu Sophie. De când își pusese planul la punct, nu era pentru prima oară când simțea fiorii reci ai vinovăției înțepându-l în inimă.

După spusele lui Sophie, ea avea ceva bănuieli legate de motivele pentru care o curta Mallen. Și pe bună dreptate.

Doar că... părerea lui Christopher despre frumusețea ei izvorâse dintr-un adevăr.

În toți acei ani, el nu reușise să-i observe frumusețea ingenuă, râsetul care răsuna asemenea celui mai cristalin clinchet de clopoțel, inteligența ei sclipitoare... până acum.

– Ar fi nebun să nu vrea să te curteze, Phi.

– *Tu* trebuie să fi făcut febră! pufni ea.

Poate. Pentru că, în clipa aceea, nu-și putea lua ochii de la senzuala ei buză de jos.

O, Doamne!

El se ridică atât de brusc, încât izbi cu picioarele în măsuța din fața lor și ceva căzu pe podea.

Sophie își lăsă capul pe spate ca să se uite la el.

– Christopher...

Ea scoase un țipăt ușor în clipa în care el o apucă și o ridică în picioare.

Christopher își coborî capul, iar buzele lui le găsiră pe ale ei și, în sfârșit, explorară dulceața gurii ei. El își lăsă capul într-o parte și degetele îi alunecară peste conturul ademenitor al taliei ei.

Lui Sophie îi scăpă un suspin înăbușit. El nu mai avu nevoie de vreo altă încurajare. Îi întredeschise buzele și limba i se aventură în adâncimile calde ale gurii ei. Avea gust de lămâie și de mirodenii, iar el nu-și mai dori decât s-o devoreze cu totul acolo și atunci.

Dezmierdă cu limba vârful limbii ei, iar Sophie, cu intuiția ei de femeie, îl însoți în dansul ancestral al seducției. Limba ei o întâlni pe a lui cu o cutezanță ametitoare.

Mădularul lui Christopher se întări în moliciunea pântecului ei.

Sophie gâfâi.

Acel sunet aproape inaudibil se insinuă în nebunia care îl mistuia. Dădu să se îndepărteze, dar ea întinse mâna și-și vârî degetele lungi în șuvițele care scăpaseră din coada lui strânsă la ceafă.

Sophie dezlegă elasticul și-și lăsă mâinile să hoinărească prin părul lui.

Christopher gemu. Cutezanța ei inocentă avea ceva de o dulceață atât de erotică.

Un geamăt se auzi dinspre prag și îi făcu să se depărteze brusc, iar înflăcărarea lui Christopher se stinse pe dată.

Camerista lui Sophie stătea acolo și-și privea stăpâna cu o dezaprobare severă.

El își coborî privirea la Sophie.

Ea clipi și se îndepărtă valvârtej de el.

– Lucy! Hmmm...

Cuvintele lui Sophie rămaseră suspendate în aer. Ea se așeză din nou în fotoliu și-și încrucișă mâinile tremurânde peste fustele liliachii, iar apoi șopti:

– Geoffrey o să fie furios.

– În cel mai rău caz, o să insiste să ne căsătorim.

El tresări, chiar dacă ochii ei îi întâlniră de îndată pe ai lui. Christopher nu știa sigur de unde anume ieșiseră acele cuvinte. Cu doar câteva săptămâni în urmă, nu și-ar fi putut închipui o perspectivă mai neobișnuită și mai supărătoare decât căsătoria cu Sophie. Într-un timp foarte scurt, ceva se schimbase. Ceva ce el nu reușea să înțeleagă. Ceva ce nu reușea să-și explice.

Ea își abătu privirea.

– Tu nu vrei să te însori cu mine.

El nu răspunse imediat, iar ea tresări.

– Phi..., murmură Christopher în cele din urmă.

Ea flutură din mână.

– Nu trebuie să spui nimic, Christopher. Știu că te afli aici doar la porunca tatălui tău, spuse ea, acea afirmație însemnând cândva purul adevăr. Despre ce-i vorba? Un sentiment de obligație față de tatăl meu? Un sentiment de vinovăție?

Minciuna dintre ei îl ardea pe dinlăuntru. Cum ar fi reacționat Sophie dacă ar fi aflat adevărul? În încercarea lui nebunească de a se apăra, îl lăsase pe taică-său să-l transforme într-un vânător de zestre care să umble după banii despre care ea nici măcar n-avea habar că aveau să-i fie dați în cazul în care se mărita.

– Nu înțelegi, spuse el.

Sophie n-avea cum să înțeleagă nimic din moment ce el nu se decidea o dată pentru totdeauna să recunoască adevărul.

Buzele ei se strânseră de parcă posesoarea lor ar fi încercat să deslușească răspunsul la o ghicitoare. În cele din urmă, ea clătină din cap și-i făcu semn lui Christopher să ia loc.

El șovăi, dar se așeză, iar Sophie îi urmă exemplul. Ea se aplecă și luă de pe podea o carte pe care apoi o așeză pe masă.

Inima lui începu să bată frenetic. Gura i se uscă.

Se ridică atât de brusc, încât se lovi din nou de masă și trimise iarăși cartea pe podea.

– Christopher!

– Trebuie să plec, spuse el cu o voce mult prea arțăgoasă.

O, Doamne, cât de mult detesta cuvintele scrise! Reamintirea constantă a lipsurilor lui; o rușine secretă pe care o purta neîncetat în minte și în suflet.

Făcu în grabă o reverență și-și luă rămas-bun.

Sophie era mult prea bună pentru el sau pentru tatăl lui.

Capitolul 15

Cronica de societate a lui Lady Ackerly
În timp ce lua parte la petrecerea contesei de H., domnișoara S.W. a fost observată călare pe calul ei la primele ore ale dimineții.

Din locul în care stătea în mijlocul celorlalte fete bătrâne, Sophie scrută din priviri sala de bal a lui Lord și Lady Brackenridge. Lady Ackerly și restul lumii bune aveau să creadă că-l căuta cu privirea pe ducele de Mallen.

Privirea ei se opri la tânărul și atrăgătorul duce din colțul camerei. Acesta stătea sprijinit de un stâlp de marmură albă, ținând un pahar de șampanie între degetele lui lungi și elegante. Din locul în care se afla, el îi surprinse privirea și zâmbi.

Ea îi întoarse zâmbetul și-și văzu mai departe de căutare.

Lady Ackerly, asemenea celorlalți reprezentanți ai lumii bune, s-ar fi înșelat.

Sophie știa din surse sigure, adică de la o servitoare de la bucătărie, care auzise de la rândașul lui Lady Brackenridge, care auzise de la ajutorul de bucătar al marchizului de Milford, că Christopher avea să fie prezent la balul din acea seară. Doar că Sophie numărase minutele, iar minutele se transformaseră în ore și el încă nu apăruse.

– Mă întreb pe cine cauți, domnișoară Winters? spuse cu glas tărăgănat ducele de Mallen.

Sophie scoase un țipăt, atrăgându-și priviri dezaprobatoare de la doamnele de lângă ea. Doar până când acestea îl observară pe domnul din fața lor. Apoi ele se traseră ușor în față pe scaune, disperarea și speranța războindu-se în ochii lor măriți de uimire. Sophie spera ca, de-a lungul anilor, să se fi purtat cu mult mai multă mândrie decât domnișoarele cărora le ținea acum companie. Dar nu era deloc sigură în ceea ce privea comportamentul plin de mândrie.

Sări în picioare și-i făcu o reverență ducelui.

– Excelența Voastră!

El îi răspunse la reverență.

– Știi, nu mi-a scăpat faptul că mi-ai ignorat întrebarea.

– O căutam pe mama, minți ea.

Ducele își folosi paharul ca să arate spre colțul încăperii.

– E lângă Lady Tisdale, spuse el. Chiar vizavi de tine.

– Într-adevăr. Ciudat. Nici n-am observat.

– Așa se pare.

Sophie gemu. Mama ei îi studia pe amândoi cu o privire de o intensitate nemăsurată. Fiică-sa și-ar fi dorit ca podeaua sălii de bal să se caște și s-o înghită cu totul.

– Să-i facem cu mâna? îi șopti el aproape de ureche.

Un fornăit amuzat scăpă printre buzele lui Sophie. Și-l înăbuși cu dosul palmei.

– Ne privește prea stăruitor, nu-i așa?

– N-ar fi cavaleresc să spun asta.

– Dar ar fi sincer.

Ducele mai luă o gură de șampanie.

– Apreciezi sinceritatea!

Sophie se încruntă ușor.

– N-o apreciază toată lumea, Excelența Voastră?

– Nu. Ba chiar dimpotrivă. Nu-i în firea lumii noastre.

Sophie se uită prin sala de bal înțesată de lume. Oricât ar fi fost de cinică, declarația ducelui era întemeiată. Lumea lor era dominată de insinuări voalate și povești însăilate cu dibăcie. După ce devenise o victimă a ironiilor acide ale lui Lady Ackerly, Sophie începuse să aprecieze mai mult sinceritatea.

– Pentru mine contează, Excelența Voastră. Contează foarte mult.

Obișnuita licărire din ochii ducelui păru să se întunece, deși Sophie își închipui că responsabile de reacția aceea neobișnuită se făceau doar lumânările care pâlpâiau în candelabrul gazdelor lor.

– Ai putea să ierți o minciună?

Sophie își înclină capul și îl studie.

– E o întrebare foarte enigmatică.

El continuă s-o contemple cu privirea aceea impenetrabilă.

– Depinde de minciună, conchise ea.

– Dar motivul minciunii?

Sophie clătină din cap.

– Nu cred să există motive care să disculpe vreodată minciuna, Excelența Voastră.

– Ce naiv din partea ta să gândești astfel, domnișoară Winters!

Ea zâmbi.

– Prefer să cred că sunt onestă, spuse ea, iar apoi, fiindcă se săturase de discuția lor prea serioasă, adăugă: Ce mai face sora ta?

Emmaline rămăsese în Kent, unde ea și Lord Drake așteptau venirea pe lume a primului lor copil.

Mallen tresări atunci când Sophie pomeni de sora lui. Acea reacție stranie o făcu pe Sophie să ridice dintr-o sprânceană.

El își controlă pe dată expresia feței și răspunse cu glas înfundat, de parcă înghițise un pumn de nisip:

– Emmaline e bine.

Apoi făcu o reverență și se retrase cu câțiva pași, după care zise:

– Cu permisiunea ta, domnișoară Winters...

După ce făcu o ultimă reverență repezită, o lăsă pe Sophie să se uite lung în urma lui, cu carnețelul de bal atârnându-i, gol, la încheietură.

Sophie se tot întrebă în sinea ei ce făcuse sau spusese ca să merite o retragere atât de rapidă din partea ducelui. Cu coada ochiului, ea aruncă o privire furișă. După expresiile nedumerite de pe chipurile doamnelor de alături, își dădu seama că și ele se întrebau același lucru.

O, Doamne, în asemenea momente îi era cu atât mai dor de prietena ei, Emmaline! Sophie n-ar fi invidiat-o niciodată pe Emmaline pentru fericirea mult meritată pe care o găsise împreună cu lordul Drake. La urma urmei, Emmaline făcuse tot ce îi stătuse în putere ca să-l cucerească pe marchiz. Oricât ar fi fost de fericită pentru Emmaline, Sophie trebuia să recunoască faptul că sezonul fusese foarte lung și solitar fără ea.

Numai că Sophie descoperise că bucuria apărea în cele mai neașteptate locuri... sau, în cazul de față, din partea celor mai neașteptați oameni.

Își lăsă privirea să hoinărească prin sala de bal și, în cele din urmă, îl zări pe Christopher chiar în clipa în care el își făcea intrarea.

Sophie vru să-și întoarcă privirea, dar ai fi zis că fusese vrăjită, fiindcă îl urmări pe Christopher, fascinată, în timp ce el înainta

alene prin mulțime. Era greu să nu admiri farmecul nonșalant pe care îl emana. Le arunca zâmbete degajate celor pe lângă care trecea... o mulțime de oameni care păreau nerăbdători să stea de vorbă cu minunatul conte! Sophie se lăsă pe spate în scaun și îl studie, minunându-se de capacitatea lui uluitoare de a-i face pe toți cei pe lângă care trecea să se simtă cele mai importante persoane din cameră. Nimeni nu se manifestase niciodată astfel în prezența lui Sophie.

Ea își prinse buza de jos între dinți. Înainte de a-și face debutul, Sophie crezuse întotdeauna că ar fi fost de preferat ca ea să fi fost una dintre frumusețile neasemuite ale lumii bune. Însă, de când devenise victima *Cronicii de societate a lui Lady Ackerly*, descoperise că prefera anonimatul. Cât de diferiți erau ea și Christopher în privința asta!

Ochii lui de culoarea alunei rătăciră prin cameră, de parcă ar fi căutat pe cineva.

Inima ei începu să bată cu putere. Nebunie! N-avea cum s-o caute pe ea!

Apoi privirile li se întâlniră. El zâmbi larg și făcu un semn discret din cap spre unul dintre colțurile sălii de bal.

Ea își înclină capul.

Christopher îi aruncă o ultimă privire plină de hotărâre și-și continuă periplul prin sala de bal.

De data asta, inima lui Sophie o luă de-a dreptul la goană. Intenția lui, care le scăpase tuturor, fusese foarte limpede pentru ea. Christopher o invitase să-l urmeze.

Dacă o făcea, ar fi însemnat să rişte compromiterea. Cu siguranță că absența ei avea să fie observată. La fel și a lui. Dar nimeni n-ar fi presupus vreodată că se retraseseră împreună. Vai, era mai probabil ca Sophie să se fi dus la toaleta doamnelor decât să se întâlnească, nu-i așa, cu vreunul dintre tinerii lorzi pe care îi adora înalta societate!

Se uită spre mama ei, care stătea de vorbă cu gazda lor, Lady Brackenridge. Având grijă să nu atragă o atenție excesivă asupra ei, Sophie se ridică și o luă cu pași înceți spre marginea sălii de bal, aruncând între timp priviri prin încăpere. Din păcate, după ore întregi în care așteptase să se întâmple ceva – poate că o dispută între Christopher și duce – lumea bună se cam săturase s-o studieze.

Își croi drum prin impresionanta reședință a gazdei lor, întrebându-se în tot acel timp dacă nu cumva doar își închipuise că Christopher îi făcuse un semn. La urma urmei, ce să vrea să-i spună și să n-o poată face de față cu toată lumea? Sau chiar mai rău... dacă el voise să atragă atenția altei femei?

Gândul acela perfid îi năvăli în minte ca o otravă ce i se împrăștie în tot corpul. În timp ce și-l închipui pe Christopher împreună cu o altă femeie, degetele i se strânseră în pumni încleștați pe lângă corp. Într-o vreme nu i-ar fi păsat nici dacă el s-ar fi dus la naiba, darămite că-și făcea de cap cu vreo văduvă imorală! Dar acum, gândul de a-l ști cu altcineva o mistui pe dinlăuntru, în timp ce înfrunta adevărul cutremurător al faptului că era geloasă.

Zgomotul ușor al pantofilor ei de mătase răsună de-a lungul coridoarelor pustii de marmură. Sophie coti chiar în clipa în care Christopher intra într-o încăpere.

Ea se grăbi să ajungă la ușă și o deschise.

Aruncă o privire și păși înăuntru, închizând ușa în urma ei.

– Christopher!

– Te așteptai să dai de altcineva, Phi? o tachină el.

Un mic oftat îi alunecă printre buze și ea se rezemă de ușă, bucurându-se de liniștea binecuvântată care plutea în cameră.

Rândurile de cărți legate în piele îi atraseră atenția.

Biblioteca.

Închise ochii, amintindu-și de o altă bibliotecă. De un domn mascat. Și de niște afurisite de băuturi spirtoase. Cât de mult se schimbaseră lucrurile în atât de puțin timp! Ulise fusese o fantezie... un vis. Însă Christopher era real.

– La ce te gândești, Phi?

Sophie deschise ochii și se îndreptă spre locul în care se oprise el, lângă bufetul gazdei lor.

– Mă gândeam la cineva.

Ochii lui se îngustară, devenind două fante subțiri și impenetrabile. Sophie își spuse că nici el nu părea să agreeze mai mult decât ea ideea de a ști că se gândea la altcineva. Sentimentul că putea trezi gelozia lui îi stârni lui Sophie o senzație amețitoare.

– Cine e acest cineva?

Cuvintele lui sunară mai lin decât tăietura mătăsoasă a unei lame de cuțit.

Sophie ridică dintr-un umăr.

– Emmaline, minți ea.

– Nu-i deloc măgulitor pentru orgoliul unui bărbat.

Ea chicoti.

El își ridică paharul de coniac.

Sophie își apăsă degetele pe tâmple; momentul prezent se contopi cu noaptea aceea pe care o trăise cu atât de puțin timp în urmă.

El își înclină capul.

– Ce-i?

Nebunie!

Sophie clătină din cap, iar acea mișcare făcu să se clatine ușor panoul de lemn din spatele ei.

– Nimic, răspunse ea în cele din urmă.

Christopher îi oferi paharul lui.

– Nu, mulțumesc, murmură ea.

După întâlnirea cu misteriosul Ulise la balul mascat, Sophie renunțase definitiv la tărie.

– Să nu-mi spui că ți-e frică să încerci o gură de coniac?

Lui Sophie nu îi era frică să încerce. Îi era frică să încerce *din nou*.

– Am mai băut coniac, Christopher.

Ochii lui se făcură mari. Foarte bine, ei îi plăcea să știe că-l șocase.

– Și?

Și compensase cu o migrenă cumplită a doua zi.

– Nu-mi place.

– Pun pariu că în spatele frunții tale încruntate se ascunde o poveste.

Ea zâmbi.

– Și ai câștiga pariul.

Sophie ar fi trebuit să facă stânga-mprejur și să plece. Dacă îi descoperea cineva, ea era compromisă. Iar ei doi aveau să fie obligați să se căsătorească. Dar Sophie înaintă și mai mult în cameră.

El îi făcu un semn din bărbie spre locul de lângă el. Sophie șovăi, iar apoi se așeză. Parfumul lui... o combinație minunată de lemn de santal și de coniac... îi învălui simțurile, mai îmbătătoare decât orice altă băutură fină.

Brațul lui Christopher se odihnea pe spătarul canapelei. Vârfurile degetelor lui îi dezmierdară în treacăt pielea sensibilă de

pe umeri. Ea înghiți în sec și-și ridică privirea spre el ca să-și dea seama dacă apropierea de ea îl afecta la fel de tare.

Privirea lui era fixată pe ridicarea și coborârea rapidă a pieptului ei. Înainte de acel moment, Sophie se rușinase mereu de decolteul ei generos. Cu licărul aprins din ochii căprui ai lui Christopher, era greu să mai simtă altceva decât senzația amețitoare pe care o încerca orice femeie care fermecase un bărbat.

El îi prinse o buclă aurie între degete și studie șuvița de păr.

– Chiar se poate să ne cunoaștem de atâta vreme și să nu fi simțit niciodată atracția asta?

Ea încercă să-și înghită nodul din gât. Cu degetele tremurânde, își întinse mâna ca să mângâie linia fermă a maxilarului lui proeminent. Vârful degetului zăbovi pe despicătura discretă din bărbia lui.

– Ne-am purtat groaznic unul cu celălalt pe vremea când eram copii.

Christopher eliberă șuvița dintre degete. Aceasta se strânse la loc și alunecă, rămânând în dreptul buzei lui Sophie.

– Da, spuse el.

Ea suflă ca să-și îndepărteze bucla de pe față, dar șuvița cea rebelă alunecă într-o clipită la loc.

– M-ai tachinat foarte mult, îi aminti ea.

El își trecu degetul peste conturul buzei ei de jos.

– Nu erai cea mai drăgălașă fată din lume, Phi.

Sophie îi dădu mâna la o parte.

– Doar pentru că ai fost atât de lipsit de scrupule!

– Așa eram?

Ea dădu din cap în semn că da.

– Erai îngrozitor!

– Phi?

– Da!

– Chiar vrei să ne petrecem clipele astea vorbind despre cum ne-am tot ciondănit în anii copilăriei?

Sophie simți cum i se usca gura.

– N-ar trebui să fiu aici, șopti ea.

Cuvinte mai adevărate nu se rostiseră vreodată în toată istoria omenirii.

Atunci când acceptase invitația la serata organizată de Lord și Lady Brackenridge, Christopher o făcuse cu cele mai neonorabile intenții. Venise cu gândul de a urma porunca lui taică-său și de a o compromite pe Sophie. Onoarea și cinstea lui Christopher fuseseră anulate de frica înfiorătoare a perspectivei de a fi închis la Bedlam pentru tot restul vieții.

El intrase în sala de bal, o căutase și o ademenise pe Sophie în biblioteca lordului Brackenridge, știind foarte bine că erau șanse mari ca plecarea lor în același timp să fie observată și dată în vileag.

Numai că Christopher ajunsese să-i aprecieze umorul, inteligența și... acum, când lumina lumânărilor îi scălda chipul într-o strălucire grațioasă... profunzimea frumuseții ei.

Ea merita mai mult decât asta... mai mult decât un bărbat ca el.

Christopher fu surprins să-și dea seama că îi păsa mai mult de fericirea ei decât de planurile pe care le avea taică-său pentru el.

Nu putea să-i distrugă reputația.

Nici măcar pentru propria lui salvare.

– Trebuie să pleci, Phi, spuse el în șoaptă.

Cu un aer adorabil, ea își înclină capul.

– Dar dacă nu vreau să plec?

Ochii lui se închiseră pentru o fracțiune de secundă, în timp ce se luptă cu dorința pur egoistă de a o ține aproape.

– Du-te, spuse el pe un ton mai aspru decât avusese de gând.

Totuși, se jucau cu focul. Christopher avea nevoie ca ea să plece. Avea nevoie ca ea să se salveze de amenințarea scandalului.

Durerea se aprinse în ochii lui Sophie. Ea își împinse bărbia în afară.

– Spune-mi că vrei să plec, și plec. Spune-mi că nu-ți dorești să fiu aici.

Splendidă în rochia trandafirie presărată cu diamante, cu sânii ei generoși, care se dezvăluiau în corsajul cu motive florale al decolteului scânteietor, Sophie îi dădea lui Christopher sentimentul că lui i-ar fi plăcut mai degrabă să-și taie brațul stâng decât s-o lase să plece. Acum nu-i mai păsa de amenințarea scandalului, de minciunile dintre ei... ci doar de faptul că o vedea și o simțea.

– Nu vreau să pleci, Sophie!

Era prima lui afirmație sinceră pe seara aceea.

Sophie zâmbi și veni mai aproape.

– Știu, șopti ea.

Din nou, bucla aurie pe care el o desprinsese din cocul ei complicat îi alunecă pe frunte lui Sophie. El întinse mâna și o aranjă sub diadema subțire de diamante care se odihnea ca o aură strălucitoare pe buclele ei de un auriu scăpărător.

Christopher îi cuprinse gâtul catifelat și-i mângâie pielea cu delicatețe.

Ea scoase un geamăt slab.

– Sunt sigură că n-ar trebui să spun asta, dar atingerea ta se simte divin.

El își coborî fruntea spre a ei.

– Îmi place că ești sinceră cu mine, Phi.

„Tânjești să fie sinceră cu tine, dar tu ai fost ipocrit în intențiile tale față de ea!"

El reduse la tăcere vocea batjocoritoare care-i răsuna în minte și-și coborî capul.

– Credeam că nu mă placi, spuse ea fără să stea pe gânduri.

Gura lui încremeni la un milimetru distanță de buzele ei arcuite. El se trase înapoi. La un moment dat, acela fusese adevărul. Însă totul se schimbase de atunci.

– Christopher...

– Bineînțeles că te plac, Phi.

El se lăsă pe spate și-și sprijini capul pe spătarul canapelei tapisate cu o stofă în dungi de culoarea fildeșului.

– N-ai mai vorbit cu mine de ani de zile.

– Nu-i adevărat.

Ea îl ciupi de braț.

– Am spus deja că „Bună ziua!" și „La revedere!" nu contează, Christopher.

El își puse o mână peste ochi în timp ce se gândi la cât anume putea să-i dezvăluie lui Sophie. În ciuda prieteniei relaxate pe care o legaseră în ultimele săptămâni, perspectiva de a se umili la picioarele ei, de a-și recunoaște cele mai cumplite defecte, îl rodea pe dinlăuntru. Ce femeie, mai ales o femeie cu inteligența lui Sophie, putea să respecte un bărbat care se chinuia să citească?

Agitat, el începu să înghită în sec.

Pe fruntea ei se ivi umbra unei încruntări.

– Te simți bine?

– Da, răspunse el, cuvântul răsunând distorsionat până și în urechile lui. Sophie, ne-am purtat groaznic unul cu altul de-a lungul anilor! Fiecare dintre noi cunoștea cea mai mare slăbiciune a celuilalt și ne foloseam de asta ca să ne rănim unul pe altul.

El nu putea să dezvăluie mai mult de-atât fără să fie nevoit apoi să recunoască tot adevărul.

– Am fost absolut groaznici! spuse ea.

Christopher simți primii fiori reali de amuzament din noaptea aceea. Buzele îi zvâcniră într-un zâmbet.

– Da. Am fost.

– Totuși nu mai suntem copii, spuse Sophie, iar vocea ei răgușită, potrivită mai degrabă pentru săruturi și șoapte interzise, îi aminti lui Christopher de toate lucrurile necurate pe care voia să le facă împreună cu ea.

El își lăsă capul în jos. Simți pe buze adierea răsuflării ei...

– I-ai făcut curte lui Emmaline.

Numai Sophie putea să-i taie avântul la fel de repede pe cât îi înflăcărase simțurile. El ridică dintr-o sprânceană.

– Chiar vrei să discutăm iarăși despre cum am curtat-o eu Emmaline?

Ochii ei albaștri și mari, care nu clipiră nici măcar o dată, îi dădură de înțeles că ea voia asta. Christopher n-avea să înțeleagă niciodată pe deplin cum funcționa mintea unei femei. Nu era lucru pe care el să și-l dorească mai puțin pe lume decât să se gândească la Sophie aflată în compania altui bărbat. Totuși, în acel moment, în loc să-l lase s-o sărute până când n-ar mai fi știut de ea, Sophie prefera să discute despre cum o curtase el pe cea mai bună prietenă a ei.

El oftă.

– Ți-am spus deja, Phi. Îl cunosc pe Mallen de când eram copii.

– Și pe Geoffrey îl cunoști de când erați copii.

– Și?

– De asta ai început să-mi faci curte?

Christopher își dădu seama că, în ciuda timpului petrecut împreună în ultimele săptămâni, Sophie încă n-avea încredere în motivele lui. Sophie a lui cea dulce și prudentă avea înțelepciunea de a fi precaută față de el.

I se părea că era la un pas de a spune exact ceea ce nu trebuia. Așa că își alese cu grijă cuvintele.

– Sophie, îmi place să fiu cu tine. Ăsta-i motivul pentru care îți fac curte.

Minciunile dintre ei se furișară spre suprafață, dar Christopher le îndesă la locul lor. La început, poate că interesul lui pentru Sophie se născuse din ultimatumul dat de tatăl lui, dar undeva, pe parcurs, totul se schimbase.

– Christopher!

El răsuflă prelung.

– Da, Phi?

– Fac rău dacă vreau să mă săruți?

Christopher gemu.

– Trebuie să pleci, o rugă el.

Focul pasiunii se aprinse în ochii ei.

– Nu!

Gura lui se apăsă peste a ei...

Un suspin speriat străpunse tăcerea care plutea în încăpere.

– O, Doamne! Domnișoară Winters!

Christopher aruncă o privire spre ușă și simți că i se căsca un gol în stomac.

„Fir-ar!"

Capitolul 16

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Chiar dacă nu e deosebit de important, domnișoara S.W. a fost văzută la Bâlciul de Sfântul Bartolomeu. Ceea ce trebuie menționat e modul în care domnișoara a salvat câinele folosit la dansul ursului. De remarcat ar fi și faptul că domnișoara S.W. a fugit de la bâlci cu câinele în brațe.

Sophie se prăbuși de pe culmile mulțumirii senzuale spre care se avântase și reveni cu picioarele pe pământ.

Privirea i se opri la pragul ușii, unde se înghesuiau o mulțime de spectatori, martori la decăderea ei socială. Iar acolo, în inima sinistrei scene, se aflau mama și fratele ei.

Pe vremea când Sophie era o fetiță în vârstă de cinci ani, fratele ei, Geoffrey, o aruncase în lacul de pe moșia familiei. Ea se scufundase în apele întunecate și înghețate. Apa îi luase cu asalt gâtul și plămânii până când se simțise copleșită de o neputință istovitoare.

Momentul de acum nu era chiar atât de diferit de ziua aceea cumplită de demult.

Sophie simți că i se căsca un gol în stomac și, într-o lamentabilă încercare de a se feri de rușinea și de furia care scăpărau în ochii mamei și ai fratelui ei, își îngropă fața în scobitura gâtului lui Christopher. Eforturile ei fură zadarnice. Până în clipa în care avea să-și dea duhul avea să retrăiască sentimentul tăios al dezamăgirii pe care o provocase, momentul acela având o încărcătură mai puternică decât toate celelalte momente din trecutul ei.

– Waxham! strigă Geoffrey pe un ton în care furia era aproape palpabilă. Ia-ți mâna de pe sora mea în clipa asta!

Privirea lui Sophie se abătu spre covorul Aubusson. Și-ar fi dorit să dea la o parte marginea roșie a țesăturii și să se vâre acolo pentru totdeauna. Numărase nu mai puțin de cinci alți oameni lângă mama și fratele ei.

De parcă ar fi fost un războinic de odinioară care își apăra doamna, Christopher se ridică și se așeză între Sophie și oaspeții lui Lady Brackenridge.

Totuși, nu fu de nici un folos s-o apere pe Sophie de Lady Brackenridge. Bătrâna uscățivă și zbârcită făcu vreo câțiva pași în încăpere și bătu din palme.

– Gata, gata! Am văzut de ajuns aici!

Licărirea victorioasă din ochii ei oglindea satisfacția trăită de o femeie care știa că dăduse peste cea mai picantă bârfă de ultimă oră.

– Sophie, să mergem acum! se răsti mama ei.

Sophie sări în picioare, dar Christopher o apucă de mână și se aplecă să-i șoptească:

– O să mă revanșez, Phi.

Ea reuși să dea mașinal din cap în semn de încuviințare, știind că vorbele lui se refereau la o cerere în căsătorie.

Chiar dacă el nu-și dorea asta, avea să se însoare cu ea. Sophie simțea că parcă inima îi era strânsă într-o menghină. *Avea să se revanșeze față de ea...* dar nu pentru că își dorea s-o ia de soție.

– Sophie, să mergem! repetă mama ei.

Vicontesa își încleștă degetele în jurul brațelor lui Sophie, aproape că o târî afară din cameră și apoi își conduse fiica prin aceleași coridoare pe care aceasta din urmă se aventurase... cu zece, douăzeci, treizeci de minute în urmă? La un moment dat, aflându-se în compania lui Christopher, timpul și realitatea dispăruseră cu totul pentru Sophie.

O frântură de suspin și una de râset i se împotmoliră în gâtlej.

Mama ei îi aruncă o privire menită s-o reducă la tăcere.

Nu își mai spuseră nimic până când ajunseră la adăpostul trăsurii.

Sophie se așeză pe o banchetă, iar vicontesa, pe cealaltă. Sophie dădu la o parte perdeluța de catifea roșie care acoperea fereastra trăsurii și aruncă o privire furișă spre reședința lui Lady Brackenridge, luminată de strălucirea candelabrelor. Sclipirea acestora se reflecta în geamul trăsurii. Sophie își lipi capul de sticlă, așteptându-se ca aceasta să se simtă caldă pe pielea ei. În schimb, sticla rece aproape că-i îngheță trupul cuprins de tremur.

– Lăsă perdeaua aia jos, Sophie! se răsti maică-sa.

Sophie se supuse. Își ridică palmele în aer.

– Mamă...

– Să nu aud nici un cuvânt! Nici măcar un cuvânt!

Furia se revărsa în valuri din ochii albaștri ai vicontesei.

Sophie încercă din nou:

– Îmi pare rău...

Râsul amar al mamei îi curmă încercarea jalnică de a-și cere scuze.

– Crezi că scuzele pot să repare ceea ce ai făcut în seara asta, Sophie?

– Christopher o să mă ceară de soție, spuse Sophie.

Cu siguranță că acea certitudine putea să mai potolească furia mamei și a fratelui ei. Nu că și-ar fi dorit un soț căruia să i se fi forțat mâna într-un mod atât de public. Dar existau anumite scandaluri la care reputația unei domnișoare n-avea cum să reziste. Precum acela de a fi descoperită singură, surprinsă într-o îmbrățișare intimă cu un domn... lacrimile inundară ochii lui Sophie. Clipi ca să și le înăbușe.

– Nu înțelegi dimensiunea răului pe care l-ai făcut, Sophie! Eu și fratele tău am fost foarte toleranți cu scandalurile pe care le-ai tot provocat de-a lungul anilor. Dar asta..., șuieră mama ei printre dinți, gesticulând de zor, asta întrece orice limită! Pentru că, dacă Waxham nu te cere în căsătorie...

– O să mă ceară!

El îi spusese, de față cu o grămadă de martori, că avea s-o facă. Ea nu-și putea imagina că bărbatul pe care ajunsese să-l cunoască ar fi putut s-o lase, fără pic de milă, să înfrunte de una singură acel scandal.

– Pentru că, dacă nu te cere, continuă mama ei de parcă Sophie n-ar fi zis nimic, o să fii compromisă și n-o să te mai vrea nimeni.

Nu era momentul să-i reamintească maică-sii că ea nu fusese prea căutată nici înainte de acel scandal.

Portiera trăsurii se deschise și Geoffrey urcă înăuntru. Sophie își încleștă pumnii până când unghiile începură să muște dureros din carnea moale a palmei. Portiera se închise în urma lui cu o bufnitură care nu anunța nimic bun.

El se așeză lângă mama lor, permițându-și astfel să stea cu fața spre Sophie. Totuși, privirea lui rămase ațintită spre perdeluța de catifea care îi ferea de priviri indiscrete.

Trăsura își porni mersul clătinat, iar Sophie simți că i se întorcea stomacul pe dos. Își înăbuși greața care păru să-i urce până în gât.

– Sper că ești mulțumită de ceea ce-ai făcut, spuse el în cele din urmă.

Sophie clătină din cap până când își dădu seama că privirea aspră a lui Geoffrey rămăsese pironită la catifeaua de un roșu țipător a perdelușei.

– Îmi pare rău, Geoffrey!

Tăcerea lui pluti în aer până când Sophie își dori să-și dea capul pe spate și să urle. Putea să suporte dezamăgirea care se citea în ochii lui albaștri. Și-o merita pe bună dreptate. Ar fi acceptat și s-o certe până când vocea lui ar fi zguduit geamurile trăsurii.

Ceea ce nu putea să îndure era acea tăcere amenințătoare și neîndurătoare.

Trăsura se opri brusc.

Sophie își încrucișă mâinile în poală și rămase cu privirea ațintită spre propriile degete împletite, până când un valet deschise portiera.

Vicontesa se lăsă ajutată de valet. Geoffrey o urmă, iar apoi ridică o mână spre Sophie.

– Așteaptă-mă în birou, spuse el pe un ton grav.

Ea dădu din cap în semn de supunere și urcă treptele casei lor, apoi intră pe ușile principale.

Bătrânul majordom o privi în ochi și clătină din cap lent și compătimitor. Ea își înghiți nodul din gât. Se părea că vestea compromiterii ei ajunsese deja acasă. Sophie aproape că fugi până în biroul lui Geoffrey. Închise ușa în urma ei.

Fără îndoială că mama și Geoffrey discutau acum despre acel ultim scandal provocat de ea. Cei doi îi dăduseră limpede de înțeles că trebuia să prezinte mai mult decât scuze. În afară de asta, Sophie nu știa cum altfel să îndrepte situația.

Își apăsă degetele pe tâmple și se chinui să revadă în minte momentul în care ea și Christopher fuseseră descoperiți.

Numai că, să-i fie cu iertare, ea încă mai simțea gustul lui Christopher pe buze, încă mai simțea atingerea care îi înfierbântase pielea.

Nu voia ca el să se însoare cu ea din obligație. Din păcate, la asta avea să se reducă cererea pe care el avea să i-o facă în dimineața zilei următoare. Totuși, ea înțelesese prea târziu că voia ca el s-o

curteze și, mai mult decât atât, voia ca el s-o dorească... așa cum o dorise pe Emmaline.

Își simți inima răscolită la amintirea afecțiunii pe care i-o purtase Christopher lui Emmaline. O, îi vorbise despre respectul lui pentru ducele de Mallen atunci când discutaseră despre cum o curtase pe Emmaline, dar Sophie știa, cu intuiția unei femei, că vorbele lui ascundeau mult mai mult. Poate că nu din partea lui Emmaline, ci din partea lui... iar gândul acela îi devasta inima îndurerată.

– În loc, Sophie!

Ea își apăsă o mână pe piept și se întoarse spre fratele ei.

– Geoffrey...

Cuvintele ei se pierdură în tăcere. Sophie se așeză degrabă în fotoliul de piele din fața biroului de lemn de stejar.

Era mai bine să-l asculte pe Geoffrey, măcar de astă dată.

El se apropie de bufet. Își turnă un pahar de coniac, îl bău pe nerăsuflate și-și umplu din nou paharul. De data aceasta, traversă încăperea și-și sprijini șoldul de birou până când Sophie fu nevoită să lase ușor capul pe spate ca să-l privească.

– Ai spus cu insistență că nu voiai să te măriți cu Waxham.

Sophie întinse mâinile cu palmele în sus, într-un gest menit să dea de înțeles că voia intervină, dar Geoffrey continuă:

– Chiar te-ai folosit de titlul lui Mallen ca să mă împiedici în intențiile pe care le aveam în legătură cu tine și cu Waxham, spuse el ridicând dintr-o sprânceană. Chiar n-ai crezut că-mi dădusem seama de planul tău? Închipuie-ți surprinderea mea în momentul în care Mallen chiar a început să te curteze.

Un val de fierbințeală provocată de rușine îi arse obrajii lui Sophie. Fratele ei nu avusese niciodată vreo mare considerație pentru ea.

– Îl urai pe Waxham, spuse el.

Ea tresări.

– Nu-l uram.

Nu-i plăcuse deloc felul în care Christopher se purtase cu ea de-a lungul vremii, dar ură? Nu, nu-l *urâse* niciodată.

El continuă, netulburat de cuvintele ei.

– Apoi, în câteva săptămâni, te-ai îndrăgostit atât de tare de conte încât să renunți la tot și la toate... o posibilă căsătorie cu ducele de Mallen, reputația ta, orice fărâmă de mândrie pe care s-o mai fi avut.

Sophie încercă să înghită, chiar dacă își simțea gâtlejul blocat.

– Waxham, care te-a ignorat ani de zile, se apucă din senin să te curteze și te ademenește în plasa lui, îi spuse el lui Sophie, care își abătu privirea ca să nu i-o întâlnească pe a lui. Desigur că te-ai întrebat de unde venea interesul ăsta atât de brusc al lui Waxham față de tine, nu?

Un fior de neliniște îi străbătu dintr-odată spinarea lui Sophie.

– Nu știu despre ce vorbești, spuse ea cu gura uscată de teamă.

Geoffrey clătină din cap, plin de tristețe.

– Nu cred că poți să înțelegi dimensiunile greșelii tale, Sophie. O să înțelegi la momentul potrivit. Și sper doar să poți trăi cu deciziile pe care le-ai luat în seara asta.

Ea simți cum încremenea la auzul cuvintelor lui.

Geoffrey își bău restul de coniac din pahar.

– Iar acum ar fi bine să te retragi în apartamentul tău. Mă aștept să primesc o vizită matinală de la Waxham.

Sophie înghiți în sec și fugi de parcă însuși Necuratul o luase pe urmele ei. Afirmația sumbră a lui Geoffrey continua să-i răsune neîncetat în minte. Fratele ei făcuse aluzie la existența unor motive nesincere, funeste, în spatele interesului pe care Christopher i-l arătase în ultimele săptămâni. La un moment dat, și ea fusese sceptică față de sinceritatea lui, dar în scurtă vreme ajunsese să-l vadă nu ca pe figura distantă pe care o venera lumea bună, ci ca pe un bărbat în carne și oase, unul care râdea și care o făcea să râdă. Sophie strânse din dinți. Geoffrey se înșela.

Bărbatul pe care îl lăsase în casa lui Lady Brackenridge fusese hotărât s-o protejeze cu orice preț. Se întrebă cum se descurcase el după plecarea ei. Sophie scoase un suspin slab. Bănuia că, în noaptea aceea, somnul avea să-i fie un prieten capricios.

După mai mult de o oră, Christopher privea lung prin ferestrele duble din biroul tatălui său, cu ochii ațintiți la cerul negru și fără stele al Londrei. Reușise să scape din casa lui Lady Brackenridge la scurt timp după ce Redbrooke plecase împreună cu Sophie.

Christopher își trecu o mână prin păr. Știuse că dezonoarea o așteptase pe Sophie de cealaltă parte a ușii bibliotecii lui Brackenridge. Ar fi trebuit să insiste ca ea să plece înainte ca stâlpii înaltei societăți

– Te mai întreb o dată. Ai... sărutat-o?

Christopher îi înfruntă privirea severă.

– Se pare că eşti foarte îngrijorat pentru domnişoara Winters.

Prietenul lui îl strânse mai bine în prinsoare şi încruntătura sumbră i se adânci pe faţă.

– Aici nu vorbim despre orice tânără domnişoară, Waxham. Ci despre Sophie Winters. E cea mai bună prietenă a surorii mele.

Christopher îşi înclină uşor capul, pe măsură ce reacţia prietenului său începea să capete mai mult sens.

– Deci vizita asta târzie se datorează relaţiei pe care o are sora ta cu domnişoara Winters? întrebă el, dar nu-l lăsă pe duce să răspundă. Stai liniştit, Mallen, o să îndrept lucrurile în privinţa domnişoarei. Am de gând să-i fac o vizită lui Redbrooke la prima oră mâine-dimineaţă şi s-o cer de soţie.

Mallen îl eliberă cu o asemenea viteză fulgerătoare, încât Christopher aproape că se împiedică de birou. Tânărul duce îi întoarse spatele.

– De ce m-ai pus să iau parte la planul tău? De ce, dacă oricum voiai s-o ceri de soţie? De ce, Waxham?

În tonul lui Mallen vibră o notă de sfârşeală... pe care Christopher n-o mai auzise niciodată de la el.

Christopher îşi drese glasul. Restul lumii bune n-avea decât să se ducă la naiba... dar părerea lui Mallen conta foarte mult pentru el.

– N-a fost ceva intenţionat. A fost..., îngăimă el, iar apoi vorbele i se stinseră într-un oftat. O, Doamne!

Prietenul lui se întoarse spre el, strângând din buze.

– Ce vrei să spui?

Revelaţia îl izbi pe Christopher, năucindu-l. Frământarea lăuntrică îi spori până la punctul în care el crezu că avea să i se facă rău. Era de neînţeles! De neconceput!

– Ai ajuns să ţii la ea, spuse Christopher.

El îşi dori pe dată ca Mallen să nege; îşi dori să-l audă luând în zeflemea absurditatea întregii poveşti. Potrivit relatărilor lui Lady Ackerly despre Sophie, aceasta se bucurase de câteva dansuri, de două plimbări prin Hyde Park şi de mai multe vizite din partea distinsului nobil.

Dar cu Sophie nici nu era nevoie de mai mult.

Mallen îşi abătu privirea.

Iar Christopher își primi răspunsul. Își trecu o mână prin păr.

– Mallen...

– Taci naibii din gură! se răsti Mallen.

– N-am vrut să se întâmple asta.

Buza de sus a lui Mallen se arcui într-un surâs batjocoritor.

– Ei, ia mai scutește-mă! Nu te-ai gândit niciodată la asta...! Te-am avertizat că faci un joc periculos cu domnișoara Winters.

Numai că nici unul dintre ei nu se gândise că inima lui Sophie nu era singurul organ pus în pericol de uneltirile lui Christopher.

– Nu trebuia să accepți să mă ajuți, spuse acesta din urmă.

Lovitura pe care Mallen i-o dădu cu mâna stângă îl făcu pe Christopher să se răsucească în loc și să se prăbușească pe podea. O ceață neagră îi întunecă vederea timp de câteva clipe. Gentleman Jackson ar fi fost mândru de un asemenea pumn! Christopher își duse o mână la nasul care-i sângera și-și ridică privirea către Mallen.

– Mi-am meritat-o, spuse el din spatele degetelor pline de sânge.

Mallen se aplecă asupra lui cu răsuflarea întretăiată.

– Domnișoara Winters e mult prea bună pentru tine. E mult prea bună pentru oricare dintre noi.

– Ai dreptate, spuse Christopher, care se gândise la același lucru de mai multe ori decât putea să numere pe degetele de la ambele mâini. Oricum ar fi, am ajuns să țin la ea!

Prietenul lui îi aruncă o privire aspră și scrutătoare.

– O iubești?

Christopher tresări. Oare o iubea pe Sophie? Începuse să țină la ea în ultimele săptămâni. O dorea. Se bucura de compania ei. Dar s-o iubească?

– Nu-i nevoie de dragoste.

Buza de sus a lui Mallen zvâcni într-un surâs batjocoritor.

– De ce nu-i spui asta domnișoarei Winters?

– Îmi pare rău că ai fost rănit, Mallen. Nu mi-am dorit niciodată asta. O să-mi fii alături atunci când mă însor cu ea?

Prietenul lui făcu un gest grosolan cu mâna.

– Du-te naibii, Waxham!

Aruncându-i o ultimă privire sumbră lui Christopher, făcu un pas peste corpul lui contorsionat și îl lăsă să înfrunte de unul singur realitatea relelor pe care le făcuse.

Ducele nici nu știa cât de bine țintise atunci când îl ocărâse. Exista un loc în iad care era special rezervat pentru Christopher și tatăl lui.

– Sunt mândru de tine, Christopher!

De parcă însuși Necuratul l-ar fi chemat la apel, marchizul de Milford apăruse în prag. Un zâmbet neobișnuit se contură pe buzele aspre și neînduplecate ale bătrânului ticălos.

Christopher se ridică în picioare.

– De cât timp stai acolo?

Tatăl lui ridică dintr-o sprânceană albă.

– De suficient timp încât să văd cum te-a trântit Mallen la pământ, răspunse marchizul fluturând din mână. Nu contează, continuă el dând drumul unui hohot de râs răgușit. Îmi închipui că ducele nu-i obișnuit ca lucrurile să nu iasă după cum poftește el. Până la urmă, domnișoara Winters te-a ales pe tine. Ai avut-o?

Christopher își încleștă pumnii. Se chinui din răsputeri să nu traverseze camera în doi timp și trei mișcări și să-l bată măr pe taică-său. Dar apoi se uită dincolo de umărul marchizului și simți cum îi pieri orice dorință de luptă. La urma urmei, n-avea pe cine să urască în afară de propria persoană. Nu marchizul o compromisese pe Sophie... acțiunile îi aparțineau numai demnului său fiu.

Își lăsă bărbia să se cufunde în piept.

– Nu că ar mai conta, continuă tatăl lui, fără să știe sau fără să-i pese de luptele care se dădeau înlăuntrul lui Christopher. E compromisă și n-are de ales, trebuie să te accepte. Totuși, ar fi mai bine să fie pângărită, pentru ca nimeni să nu se mai atingă de ea. În felul ăsta, n-ar mai trebui să ne facem griji că Redbrooke ar putea încerca s-o paseze unui individ mai bun decât tine.

Ar fi fost înțelept ca vicontele să facă tocmai asta. Nenumărați lorzi s-ar fi dovedit mai demni de mâna lui Sophie. Chipul lui Mallen îi trecu lui Christopher prin fața ochilor. El strânse din dinți. Chiar era un nemernic fiindcă și acum, chiar dacă o căsătorie cu un alt bărbat ar fi făcut-o fericită pe Sophie, el nu-și dorea s-o vadă măritată decât cu el.

– Să fii la Redbrooke mâine-dimineață la prima oră! Ultimul lucru pe care trebuie să i-l oferim vicontelui e timp ca să-și dea seama că nu ești gentlemanul care pari în societate.

Christopher își luă capul în mâini, în timp ce tatăl lui plecă... Iar el rămase singur, zguduit de un râset nebunesc, fiindcă era obligat să se confrunte cu dezastrul pe care-l provocase.

Capitolul 17

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Umblă vorba că domnișoara S.W. ar fi fost văzută la prelegerea lui Mary Somerville despre studierea cerului nopții, la Societatea Regală de Astronomie. Cum acea persoană care semăna remarcabil cu domnișoara S.W. purta pantaloni și pălărie, identitatea nu i se poate confirma pe deplin. Astfel, povestea rămâne în zona speculațiilor.

Christopher îi întinse pălăria majordomului vicontelui de Redbrooke.

Servitorul strâmbă din nas de parcă prezența lui Christopher i-ar fi fost dezagreabilă. Părea să fie un bun judecător de caractere.

– Am rugămintea să mă urmați, milord.

Nu mai așteptă să vadă dacă Christopher venea în urma lui și se apucă să urce scara în spirală care ducea la etajul principal al casei.

Cu fiecare pas pe care îl făcea, Christopher simțea cum vinovăția ce-l măcina sporea înlăuntrul lui, până când deveni o forță vie, de sine stătătoare, care amenința să-l lase fără aer.

Nu putea să intre cu conștiința împăcată într-o uniune cu Sophie, dacă nu mărturisea totul... dacă nu vorbea deschis despre ultimatumul pe care i-l dăduse tatăl său, despre propriile eforturi de a zădărnici planurile malefice ale marchizului și despre cum anume îl ajutase Mallen în toată povestea asta.

Totuși, intuiția care îl protejase de oprobriul public în toți acei ani îi spunea că, în clipa în care Sophie afla adevărul, tandrețea plină de seninătate care se născuse între ei avea să dispară fără urmă. Ea n-ar mai fi putut să-l privească niciodată cu aceiași ochi.

Iar el n-ar fi putut s-o acuze pentru o asemenea reacție.

Majordomul se opri în fața biroului lui Redbrooke. Se uită peste umăr, iar apoi deschise ușa ca să anunțe sosirea lui Christopher.

Acesta făcu o pauză la intrare și trase prelung și încet aer în piept.

– Intră! strigă Redbrooke.

Poate că, la urma urmei, Sophie nu trebuia să știe adevărul. Poate că era mai bine pentru amândoi ca ea să n-aibă habar de păcatele lui Christopher.

Redbrooke nu-și înălță privirea de la documentele pe care le avea în față.

– Waxham!

Majordomul plecă, iar Christopher intră în încăpere. Se opri lângă biroul lui Redbrooke și așteptă ca acesta să termine de citit hârtiile care îi ocupau toată atenția.

Câtă vreme Christopher rămase acolo, începură să iasă la lumină toate vechile nesiguranțe care îl bântuiseră, în timp ce fu nevoit să privească realitatea în față: Redbrooke avea să-i ceară să citească și să semneze documente juridice. Închise ochii și se apucă să-și numere respirațiile până când se liniști.

Atunci când deschise ochii, văzu că Redbrooke îl privea țintă.

– Ia loc!

Acea poruncă nu sunase câtuși de puțin a invitație politicoasă.

Christopher se așeză pe scaunul din fața lui Redbrooke. Își drese glasul.

– Voiam să încep prin a-mi cere scuze pentru...

– Pentru? îl întrerupse Redbrooke, ridicând dintr-o sprânceană.

Se părea că vicontele avea de gând să-l facă pe Christopher să se simtă cât mai puțin în largul lui. Și pe bună dreptate. Christopher n-avea frați, dar încercă să se pună în locul lui Redbrooke și să-și închipuie cum ar fi fost dacă vreun neavenit i-ar fi compromis sora. Era ferm convins că n-ar fi fost atât de politicos încât să-l invite pe individ să se așeze lângă el ca să discute despre un contract de căsătorie, ci l-ar fi întâmpinat pe nemernic pe un câmp, în zorii zilei, direct la duel.

– Îmi pare rău pentru rușinea pe care i-am adus-o lui Sophie.

Redbrooke își aruncă pana deoparte. Cerneala neagră împroșcă documentele de pe biroul lui, altfel foarte ordonat.

– Sophie s-a făcut singură de rușine. E o pacoste pe capul meu de doi... nu, deja s-au împlinit trei ani.

Christopher apucă brațele scaunului și le strânse cât putu de tare. Se străduia din răsputeri să nu-l tragă peste birou pe fratele cel înfumurat al lui Sophie și să-l pocnească în față.

– N-a fost vina ei, Redbrooke!

– Nu, n-a fost. Și aș putea să pariez că totul a fost făcut cu deplină intenție din partea ta, spuse el, iar Christopher tresări. Ei, haide, mă iei de prost? Tatăl tău îi datora tatălui meu o sumă importantă de bani.

– N-am știut, spuse Christopher cu glas răgușit de rușine. Adică n-am știut până de curând.

Erau deja destule minciuni între el și Redbrooke.

Vicontele se lăsă pe spate în scaun.

– Spune-mi ce altceva ai mai aflat de curând.

El își încrucișă brațele pe piept și îl studie pe Christopher de parcă ar fi fost o urmă de noroi pe talpa cizmelor lui.

Zestrea.

Cuvântul rămase suspendat în tăcerea dintre ei. Nu-l rostiră, dar asta nu-l făcu mai puțin real.

Atunci când deveni limpede că Christopher n-avea de gând să vorbească, buzele lui Redbrooke se arcuiră într-un zâmbet disprețuitor.

– Îmi închipui că știi că Sophie valorează o avere.

Privirea lui Christopher alunecă spre podea. Nu conta că hotărâse să nu se supună cererii tatălui său și s-o compromită intenționat pe Sophie... pentru că, în cele din urmă, oricum îi distrusese reputația. Bănuia că ar fi fost inutil să se contrazică pe tema asta cu Redbrooke. Nimic din acțiunile întreprinse de Christopher în ultimele douăzeci și patru de ore nu părea să fi fost onest.

– Nu mă însor cu sora ta pentru zestrea ei.

– Nu, te însori cu ea pentru că ai compromis-o.

El tresări.

Se părea că Redbrooke se săturase să-l încolțească pe Christopher. Își întoarse atenția spre dosarul cu coperți de piele din fața lui, îl deschise și parcurse în grabă prima pagină.

– Poftim, spuse el și-i arătă pana de scris cu o mișcare a bărbiei.

Christopher șovăi.

– Haide. Ia. Citește.

Cu palmele asudate, Christopher întinse mâna spre document, chinuindu-se să-și oprească tremurătura degetelor. De astă dată, poate că, printr-o minune, cuvintele aveau să aibă un sens. De astă dată, poate că n-aveau să mai danseze pe pagină.

Se uită la hârtie.

Din păcate, aceea nu era ziua minunilor înfăptuite. O presiune dureroasă îi apăru în spatele ochilor, în timp ce reuși să cerceteze frazele lent și pe sărite.

– Te scutesc de efortul de a le citi, spuse Redbrooke, părând să nu-și dea seama de bătălia mută care se purta înlăuntrul lui Christopher. Desigur, o să primești cele o sută de mii de lire care îi revin lui Sophie. Îți cer ca ea să primească anual nu mai puțin de o mie de lire ca bani de buzunar.

– Desigur, spuse Christopher, încuviințând din cap.

La naiba, ea putea să rămână cu toți banii! Nu însemnau nimic pentru el.

Redbrooke continuă:

– În cazul morții tale, vreau ca jumătate din sumă să-i revină lui Sophie.

Christopher dădu iarăși din cap.

– Prea bine.

Colțurile buzelor lui Redbrooke se lăsară în jos, iar Christopher își imagină că vicontele se așteptase la mai multe discuții pe tema contractului de căsătorie.

Christopher semnă repede documentele.

După o jumătate de oră, toate hârtiile fuseseră semnate.

Redbrooke suflă peste prima pagină, apoi o îndesă în dosarul de pe birou.

– Am rezolvat.

La auzul acelor cuvinte de rău augur, Christopher fu străbătut de un fior.

– Ea știe? se căzni el să întrebe.

Fratele lui Sophie se lăsă pe spate în scaun și-și încrucișă brațele pe piept.

– Să știe ce? Că i-ai distrus reputația ca să pui mâna pe zestrea ei?

Redbrooke își făcuse o părere clară despre intențiile lui Christopher și, la drept vorbind, privite din afară, acțiunile acestuia nu arătau deloc bine. În sufletul lui Christopher, ura de sine se luă la trântă cu ura față de tatăl lui, care îl obligase să joace rolul vânătorului de zestre.

Nu, el era singurul vinovat în acea poveste. Ar fi putut să-i spună marchizului să se ducă naiba și să spere că amenințarea cu internarea la Bedlam fusese doar atât, o amenințare.

– Mama o să insiste ca nunta să fie fastuoasă.

– Nu. Vin de la Colegiul Civil, spuse Christopher căutând într-un buzunar din față al hainei. Am obținut licența specială de la arhiepiscop, spuse el fluturând documentul. Ne căsătorim într-o săptămână.

Vicontele îi aruncă din nou un zâmbet disprețuitor.

– Ți-e teamă că o să-ți scape zestrea printre ghearele lacome dacă se citește anunțul căsătoriei trei duminici la rând?

Christopher nu voia să aștepte mai mult decât era nevoie pentru ca Sophie să devină soția lui. Din nou, graba lui n-avea nimic a face cu zestrea, ci doar cu dorința de a o proteja pe ea și numele ei deja întinat.

Disputa îl făcu pe Redbrooke să ofteze prelung:

– Prea bine!

Oboseala din tonul lui trăda faptul că știa că nu prea mai avea ce face.

– Te rog să nu spui nimic despre zestrea ei, zise Christopher.

Când avea să sosească momentul adevărului, își dorea să discute cu Sophie fără ca vicontele să se fi amestecat în vreun fel.

– Chiar nu-mi pasă ce naiba vrei, mărturisi Redbrooke, scârbit, trăgându-se de reverele hainei. Dispari din ochii mei, Waxham! Prezența ta mă dezgustă.

Christopher îi înțelese reacția. Nici lui nu-i plăcea prea mult de propria persoană în acel moment. Se ridică.

Însă încremeni locului în clipa în care Redbrooke strigă:

– Multă vreme, în ciuda împotrivirilor lui Sophie, eu am îndemnat-o să se lase curtată de tine! Ce amară ironie a sorții a făcut ca Sophie să fie mai isteață decât mine și mama!

Christopher își încleștă maxilarul.

– La revedere, Redbrooke! spuse el și făcu o reverență, fără să-i ofere lui Redbrooke cearta pe care se vedea limpede că acesta o căuta.

În timp ce străbătu casa vicontelui, Christopher se gândi la spusele lui Redbrooke. Vreme de mulți ani, el se străduise din răsputeri s-o evite pe Sophie, așa că, pentru numele Domnului, cum să se gândească fratele ei că în intențiile lui s-ar fi putut ascunde ceva onorabil?

Își trecu dosul palmei peste ochi. Nu pentru prima oară se întrebă dacă era nevoie ca Sophie să afle vreodată adevărul. Îi era teamă că ea n-avea să poată să-i ierte niciodată niște vini atât de mari.

Ajunse în vestibul, iar majordomul îi întinse pălăria.

– Pleci, Christopher?

El se întoarse.

Sophie stătea pe treapta cea mai de jos a scării, cu capul plecat într-o parte. Lumina strălucea în adâncurile insondabile ale ochilor ei albaștri, trezindu-i în minte lui Christopher imaginea unui cer de vară senin, undeva la țară.

– Hmmm, eu..., bâigui el, simțindu-se cuprins de un nou val de vinovăție, fiindcă venise fără să-i fi adus măcar un buchet de flori, deși ea, cu siguranță, avusese așteptări mai mari de la bărbatul care avea s-o ceară de soție. Iartă-mă!

– Pentru ce?

Ea se apropie și se opri în fața lui.

El își ridică palmele în sus.

– Nu ți-am adus nimic.

„Ce bădăran!"

Ea flutură din mână.

– N-am nevoie de nimic.

Poate că n-avea nevoie de nimic, dar un buchet de flori ar fi fost un gest obligatoriu de curtoazie față de femeia care urma să-i devină soție. Christopher îi luă mâna și-și trecu buzele peste degetele ei.

– Nu te merit.

Sophie pufni și-și dădu ochii peste cap.

– N-ai mai fost niciodată atât de melodramatic, Christopher!

El reuși să schițeze primul zâmbet sincer de când lumea lui se năruise.

– Majoritatea doamnelor ar spune că am o atitudine romantică.

– Bănuiesc. Cu toate astea, eu nu semăn cu majoritatea doamnelor.

Nu, nu semăna.

– Îmi permiți să te însoțesc la o plimbare? întrebă el.

Ea făcu o grimasă și Christopher își dădu seama că, după scandalul pe care-l provocaseră ei doi în casa lui Lady Brackenridge, ultimul lucru de care avea chef Sophie era să fie văzută în public.

– Ai vrea să dai o tură prin grădina mamei? întrebă ea.

El dădu din cap în semn că da și-i făcu semn majordomului, care venise să-i aducă pelerina. Christopher îi înapoie servitorului pălăria.

– Lord Waxham nu pleacă încă, spuse Sophie.

Apoi, fără să-i pese câtuși de puțin de buna-cuviință, îl luă de mână și îl conduse către grădini. Îl privi peste umăr și-i zise:

– În calitatea mea de femeie decăzută, acum mi se permit anumite luxuri.

– N-aș prea putea să te numesc „o femeie decăzută", spuse el cu glas tărăgănat.

– Nu contează. Oricum mi-ai spune, *chiar* mi se permit anumite luxuri.

– Cum ar fi să te ții de mână cu logodnicul tău?

Ea se împiedică, iar el se ciocni ușor de spatele ei. Apoi își ridică brațele spre ea.

– Sophie?

– Asta suntem? Logodnici?

Christopher dădu din cap în semn că da.

– Am vorbit cu fratele tău. Ne-am ocupat de aranjamentele oficiale.

Pe buzele ei apăru o umbră de surâs melancolic.

– Cine ar fi zis? Am ajuns de la „niciodată curtată" la „brusc, logodită"

Apoi, Sophie păru să-și reamintească că era și el acolo. Clătină ușor din cap, iar apoi continuă să-l tragă după ea.

Intrară în impresionantele grădini, trecând iute pe lângă tufele frumos tunse de buxus, întreţesute cu straturi de trandafiri de un roz pal. El se opri lângă una dintre tufele de trandafiri și Sophie fu nevoită să se oprească, la rândul ei.

Ea ridică spre el o privire nedumerită.

Christopher îi eliberă mâna și se întinse spre una dintre crenguțe. Un spin îl înțepă într-un deget, care începu să sângereze. Christopher se șterse de pantaloni și mai apucă o dată bobocul încăpățânat. Îl rupse și i-l întinse lui Sophie.

– Trebuia să-ți fi adus flori, spuse el cu părere de rău.

În ochii lui Sophie apăru licărul lacrimilor. Floarea îi alunecă printre degete și ateriză, într-un dans tremurător, la picioarele lor.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Sophie clătină din cap. Se aplecă și luă floarea, studiind-o cu atenție vreme îndelungată.

– E absolut perfect, spuse ea.

Christopher se întinse, luă mâna care ținea trandafirul roz și degetele lui le strânseră ușor pe ale ei.

– E perfect fiindcă mi l-ai dat tu! adăugă Sophie.

O, Doamne, ce intensă era strânsoarea ca de menghină care-i chinuia inima! Majoritatea domnișoarelor visau la sonete și flori de seră. Și totuși, gestul lui modest o făcuse pe femeia mândră din fața lui să izbucnească în lacrimi. Acea reacție trezi în el dorința de a fi fost un bărbat mult mai bun pentru ea înainte de toată povestea asta, dorința de a fi venit la ea mânat doar de intenții onorabile. Își trecu degetele peste obrazul ei.

– Meriți mult mai mult, Phi.

Cel puțin, merita mai mult decât să-l fi avut pe el.

– Nu-mi doresc mai mult decât atât, Christopher.

El își coborî buzele și le revendică pe ale ei într-un sărut tandru. Buzele lui Sophie se întredeschiseră cu un suspin, iar el nu mai avu nevoie de altă încurajare ca să-și lase limba să se aventureze înăuntru și să redescopere adâncurile fierbinți și umede ale gurii ei.

Sophie întinse mâna, îi eliberă coada prinsă la ceafă și-și împleti degetele în șuvițele lui.

El gemu din pricina seducției dulci a gestului ei inocent și-și adânci sărutul. Gura lui o revendică pe a ei iar și iar, până când Sophie gemu de dorință.

– Christopher, șopti ea pe buzele lui.

Mâinile lui se lansară într-o explorare a pielii catifelate de pe umerii și brațele ei și se odihniră, în cele din urmă, pe linia generoasă a șoldurilor. O trase mai aproape, membrul lui tare lipindu-se în chip firesc de moliciunea pântecului ei.

Ea își lăsă capul pe spate și scoase un strigăt.

Dorința din acel strigăt gutural străpunse ceața pasiunii care îi întunecase rațiunea lui Christopher. El o sărută pe tâmplă.

Sophie clipi ca să-și alunge dorința care îi întuneca până și vederea.

– De ce te-ai oprit? întrebă ea pe un ton impulsiv, iar apoi obrajii i se îmbujorară.

O, Doamne, ar fi trebuit să fie canonizat ca sfânt pentru că rezista în fața a ceea ce ea îi oferea atât de clar.

– După ce ne căsătorim, o să-ți arăt pe îndelete toate felurile în care un bărbat poate să iubească o femeie. Dar nu accept să nu te

tratez cu respectul care ți se cuvine și n-o să îndrăznesc mai mult decât am făcut-o deja, Phi.

Sophie oftă.

– Și dacă eu îmi doresc...?

– Nu.

– Dar...

– Nu, Sophie, spuse el pe un ton morocănos.

Trebuia să se folosească până și de ultimul dram de putere – pe care până în clipa aceea nici nu știa că o avea – ca să reziste invitației ei ademenitoare.

– Nici măcar dacă ți-aș reaminti că acum sunt o femeie decăzută?

El făcu o grimasă.

– Nu ești deloc o femeie decăzută.

– Prea bine.

Ea își sprijini obrazul pe pieptul lui.

Christopher își lipi bărbia de învolburarea aurie a părului ei. Inspiră parfumul de lămâie pe care îl emana și nu fu pentru prima dată când se întrebă dacă nu cumva Sophie, atunci când se scălda, se impregna cu acel parfum dulce.

– Fratele meu a sugerat că... există un motiv pentru care ești interesat de mine, Christopher. De ce a spus asta?

Magia momentului n-ar fi putut să se stingă mai repede decât dacă Sophie și-ar fi ridicat genunchiul și i l-ar fi înfipt în vintre.

– Christopher? întrebă ea, văzând că nu primea răspuns.

El clătină din cap, întorcând pe toate părțile în minte posibile răspunsuri. În cele din urmă, decise să-i mărturisească adevărul.

– Mă însor cu tine pentru că îmi doresc asta, spuse el în cele din urmă.

– Vorbești serios?

– Da, răspunse el plin de seriozitate, dorindu-și ca ea să-și dea seama că îi vorbea cât se putea de sincer.

Trase aer în piept ca să se liniștească. Sophie merita să știe adevărul. Tot adevărul. Căsătoria lor nu se putea clădi pe minciunile care planau între ei. Deschise gura ca să-i mărturisească ce anume îl determinase s-o curteze la început.

– Știam eu că se înșală, mormăi Sophie.

El se trase înapoi. Adevărul îi muri pe buze. Aruncă o privire la chipul ei în formă de inimă; gropița delicată din bărbie, pe care i-o

știa atât de bine, albul delicat al pielii ei fine ca mătasea. Poate că minciunile îi alimentaseră motivele inițiale în privința lui Sophie... dar totul se schimbase.

El se lăsă într-un genunchi.

– Christopher!

– Meritai să fii curtată, Phi. Și meritai o cerere în căsătorie așa cum se cuvine, spuse el gândindu-se că ea nu meritase în nici un caz scandalul în care o atrăsese și care o supusese dezaprobării membrilor înaltei societăți, care se bucuraseră cu lăcomie de compromiterea ei. Vrei să fii soția mea?

Un zâmbet sfios apăru pe buzele ei arcuite.

– Știi că oricum trebuie, răspunse ea pe un ton blând.

El îi strânse mâinile.

– Căsătorește-te cu mine nu pentru că trebuie. Căsătorește-te cu mine pentru că vrei. Uită de fratele și de mama ta. De tatăl meu. De scandal. De tot. Vrei să fii soția mea?

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Ea se întinse și-i cuprinse fața în palme.

– Nu-mi doresc nimic mai mult pe lumea asta, Christopher. Da, vreau să fiu soția ta!

Christopher o luă din nou în brațe, dar nu putu să ignore o întrebare batjocoritoare ce-i tot revenea în minte și nu-i mai dădea pace: oare Sophie avea să mai simtă astfel după ce afla că el o mințise?

Capitolul 18

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

O scenă pe cinste a fost provocată în Hyde Park atunci când mopsul lipsit de maniere al domnișoarei S.W. a atacat trăsura vicontesei de C., făcându-i pe preaiubiții dogi ai distinsei amfitrioane mondene s-o pornească într-o goană nebună printre multele trăsuri aflate acolo.

O săptămână mai târziu, în prezența ambelor familii și a ducelui de Mallen, Christopher și Sophie se căsătoriră în biroul fratelui ei.

Din locul pe care îl ocupa acum la masa festivă dată de Geoffrey, Sophie studie expresia posomorâtă din ochii albaștri ai mamei ei, licărirea neîndurătoare din ochii lui Geoffrey și plictiseala din privirea marchizului de Milford. Până și ducele de Mallen, care îi fusese alături lui Christopher la ceremonie și jucase rolul de martor, avea buzele strânse într-o grimasă sumbră.

Încercă să se convingă că pedanteria stranie din conversația alor ei era doar un fruct al propriei imaginații, dar știa că mințea.

Obișnuită să fie sinceră cu sine, putea recunoaște acum că nu acela era visul pe care și-l făcuse despre ziua nunții ei.

Sophie își imaginase dintotdeauna că mama ei s-ar fi purtat exasperant și ar fi acordat o atenție minuțioasă fiecărui detaliu al nunții, de la micul dejun până la trusoul de mireasă. Iar buna ei prietenă, Emmaline, ar fi fost prezentă cu zâmbete și încurajări și chiar i-ar fi permis miresei să-i pună toate întrebările scandaloase pe care le avea, ca tânără neexperimentată, despre noaptea nunții.

De parcă ar fi simțit panta deprimantă pe care alunecaseră gândurile lui Sophie, Christopher întinse mâna pe sub masă și i-o luă pe a ei. Îi cuprinse degetele într-o strânsoare blândă, dar hotărâtă. Vitalitatea brută a strângerii lui o lăsă fără suflu.

Toate regretele pe care le nutrea în adâncul inimii se risipiră. Christopher era acum soțul ei.

El se aplecă. Răsuflarea lui caldă îi mângâie obrazul.

– N-ai mâncat nimic.

Sophie își retrase mâna și folosi vârful lingurii ca să amestece în bolul cu fulgi de ovăz și smântână dulce.

– Nu mi-e foame.

Christopher își înclină bărbia spre tarta cu zmeură din farfuria ei.

– Nici măcar nu vrei să guști din dulciuri? În mod sigur, ceva se întâmplă cu tine!

Ea chicoti, apoi luă tarta și roncăi puțin dintr-un colț.

– Bine, dulciuri. Dar nimic altceva.

– Waxham!

El îi făcu repede cu ochiul, iar apoi se uită la ducele de Mallen, care îl întrebase ceva.

Sophie își studie soțul. *Soțul*. Repetă cuvântul în gând, ca să vadă cum se simțea rostindu-l. Ea, Sophie Winters, avea un soț. Nu orice soț. Se măritase cu nespus de doritul conte de Waxham. Ea, incorigibila Sophie Winters, sursa de bârfă a *Cronicii de societate a lui Lady Ackerly*, își găsise perechea.

Un zâmbet i se înfiripă pe buze. Încă din frageda ei copilărie, ea și Christopher își petrecuseră viața chinuindu-se unul pe celălalt.

Ce lucru ciudat, ursitul îi fusese mereu la o aruncătură de băț, iar ea nu avusese nici cea mai mică idee despre asta!

Nu fu prima dată când se gândi la cumplita posibilitate... dacă el s-ar fi însurat cu Emmaline? Dacă Lord Drake nu s-ar fi luptat pentru mâna prietenei ei?

Un fior o străbătu din cap până-n picioare în clipa în care se gândi că, dacă așa ceva s-ar fi întâmplat, viețile lor ar fi fost schimbate pentru totdeauna.

Christopher se opri dintr-odată în mijlocul conversației, părând să simtă reacțiile corpului ei. Se aplecă și o întrebă în șoaptă:

– Ești bine?

Ea dădu din cap în semn că da.

– Ești sigură?

– Foarte, îl asigură ea.

Și chiar așa era. Pentru prima dată după foarte mult timp, se simțea mai mult decât bine. Era extrem de împăcată... își simțea viața împlinită, chiar dacă până acum nu-și dăduse seama că-i lipsise ceva.

Restul mesei trecu de parcă totul ar fi fost un vis. Apoi Sophie se trezi că se îndreptau spre trăsură.

Se aşteptă să audă râsete... ori... vreo urare venită de la ai ei. Din păcate, chiar dacă Christopher o luase de nevastă, mama şi fratele ei păreau incapabili să-i ierte marea greşeală pe care o săvârşise în casa lui Lady Brackenridge. Sophie se chinui să-şi domolească amărăciunea.

Christopher dădu s-o ajute să urce în trăsură.

– Stai!

Sophie se întoarse. Mama ei cobora în fugă treptele reşedinţei. Deşi, în mod normal, acea matroană respectabilă se străduia să aibă purtările rigide cerute de înalta societate, acum, din cauza efortului făcut, pieptul i se ridica şi-i cobora sacadat.

– Mamă...! se miră Sophie.

Ea obişnuia s-o tachineze pe vicontesă spunându-i că, în cazul în care le lua casa foc, ea ar fi ieşit din mijlocul flăcărilor cu paşi lenţi şi măsuraţi, ca o adevărată reprezentantă a înaltei societăţi. Sophie aruncă o privire în jur şi văzu că doamnele şi domnii care treceau pe stradă o priveau pe mama ei cu o uşoară curiozitate.

– Lady Ackerly...

– O, ducă-se pe pustii Lady Ackerly! strigă maică-sa, cuprinzând-o în braţe. Vreau doar să fii fericită, îi şopti ea la ureche.

– Sunt fericită, se grăbi Sophie s-o asigure.

Vicontesa se trase înapoi şi-şi privi fiica prin pânza lacrimilor care îi izvorau din ochi.

– Îl iubeşti? o întrebă ea pe Sophie dintr-o suflare.

Sophie îi aruncă o privire soţului ei, care discuta cu ducele de Mallen. Îl iubea? Ştia că până şi gândul la el o umplea de o bucurie euforică, pe care n-o mai cunoscuse niciodată până atunci. Ştia că, atunci când el nu era prin preajmă, absenţa lui o durea.

Nesigură pe picioare, ea făcu un pas în spate, simţind că era gata să se prăbuşească.

Zâmbind cu acele buze care cel mai adesea erau strânse într-o grimasă severă, mama ei o prinse de braţ.

– Cred că mi-am primit răspunsul, spuse ea sărutându-şi fiica pe frunte. Să ştii că tot ce am făcut în legătură cu tine, am făcut din dorinţa de a te proteja.

– Ştiu, mamă.

– Totul, adăugă mama ei, iar apoi îi aruncă, peste umăr, o privire lui Christopher. Soțul tău te așteaptă!

Sophie se chinui să vadă prin pâcla lacrimilor care îi încețoșau privirea.

Geoffrey trecu pe lângă ducele de Mallen și marchizul de Milford, purtând în brațe o povară care arăta extrem de familiar.

– N-ai uitat ceva?

Duke aproape că îi sări din brațe vicontelui. Apoi îi linse fața lui Sophie cu limbuța lui aspră și rozie.

– Nu te-aș putea uita niciodată, îi spuse ea câinelui, cu buzele îngropate în blana lui.

Duke scoase un lătrat scurt.

Christopher gemu și îl privi pe Duke de parcă ar fi fost însuși Cerber cel cu o coadă de șarpe și capete reptiliene, nu o scumpete dolofană.

Geoffrey reuși să-și schițeze primul zâmbet real din acea zi. Îi întinse o mână lui Christopher.

– Ai grijă de ea, spuse el.

Christopher îl privi lung pe Geoffrey, iar apoi acceptă nerostita propunere de armistițiu.

– Ai cuvântul meu.

Cum marchizul se îndepărta, Christopher, nevoind să-i dea tatălui său timp să spună ceva, o ridică pe Sophie în brațe și aproape că o aruncă în trăsură.

– Să mergem, spuse el apăsat.

Fără să-l mai aștepte pe valet, el închise portiera. Apoi ciocăni în tavanul trăsurii și o luară din loc.

Trăsura porni legănându-se.

Sophie trase perdeluța și văzu chipurile celor dragi pierzându-se în zare. Îl strânse în brațe pe Duke; mopsul era o mică amintire legată de căminul ei. Ciudat, își petrecuse mulți ani din viață dorindu-și să scape de Geoffrey și de toanele maică-sii. Chiar își imaginase o viață lipsită de mustrările lor neîncetate.

Numai că acum, în trăsura care o despărțea de tinerețea ei, Sophie fu cuprinsă de o melancolie dulce-amăruie.

Christopher se sprijini cu spatele de pernele de catifea ale trăsurii. În cea mai mare parte a acelei săptămâni stătuse cu sufletul

la gură, așteptându-se ca minciunile atent elaborate pe care își construise relația cu Sophie să fie dezvăluite, iar el să fie expus în ochii tuturor drept un intrigant. În schimb, ultimele zile fuseseră surprinzător de lipsite de evenimente neașteptate.

Până și recenta lui întâlnire cu Mallen se desfășurase nesperat de bine. Îl căutase pe duce și-i ceruse iertare, rugându-l să-i fie alături în ziua nunții. Mallen fusese amabil și acceptase invitația. Totuși, prietenia relaxată care existase mereu între ei se risipise. Schimburile lor de replici fuseseră încordate și precaute... dar făcuseră pași importanți ca să treacă peste povestea cu planul în care Christopher își implicase prietenul.

Acum, el își studia soția. O licărire melancolică umplea ochii aceia care de obicei scânteiau de veselie.

Golul din stomacul lui Christopher continuă să crească.

– Ești nefericită, Phi?

Sophie își întoarse capul spre el, tresărind de parcă ar fi durut-o ceva.

– Deloc, răspunse ea puțin prea repede.

Sophie își mângâie ceafa, în vreme ce cu cealaltă mână strângea la piept potaia aceea jalnică.

Christopher oftă. Cum să-și fi închipuit că avea să fie gelos pe un câine a cărui înălțime nici măcar nu depășea treizeci de centimetri?

Nu-i scăpă nici faptul că Sophie nu mai spuse nimic altceva. Privirea ei se ațintì din nou pe fereastră, la peisajul care se desfășura afară.

Christopher profită de neatenția ei ca s-o studieze. Superbă într-o rochie de satin de un albastru glacial, îi amintea de un fel de Crăiasă a Zăpezii. Broderia de cristale a corsetului ei atrăgea atenția asupra decolteului splendid.

Sophie se uită la el, iar fruntea i se încruntă.

– Unde mergem?

El zâmbi. Era și timpul să-l întrebe!

– Mergem în Kent.

Ochii lui Sophie se luminară, luându-se la întrecere cu strălucirea diamantului uriaș, în formă de lacrimă, pe care ea îl purta la gât.

Christopher continuă:

– M-am gândit că ne-ar prinde bine un mic voiaj de nuntă. Ți-a plăcut mereu Milford House.

Moșia de la țară a familiei lui se învecina cu domeniul fratelui ei și era locul în care marchizul își făcea adeseori veacul. Din pricina asta, Christopher avusese grijă să evite pe cât posibil vizitele în Kent. Cum marchizul rămăsese la Londra, iar Sophie iubea nespus de mult dealurile verzi și luxuriante și lacul cristalin, Christopher se gândise că era momentul ideal ca ei doi să facă o vizită la țară.

– O, Christopher! Nici nu m-aș fi putut gândi la un cadou mai inspirat din partea ta!

Golul din stomacul lui se transformă într-un hău. Își vârî mâna în partea din față a hainei și scoase de acolo o cutiuță lungă și subțire. Sophie îl privi cu interes.

– Vezi ce-i înăuntru, o îndemnă el.

Ea îl lăsă din brațe pe Duke, iar câinele îl onoră pe Christopher cu o privire supărată foc. Apoi Sophie scoase capacul cutiuței și i se tăie răsuflarea. Cu degete tremurătoare, ea luă medalionul de porțelan pictat, în formă de inimă.

– Christopher, e minunat!

El și-ar fi dorit să-i poată oferi mai mult. Dar cum tatăl lui îl pusese la curent cu situația lor financiară grea, socotise că era mai bine să nu cheltuiască nici un ban.

– I-a aparținut mamei mele, spuse el în cele din urmă. Îmi pare rău că nu-ți ofer diamante sau smaralde.

Sophie clătină din cap.

– Nu fi prostuț! E minunat! Vorbesc serios, spuse ea luându-și, în cele din urmă, privirea de la medalion. Nici măcar nu-mi plac diamantele și smaraldele.

Christopher știa prea bine că de acum încolo se bucura de o avere care îi permitea să-i cumpere lui Sophie cele mai frumoase bijuterii. Dar gândul acela nu-i plăcu deloc, ci îl făcu să se gândească, înfiorat, la faptul că, într-un fel, el îi furase averea lui Sophie.

– Orice femeie iubește diamantele și smaraldele.

Ea dădu din cap, contrazicându-l:

– Nu-i cazul meu. Eu le urăsc. Sunt atât de bătătoare la ochi!

Ce tragedie fusese faptul că o femeie care își iubea atât de mult intimitatea și solitudinea atrăsese adeseori atenția lui lady Ackerly și a lumii bune!

Sophie puse cutiuța în poală.

– Cât o să stăm în țară?

– M-am gândit să rămânem două săptămâni.

Uşor încruntată, ea îşi lăsă în jos colţurile buzelor. Christopher îşi spuse că orice nu era „pentru totdeauna" reprezenta un timp prea scurt în ochii lui Sophie.

Se întinse şi o trase pe locul de lângă el. O luă pe după umeri, ţinând-o aproape.

Ea se ghemui, lipită de el.

– Uneori îmi închipui cât de diferită ar fi fost viaţa mea dacă te-ai fi însurat cu Emmaline.

El scoase un strigăt de împotrivire.

– Phi...!

– Nu. Nu-i nimic. Vorbesc serios, încercă ea să-l liniştească, iar, ori de câte ori o spunea în felul acela pragmatic, el era tentat s-o creadă. Dar îmi închipui, continuă ea, privindu-l în ochi, că poate ţi-aş fi purtat pică pentru necazurile pe care mi le-ai făcut în copilărie şi n-aş fi aflat niciodată ce fel de om ai devenit.

Din nou, tentaculele vinovăţiei se desfăşurară şi se furişară precum nişte liane înlăuntrul lui. El nu era omul din închipuirile ei. Christopher îşi drese glasul, stânjenit de direcţia în care se îndreptase conversaţia lor.

– Ce-ar fi să te odihneşti, Sophie? Ne aşteaptă o călătorie lungă.

Ea zâmbi.

– Deci acum sunt Sophie? Cât de serios din partea ta, dragul meu soţ!

El reuşi să surâdă şi închise ochii.

– Încerci să mă faci să tac? Hmmm..., oftă ea, părând să-i interpreteze tăcerea ca pe o confirmare la întrebarea ei. Foarte bine. Dar mă odihnesc doar pentru că sunt epuizată, nu pentru că mi-ai cerut tu asta.

– Desigur, spuse el cu o seriozitate prefăcută. Dar nu ţi-am cerut s-o faci, ţi-am sugerat s-o faci.

– Da, da, spuse ea fluturând din mână.

Se cuibări mai aproape de el, căscă şi apoi adormi pe dată. După ce respiraţia ei căpătă un ritm uniform şi liniştit, Christopher deschise ochii. Profită de nemişcarea lui Sophie ca să se gândească la ea ca la proaspăta lui soţie.

– Soţie, rosti el cuvântul cu voce tare, dându-i viaţă.

Cu câteva luni în urmă, își închipuise că nu-și dorea nimic mai puțin pe lume decât o alianță cu Sophie Winters.

Planul pe care îl gândise ca să evite căsătoria cu ea se născuse din resentimentul față de ordinele impuse de tatăl lui, dar și din dorința de a scăpa cu orice preț de Sophie Winters. Ea fusese singura persoană, în afară de tatăl lui și de Mallen, care ajunsese să afle adevărul despre chinurile pe care el le avea în privința cititului. Și, timp de aproape zece ani, dăduse vina pe ea pentru incendiul de la grajduri.

Abia acum își accepta vinovăția pentru acțiunile lui nesăbuite din ziua aceea.

Își apăsă buzele pe tâmpla lui Sophie. Ea se mișcă ușor, dar continuă să doarmă.

Nu-i scăpă ironia situației. În cele din urmă făcuse pace cu trecutul lor, dar minciunile din prezent îl împiedicau să se simtă cu adevărat fericit.

Christopher închise ochii.

Parcă doar peste câteva clipe mai târziu, îi deschise din nou. Se uită în jur și-și dădu seama că acum el și Sophie erau învăluiți în întuneric.

– Ai adormit, spuse ea.

Christopher își roti umerii încordați, ca să și-i dezmorțească.

– De cât timp ești trează? o întrebă pe Sophie.

Ea își puse mâna pe gură ca să-și înăbușe un căscat și ridică ușor dintr-un umăr.

– De ceva vreme.

– De ce nu m-ai trezit?

– Dormeai prea liniștit ca să te trezesc.

Christopher putea să numească o mulțime de lucruri pe care ar fi preferat să le facă în trăsură cu soția lui, în loc ca el să doarmă, iar ea să se uite la el. Și toate acele lucruri pe care și le dorea presupuneau ca Sophie să aibă fustele ridicate în jurul șoldurilor și corsajul coborât astfel încât să-i fie dezgoliți sânii generoși.

Ea trase perdeluța într-o parte.

– Am ajuns.

El privi pe fereastră și văzu Milford House, reședința familiei tatălui său. Cerul amurgului, care era de un albastru cobalt brăzdat de dâre purpurii și violacee, încadra reședința de țară în stil

palladian, cu vedere la parcul creat de regretatul Capability Brown, cel mai mare grădinar din Anglia.

Un servitor bătu în portiera neagră, lăcuită, iar apoi o deschise.

Christopher coborî din trăsură și se întinse ca s-o ajute pe Sophie să coboare.

Sophie ieși din trăsură, cu privirea ațintită la ușa roșie, încadrată de șase stâlpi monumentali, a impresionantei reședințe.

– Mereu mi-a plăcut la nebunie Milford House, spuse ea.

Christopher se uită, încruntat, la uriașa clădire de piatră, încercând să vadă monstruozitatea aceea prin ochii lui Sophie. Atunci când venise vorba de Milford House, tatăl lui nu se abținuse de la nici o cheltuială. Zvonurile spuneau că mobilierul și lemnăria fuseseră cea mai mare comandă pe care o primise vreodată Chippendale. Mai mult decât atât, în colecția de artă a reședinței se regăseau lucrări extraordinare ale Renașterii italiene.

Totuși, pentru Christopher, acel loc reprezenta iadul la care fusese condamnat în copilărie. Fusese luat în derâdere și persecutat pentru nereușitele lui. Așa că își dorise să părăsească Milford House și să nu se mai întoarcă niciodată... și, dacă n-ar fi fost Sophie, n-ar mai fi revenit acolo în viața lui.

Ei îi plăcea acel loc blestemat. Iar el începea să-și dea seama că nu voia să-i refuze nimic.

O luă de braț și murmură:

– Vino...!

Sophie își potrivi pasul după el. Ușa monumentală se deschise.

– Lord Waxham!

Un majordom bătrân și gârbovit îi salută pe Christopher și Sophie.

– Barker! exclamă Christopher zâmbind.

Majordomul era în serviciul familiei lui Christopher încă de pe vremea când acesta din urmă avea doar zece ani. Calculând acum în minte, Christopher își dădu seama că Barker trebuia să fi avut în jur de șaptezeci de ani. Umerii îi erau mai încovoiați, iar corpul mai pipernicit față de ultima oară când îl văzuse stăpânul lui. Cu toate acestea, se părea că majordomul nu prea avea de gând să-și lase postul vacant.

Barker îi privi pe rând pe Sophie și pe Christopher.

– Am primit vestea că v-ați căsătorit. Îmi permiteți să vă felicit, milord?

Christopher dădu din cap în semn de aprobare.

– Desigur!

Bătrânul fusese întotdeauna foarte strict în privința manierelor. Nu conta că o cunoscuse pe Sophie încă de când ea mergea în ham, sau pe Christopher de când el era doar un băiat care alerga pe coridoarele de la Milford House, terorizându-și profesorii.

– Mi-am permis să pregătesc dormitorul de gală.

Camerele rezervate de obicei celor mai de seamă oaspeți străluceau în nuanțe de albastru glacial și de argintiu, iar mobilierul și lemnăria făceau parte din cea mai luxoasă gamă pe care o fabricase vreodată Chippendale.

– Firește, te-ai ocupat de toate.

Majordomul se umflă în pene ca un păun, iar apoi își reveni la obișnuita-i rezervă și-și reluă atitudinea formală.

– Lord Waxham! Așadar, e adevărat că v-ați însurat?

Doamna Marsh, intendenta plinuță, cu păr argintiu, venea în fugă spre ei. Era angajată de aproape la fel de mult timp ca Barker, dar reușise să-și păstreze un aer mai tineresc. Doamna Marsh bătu din palme. Cu vorbăria ei înduioșătoare, cu obrajii trandafirii, cu gropițe, și mereu cu un zâmbet pe buze, ea încarna contrastul perfect cu majordomul cel plin de seriozitate.

Doamna Marsh o luă de mâini pe Sophie.

– V-am pregătit dormitorul de gală. Bătrânul Barker s-a opus, șopti ea atât de sonor, încât vorbele i se auziră ca și când ar fi strigat. Dar nici n-am vrut să aud de așa ceva. Camerele acelea n-au mai fost folosite de ani de zile, povesti ea în timp ce o conducea pe Sophie la etaj. Haideți cu mine! Îmi imaginez că sunteți obosită după nuntă și călătorie. O, Doamne, nu-mi vine să cred, conașul Christopher s-a însurat, în sfârșit! Nu m-am gândit că o să mai apuc ziua asta. Nu vreau să spun că el n-o să fie un soț minunat, ci doar...

Celelalte cuvinte ale doamnei Marsh nu se mai auziră la parter, fiindcă ea și Sophie ajunseseră la etaj și se făcuseră nevăzute.

Majordomul oftă și spuse:

– Bun venit acasă, Lord Waxham!

Christopher privi lung în urma soției lui. Acasă.

Pentru prima dată în viață, chiar simțea că revenise acasă.

Capitolul 19

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

În timp ce vizita expoziția lui Mary Linwood de la Panteonul din Hanover Square, domnișoara S.W. s-a apropiat prea tare și a doborât câteva dintre cele mai frumoase tapiserii. Încercând să împiedice căderea celorlalte piese, ea a reușit să doboare restul de cincizeci și nouă de exponate.

Sophie ședea pe marginea patului din dormitorul de gală. Lucy, camerista ei, dăduse la o parte cuvertura albastră cu argintiu, iar Sophie se juca acum cu ciucurii aurii prinși de tiv.

Ea privi pe rând la ceasul antic de pe măsuța de scris în stil franțuzesc și la ferestrele înalte.

Amurgul lăsase loc pe cer întunecimii nopții, în cuprinsul căreia licăreau puzderie de stele. Dar Christopher întârzia să apară.

Sophie își privi sobra cămașă de noapte lucrată din muselină albă. În visurile despre ziua nunții ei, din trusou făcea parte și un scandalos neglijeu franțuzesc de satin, la care domnișoarele nici măcar n-ar fi trebuit să se gândească. Sophie și-l imaginase chiar garnisit cu perle micuțe sau cu un corset brodat cu pietre prețioase.

Doar că, așa cum ceremonia de nuntă, oaspeții și trusoul se deosebiseră total de plăsmuirile imaginației ei de tânără naivă, la fel se întâmplase și cu neglijeul franțuzesc de satin.

Ușa se deschise, iar Sophie îl văzu pe Christopher ivindu-se în prag, cu un braț îndoit peste pieptul lui lat. Își scosese haina și-și suflecase mânecile cămășii albe. Sophie tresări.

– Christopher! exclamă ea.

El își înclină capul.

– Phi!

Ea își umezi buzele, care parcă i se uscaseră dintr-odată, și-și plecă privirea.

– Să nu-mi spui că dintr-odată ai devenit timidă în prezența mea!

Sophie clătină din cap.

– Nu. Da.

Ea tăcu, neștiind cum să-i spună că n-avea emoții din pricina lui, ci din pricina a ceea ce urma să se întâmple.

Mama ei nu-i dezvăluise nici un detaliu legat de noaptea nunții. Asta, poate pentru că vicontesa își și pierduse speranța ca Sophie să-și mai găsească vreodată perechea.

Christopher închise ușa și continuă s-o studieze pe sub pleoapele brusc îngreunate.

– Arăți minunat, Phi!

Sophie pufni și-și trecu mâna peste poalele cămășii de noapte.

– Iar tu ești doar politicos!

Și, astfel, toate emoțiile ei se risipiră în cele patru zări.

Pașii lui mari aproape că înghițiră spațiul care îi despărțea. Se opri în fața ei. Luând-o de mâini, o îndemnă să se ridice.

– Nu sunt, Phi. Tu chiar ești frumoasă.

Auzind acele vorbe rostite cu glasul lui profund și răgușit, ea îl crezu cu adevărat. El își trecu degetele peste linia maxilarului ei, mângâindu-i buza de jos cu degetul mare.

– Vreau să te sărut.

Numai bine, pentru că și ea își dorea ca el s-o sărute, drept care își lăsă ușor capul pe spate și închise ochii.

Câteva clipe mai târziu, își ridică privirea spre el și văzu că-i mijea un zâmbet în colțul gurii.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, nedumerită, simțindu-se dintr-odată foarte ridicol.

Nu era prima oară când regreta absența de la nuntă a lui Emmaline. Prietena ei era singura care ar fi putut să-i răspundă la toate întrebările indecente pe care le avea despre noaptea nunții.

Buzele lui Christopher le găsiră pe ale ei, iar ea încremeni sub înflăcărarea pe care i-o produse acea atingere. Gustul lui, cu note de cafea și de masculinitate în stare pură, îi luă cu asalt simțurile și toată reținerea pe care o mai avea se nărui. Ea se ridică pe vârfuri ca să-i deguste gura mai bine și-i răspunse la sărut uitând cu desăvârșire de sine.

Un geamăt răsună din adâncul pieptului lui. O încurajă, o înflăcără și, ca răspuns, Sophie își vârî degetele în șuvițele bogate și mătăsoase ale pletelor lui negre.

Christopher îi întredeschise buzele. Limba lui o găsi pe a ei, îndeplinind ritualul vechi de când lumea.

Sophie își lăsă capul pe spate și scoase un geamăt plin de dorință, care poate că altă dată ar fi stingherit-o, dar acum ea nu mai era în stare decât să se lase pradă simțurilor. Pântecul i se înfierbânta încetul cu încetul. Acea căldură începu să se transforme într-o fierbințeală incandescentă și sfârși prin a-i cuprinde tot trupul.

Un suspin plin de teamă îi zbură de pe buze atunci când Christopher o ridică în brațe și o purtă spre pat. Cu o blândețe fără margini, el o întinse în mijloc și se culcă peste ea.

Sophie gemu după ce gura lui se despărți de a ei, dar buzele lui începură să exploreze alte mistere, trasându-i o cărare de săruturi de-a lungul claviculei, al umărului, până când ajunseră la pulsul care se zbătea nebunește. Sophie își cufundă capul în pernă.

– Te rog, șopti ea, fără să știe exact ce-și dorea, dar știind că numai Christopher îi putea împlini acea dorință nelămurită.

El îi descheie cămașa de noapte, i-o scoase și i-o azvârli pe podea. Aerul rece al nopții îi învălui pielea... într-un contrast năucitor cu căldura pe care o emana trupul soțului ei.

Dădu să se ascundă, simțindu-se dintr-odată stânjenită să stea dezgolită sub privirea lui Christopher. Niciodată înainte nu-și mai dorise cu atâta ardoare să fi avut o siluetă zveltă în locul trupului ei împlinit, cu șolduri proeminente.

– Uită-te la mine!

Ordinul lui răsună aspru și plin de forță.

Sophie îi întâlni privirea.

– Ești frumoasă.

– Sunt mare, spuse ea și încercă să-și încrucișeze brațele peste sâni, ca să și-i ferească de privirea lui.

Christopher îi zădărnici mișcările.

– Nu-mi pot închipui o tragedie mai mare decât ca frumusețea din fața mea să fie acoperită!

Ea șovăi o clipă, iar apoi își lăsă brațele să coboare de-o parte și de alta a corpului.

Christopher o învălui într-o privire pătrunzătoare, zăbovind îndelung asupra sânilor ei.

Sophie se foi, simțind cum o bântuiau toate nesiguranțele pe care le avusese vreodată.

Apoi soțul ei întinse cu atâta venerație mâna spre unul dintre sâni, încât toate îndoielile ei fură date uitării.

El își coborî capul și-i prinse sfârcul între buze.

– Ce faci?! șuieră ea.

Christopher continuă să-i exploreze sfârcul cu limba. Cu o delicatețe surprinzătoare, el îl prinse între dinți și-i dezmierdă ușurel vârful roziu până când capul ei se împinse frenetic în perna de satin.

O înnebunea. Avea s-o înnebunească de-a binelea. Iar ceea ce-i făcea el în acele clipe merita pe deplin acea incursiune la Bedlam.

Christopher cuprinse în palme sânii albi ai lui Sophie. Își coborî capul și apucă între buze un sfârc trandafiriu, apoi pe celălalt.

Un sunet pe jumătate geamăt, pe jumătate suspin se strecură printre buzele lui Sophie. Încurajat de reacția ei, Christopher își lăsă mâna să alunece între corpurile lor și mângâie cârlionții aurii care ascundeau feminitatea ei.

Sophie scoase un țipăt și se încordă sub acea atingere. Pe fruntea lui apărură broboane de sudoare, care apoi alunecară într-o dâră ce-i intră în ochi. Christopher și-o șterse cu dosul palmei. Făcuse dragoste cu unele dintre cele mai experimentate curtezane, precum și cu unele dintre cele mai versate văduve. Însă toată sexualitatea lor netăinuită pălea acum în comparație cu lubricitatea inocentei lui soții.

El depărtă pliurile umede ale sexului ei și-și lăsă un deget să alunece înăuntru.

Sophie se ridică în coate.

– Christopher! șuieră ea, răsuflând sacadat.

Mâna lui Christopher se opri, iar el își înălță capul.

– Te doare?

Drept răspuns, Sophie își strânse coapsele de un alb lăptos peste degetele lui, îndemnându-l să continue.

Christopher continuă să-i tachineze mugurele excitat, dezmierdând-o până când ea se zbătu, înnebunită, sub el.

– Te rog! strigă ea.

Apoi, cu o forță pe care nu știa s-o fi avut, Sophie îl apucă de umeri și încercă să-l tragă mai aproape.

– Vreau să te simt, îi șopti ea.

O îmbujorare din ce în ce mai intensă îi năpădi obrajii.

– Cu cea mai mare plăcere, răspunse Christopher cu o voce care sună răguşit chiar şi în propriile urechi.

Privirea lui n-o părăsi nici măcar o secundă pe a ei în timp ce îşi trăgea cămaşa peste cap şi o arunca pe podea. Se descotorosi într-o clipită şi de pantaloni, pe care îi trimise lângă cămaşă.

Sophie întinse mâna şi desenă cu degetul un cerc delicat peste sfârcul lui plat.

– Atât de diferit, spuse ea de parcă ar fi descoperit vreo nouă specie de animale.

– Slavă cerului! chicoti el.

Ea clătină din cap şi-şi văzu mai departe de explorare.

– Nu, eşti frumos!

Buzele lui zvâcniră.

– Bărbaţii n-ar trebui să fie frumoşi.

Sophie îl trase uşurel de un cârlionţ negru de pe piept.

– E absurd! Şi chiar eşti. Frumos, vreau să zic. Nu absurd. Chiar dacă sunt unele momente când cu siguranţă că eşti...

– Phi?

Ea îşi înălţă capul.

– Nu mai vorbi! îi ceru el.

Şi pentru că ochii ei înflăcăraţi de pasiune se făcură mari de indignare, Christopher îi revendică din nou buzele şi o reduse, practic, la tăcere.

– Ai făcut-o intenţionat, murmură ea cu buzele lipite de ale lui.

– Absolut.

– Lumea spune despre mine că sunt incorigibilă, dar tu eşti cel care e..., se porni ea, dar apoi se întrerupse şi scoase un şuierat printre buzele întredeschise. O, la naiba, ce faci?

Christopher zâmbi larg şi-şi apăsă coapsa tare pe feminitatea ei fierbinte şi umedă. Îşi roti piciorul într-un ritm lent şi îmbietor.

– Îţi ofer plăcere.

– Fără îndoială, spuse ea pe nerăsuflate.

Mâna lui alunecă între ei şi-i găsi din nou mugurul umed.

Sophie îi cuprinse capul între palme.

– O să înnebunesc!

Corpul lui se încordă la reacţia lipsită de orice inhibiţii a lui Sophie. Se mută deasupra ei şi-i depărtă coapsele cu genunchiul.

Ea se ridică în coate.

– Ce faci?

– Te înnebunesc de-a binelea, răspunse el.

O broboană de sudoare i se prelinse de pe frunte și căzu pe umezeala de pe fruntea ei. Christopher avu nevoie de ultima lui frântură de voință ca să nu-și lase mădularul să se avânte, necruțător și iute, în misterele feminității ei fierbinți și primitoare.

El trase aer în piept și numără în gând până la zece.

– Christopher!

– Da, Phi! reuși el să spună printre buzele strânse.

– Numeri în gând?

– Așa crezi?

Ea dădu din cap.

– Da, chiar numeri.

– Phi!

– Da, Christopher!

– Mereu vorbești atât de mult când faci dragoste?

Ea își prinse între dinți carnea senzuală a buzei de jos.

– Ei bine, n-am mai făcut niciodată dragoste. Până acum, vreau să zic. Deci s-ar părea că da, vorbesc destul de mult. Poate că are de-a face cu emoțiile sau..., murmură ea.

Ochii i se făcură mari ca două sfere perfecte în clipa în care el începu să-și frece vârful membrului de cârlionții aurii care îi tăinuiau feminitatea de privirile lui.

– O, ce senzație minunată!

El își lăsă vârful mădularului să alunece între pliurile ei; centimetru cu centimetru de înfrânare chinuitoare, străduindu-se din răsputeri să nu-și încordeze șoldurile, să nu se avânte înainte și să nu-i fure fecioria. Simțind cât era de strâmtă, fu gata să cedeze acelui impuls, așa că încremeni brusc.

– Christopher!

El își lipi fruntea de a ei și o privi în ochi.

– Da, Phi!

– Numeri iar.

– Da.

– Cu toate astea, aș prefera să faci ceea ce făceai adineauri. De fiecare dată când numeri, te oprești și...

– Phi!

– Da, Christopher!

– Iartă-mă!

Și, cu o mișcare hotărâtă, se împinse înainte și o penetră.

Sophie scoase un țipăt puternic, iar corpul îi deveni rigid sub al lui. Ochii ei înflăcărați de pasiune îl priviră cu un aer de mustrare.

– Asta n-a fost deloc minunat!

Ei bine, cu siguranță că soția lui era sinceră... chiar dacă asta nu-i flata deloc mândria de bărbat. El începu să se miște încet, timid, înăuntrul ei.

Ea făcu din nou ochii mari.

– Cum se simte acum? șopti el cu buzele lipite de tâmpla ei.

– P...păi... s... se simte bine...

Șoldurile lui iuțiră treptat ritmul mișcărilor. Înăuntru și în afară. Înăuntru și în afară.

– Doar bine?

Ochii lui Sophie se închiseră, iar geamătul ei șoptit îi înfioră pielea.

– Foarte, foarte bine, spuse ea.

Acum, că durerea dispăruse, Sophie îl primi mai adânc înăuntrul ei, iar Christopher începu s-o penetreze cu o intensitate tot mai mare, până când ea strigă:

– Te rog, Christopher!

– Cu cea mai mare plăcere, milady!

Christopher scoase un geamăt gutural și-și înteți mișcările. În câteva clipe, Sophie începu să țipe, zvârcolindu-se sub el și lăsându-și mâinile să rătăcească de-a lungul spinării lui.

Sophie încremeni și ochii i se făcură mari atunci când se apropie de prăpastia năucitoare a dorinței și făcu saltul spre genunile plăcerii, iar el își înteți mișcările până când corpul îi explodă și sămânța i se împrăștie adânc în ea.

Christopher se prăbuși peste Sophie, chinuindu-se să respire, cu pieptul ridicându-i-se și coborându-i într-un ritm sacadat. La naiba, nu mai experimentase niciodată așa ceva! Fiecare experiență de dinaintea acelui moment fusese o simplă întâlnire dintre dorința lui și o altă dorință, o întâmplare golită de orice semnificație. Alături de soția lui, ajunsese să cunoască, în cele din urmă, o pasiune mistuitoare. El...

– Christopher!

El zâmbi, așteptându-se să audă laude.

– Da, Phi!

– Nu pot să respir.

– Da, a fost de-a dreptul magic, nu-i așa?

– Da. Cu siguranță. Dar ai putea să te dai jos de pe mine? Nu pot să respir.

Christopher izbucni în râs. Se trase într-o parte, lipind-o pe Sophie de el.

Nu-și închipuise niciodată că ar fi putut să simtă o asemenea fericire. Nu știuse niciodată că lipsea ceva din viața lui. Până acum.

Imediat după aceea, se gândi că trebuia să discute cu Sophie despre minciuna lui. Își spuse că Sophie era o femeie rațională și inteligentă. După ce i-ar fi mărturisit adevărul, cu siguranță că ea avea să înțeleagă motivele care îl călăuziseră în acțiunile lui de până atunci.

Sophie se depărtă ușor de el. Se ridică într-un cot și îl privi țintă.

Ochii ei îl contemplară îndelung.

– Ce-i? întrebă el, nereușind să descifreze expresia impenetrabilă de pe chipul ei.

– Te iubesc, rosti ea, ca și cum ar fi testat felul în care acele cuvinte i se simțeau pe limbă.

Mărturisirea ei îl umplu de o nespusă fericire.

A doua zi. Da, a doua zi avea să-i spună totul lui Sophie.

Capitolul 20

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Domnișoara S.W. a fost auzită discutând cu distinsa amfitrioană mondenă, contesa de L., în momentul în care respectiva domnișoară se declara de acord cu părerea țarului Alexandru, conform căreia contesa ar fi putut să facă o carieră excelentă în diplomație. Deși contesa a afișat cuvenita indignare, unii observatori au remarcat că nu părea chiar nemulțumită de cuvintele domnișoarei S.W.

Christopher căscă și întinse mâna ca s-o tragă pe Sophie lângă el. Degetele lui fură întâmpinate de un loc gol și rece, semn că soția lui se ridicase din pat de ceva vreme.

Se întoarse cu fața în sus și privi pictura de pe tavan. Heruvimi cu ochi mari dansau pe norișori pufoși și albi care pluteau pe un cer de culoare turcoaz. Pe buze îi apăru un zâmbet larg. Ar fi putut paria că, dacă s-ar fi văzut în oglindă, expresia lui de fericire ar fi semănat leit cu cea a bufonului care fugise cu coroana regelui.

Își petrecuse mare parte din noapte făcând dragoste cu soția lui. După poziția soarelui care se vedea pe fereastră, ar fi băgat mâna în foc că era trecut de ora prânzului. Și se părea că soția lui nu fusese atât de epuizată pe cât se așteptase el.

Christopher se dădu jos din pat, își adună hainele mototolite, se îmbrăcă și o porni în căutarea soției lui.

Tocmai trecea prin vestibul, când Barker îi ieși în cale.

– O, Doamne! strigă Christopher, ducându-și mâna la inimă.

Barker înclină ușor din cap.

– Scuzele mele, milord!

Christopher dădu să treacă pe lângă el, dar bătrânul servitor își drese glasul.

– Da, Barker?

– Dați-mi voie să vă spun, milord, că Lady Waxham se află în Salonul Galben.

Christopher zâmbi larg.

– O să mă asigur că tata îți dublează salariul.

– Mă bucur mult, milord.

Cu o reverență, Barker se făcu nevăzut.

Fluierând, Christopher o porni spre Salonul Galben. În timp ce se apropia, acordurile pianului plutiră pe coridor. Ritmul rapid și sacadat răsuna între zidurile impunătoare ale casei. Christopher intră în salon și o găsi pe Sophie cu capul plecat deasupra clapelor. Degetele îi dansau febril pe pian, iar el continuă s-o privească, minunându-se de iscusința cu care ea cânta.

Capul lui Sophie se legăna odată cu muzica ce avansa într-un crescendo netulburat, până când Christopher simți că prindea aripi odată cu melodia.

Iar atunci ea își ridică privirea.

De sub degetele ei ieși o notă disonantă. Sophie împinse bancheta înapoi și sări în picioare.

– Christopher!

Obrajii i se îmbujorară puternic.

El intră în salon.

– Phi!

– Eu doar...

Cuvintele îi înghețată pe buze, iar privirea îi coborî în podea.

– Ce cântai?

Capul ei se înălță brusc.

– O piesă de Beethoven. Mama și fratele meu spun că e doar zgomot. Mama îmi cere mereu să cânt Händel sau Mozart, dar în muzica lui Beethoven există ceva atât de puternic, atât de diferit! Îmi plac compozițiile lui fiindcă n-au nimic a face cu aranjamentele ordonate la care se așteaptă înalta societate.

Christopher o privi lung, fascinat de gesturile ei pline de pasiune și de scânteile din ochi. În clipa aceea, era aproape gelos pe muzica ce trezise un răspuns atât de înflăcărat înlăuntrul soției lui. Muzica pe care ea o iubea se asemăna cu personalitatea ei: îndrăzneață și plină de culoare, pe când înalta societate era o paletă monotonă de alb și de pasteluri.

– Cânți sublim, Phi!

Un zâmbet înflori pe chipul ei drag, în formă de inimă.

– Nu mai sunt jalnică?

El își lăsă capul ușor într-o parte.

– Da, jalnică, repetă ea. Pe când eram copil, ai susținut că interpretam jalnic.

Christopher se legănă pe picioare.

– Așa am zis?

El își trecu palmele peste reverele hainei, nefiind prima dată când se rușina de felul în care se purtase cu Sophie.

Ea dădu din cap. Iuțeala mișcării desprinse o buclă aurie din pieptenele de păr în formă de fluture care îi susținea șuvițele mătăsoase.

– Am fost un prost, Phi, recunoscu el, iar zâmbetul ei se lărgi. Ai vrea să continui să cânți?

Ea șovăi, apoi se așeză din nou la pian.

– Ai vrea să cânt o anumită piesă?

– Orice vrei tu.

Pe buzele ei înflori un surâs timid.

– Orice?

Christopher își închipui că tocmai *acela* era zâmbetul care o făcuse să intre în conflict cu mama și cu fratele ei de-a lungul anilor. El se așeză pe canapeaua de catifea galbenă și-și întinse brațele pe spătar.

Sophie se bătu peste buză cu vârful degetului, iar apoi se opri. Mâinile îi încremeniră deasupra clapelor și, după ce îi făcu soțului ei cu ochiul, se apucă să cânte:

Am întâlnit o tânără domniță
Trufașă ca o păuniță,
Cam rea de gură și cu priviri scăpărătoare,
Ce m-a și pus la punct nevoie mare!
Și chiar de am certat-o de îndat',
Domnița, cu paharul ridicat,
Mi-a strigat fără înconjur
S-o pup direct în...

Râsul însuflețit al lui Christopher acoperi cântecul lui Sophie.

– Restul ți-l închipui tu! exclamă Sophie printre hohote de râs.

– De unde ai învățat un asemenea cântec?

Sophie ridică din umeri.

– În copilărie, îmi petreceam o grămadă de timp la grajduri. M-am împrietenit cu unul dintre rândași. El m-a învățat o mulțime de cântece deocheate.

O gelozie mistuitoare îl cuprinse pe Christopher în clipa în care se gândi la Sophie și la acel rândaș necunoscut. Ideea îl sâcâi peste măsură. Sophie continuă să vorbească, părând să nu-și dea seama de sentimentul puternic căruia el îi căzuse pradă.

– Îl chema Robert. El m-a învățat cum să arunc pietrele ca să sară pe apă.

– Da?

Întrebarea răsună încordat și aspru.

Sophie adeveri dând din cap. Îi șopti, complice:

– Mama mi-a interzis să mă mai văd cu Robert după ce el...

Christopher scoase un mormăit gutural.

– ...m-a lăsat să călăresc bărbătește pe calul lui Geoffrey, încheie Sophie.

El clipi.

– Să călărești bărbătește?!

– Absolut scandalos! Mi-a spus că fetele de doisprezece ani n-aveau voie să stea în șa decât într-o parte.

Doar atât. Simțindu-se dintr-odată ridicol pentru direcția irațională în care se aventurase mintea lui geloasă, Christopher își drese glasul.

– Mi se pare că Lady Ackerly a spus cândva că ai fost văzută călărind ca un bărbat prin Regent Park.

– Ei bine, mama n-a intrat niciodată în amănunte despre domnișoarele de optsprezece ani.

El chicoti și se ridică în picioare.

– O, Sophie! Dulce, dulce Sophie!

Ea se întoarse pe bancheta din fața pianului și se sprijini cu coatele pe clapele de fildeș. Un zdrăngănit strident vui prin încăpere. Sophie îl privi din nou pe Christopher. El se opri în fața ei, iar ea își lăsă capul pe spate ca să-l privească.

I se tăie răsuflarea. Soțul ei avea genul de frumusețe care era surprinsă în picturi și sculptată în piatră. Și era al ei.

Christopher îi luă mâinile într-ale lui și o îndemnă să se ridice în picioare.

– Ar trebui să am încredere în zâmbetul tău malițios, Phi?

Ea îi zâmbi cu toată gura.

– Absolut deloc.

– Am fost dezamăgit de dimineață, scumpa mea.

Fruntea ei se încruntă.

– Din cauza cântatului meu? Sau... pentru azi-noapte? întrebă ea simțind cum obrajii îi luau foc din pricina cutezanței întrebării. Hmmm, vreau să spun...

Christopher își apropie buzele la doar câțiva milimetri distanță de ale ei.

– Dimpotrivă. Am fost dezamăgit să văd că nu mai erai în pat.

– M-am gândit că trebuia să dormi.

– Somnul nu e niciodată mai important decât să fac dragoste cu tine.

– Dar...

– Niciodată.

Cuvântul vibră ca o șoaptă mătăsoasă ce o învălui în îmbrățișarea ei.

Gura lui se apăsă peste a ei și sărutul nu mai fu o întâlnire gingașă a buzelor, ci revendicarea unui bărbat față de femeia care îi aparținea. Posesivitatea atingerii lui o înfierbântă pe Sophie. Ea se lipi de el, plecându-și ușor gâtul pentru ca el să se înfrupte din pielea ei sensibilă.

Christopher n-o dezamăgi. Buzele lui îi dezmierdară pulsul care i se agita nebunește.

Sophie se purta cu un soi de indecență care condamnase nenumărate fete inocente la o viață trăită în mănăstire, dar ea nu voia să mai aștepte ca să-i simtă atingerea.

Christopher îi strânse fustele în pumni și începu să i le ridice încet. Aerul îi biciui pielea, iar ea își dădu seama că soțul ei n-avea de gând să aștepte. El se așeză pe bancheta din fața pianului și, ridicându-i fustele, o așeză deasupra lui, cu picioarele desfăcute.

– Ce faci? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.

El îi răspunse întinzând o mână între corpurile lor și eliberându-și membrul din pantaloni.

Sophie își coborî privirea la lungimea impresionantă a bărbăției lui și o copleși dorința de a-i oferi plăcere așa cum făcuse el cu o seară înainte. Ea cuprinse cu degetele mădularul gros și tare. Bărbăția lui îi vibra în mână.

– O, Sophie! șuieră el.

Își lăsă capul pe spate și închise ochii strâns, de parcă l-ar fi durut.

Încântată de noua putere pe care simțea că o avea asupra lui, Sophie îngenunche și-i dezmierdă mădularul... încet, la început. Apoi, în timp ce el își împinse șoldurile în sus, ea deveni tot mai îndrăzneață, sporindu-și strânsoarea până când broboane de umezeală se desenară în vârful mădularului. Fermecată de ceea ce vedea, ea privi lung și se aplecă să guste picătura transparentă.

Soțul ei aproape că se ridică de pe banchetă. Își împinse șoldurile și mai tare.

– O, Sophie! gemu el.

Ea își înălță capul ca să-și dea seama dacă îi provoca durere. Chipul lui erau încordat, cu ochii strâns închiși. Corpul ei se încinse în fața reacției pe care i-o trezeau mângâierile ei lui Christopher. Simți cum se umezea încetul cu încetul între coapse și gemu.

Apoi ea se întoarse la mădularul lui, lăsându-și limba să rătăcească peste vârful proeminent.

– Sophie!

Numele ei păru să se piardă între o rugăminte și o poruncă.

Christopher își puse mâinile pe creștetul ei, încurajând-o să continue. Sophie șovăi o clipă, iar apoi îi cuprinse mădularul cu buzele.

– Nu pot, spuse el pe nerăsuflate și se trase înapoi.

O ridică în brațe.

– Christopher!

Însă el o duse la canapea și o întinse astfel încât coapsele ei dezgolite să fie expuse privirii lui înfierbântate. O așeză lin între pernele canapelei și-i pecetlui corpul cu săruturi dulci, atingând fiecare fâșie de piele până când răsuflarea lui ajunse să plutească peste partea care își dorea atenția lui mai mult decât orice altceva.

Ea îl studie cu ochi plini de dorință. Răsuflarea lui îi gâdilă feminitatea. El își apăsă gura pe centrul ei fierbinte și șoldurile lui Sophie se ridicară brusc de pe canapea. Limba lui îi dezmierdă feminitatea înfierbântată, tachinând, degustând, explorând. Sophie își înfipse degetele în părul lui negru și asudat și îi ținu capul nemișcat, încurajându-l să nu se oprească. Șoldurile ei se împinseră înainte, în timp ce ea se apropia de culmile plăcerii. Țipă atunci când el se opri, neîndurător, și-i sărută coapsa prelung.

Apoi veni deasupra ei și corpul lui îl acoperi pe al ei în timp ce se proptea în coate. Îi depărtă coapsele cu genunchiul. Strânse din dinți și-și lipi mădularul de intrarea feminității ei.

Sophie șuieră în clipa în care el împinse și-și vârî mădularul în ea, lăsându-l să se piardă în acea căldură primitoare. O pătrunse adânc.

Ea se legănă încet, în timp ce el se mișcă între picioarele ei și o umplu. Sophie nici nu visase vreodată... nici nu se gândise vreodată... șoldurile ei se înălțară ca să le întâlnească pe ale lui.

– Te iubesc, te iubesc! țipă ea ascuțit, strângându-și coapsele în jurul taliei lui.

El își înfipse mâinile în carnea șoldurilor ei și o îndemnă să continue.

Sophie îi primi fiecare dintre penetrările pătimașe. Corpul ei părea să se avânte din ce în ce mai sus pe aripile dorinței, până când i se făcu teamă că avea să înnebunească din pricina senzațiilor pe care mădularul lui le trezea înăuntrul ei.

Apoi înmărmuri... și fu inundată de val după val de plăcere.

Orgasmul ei îl împinse și pe el dincolo de culmile plăcerii și corpul lui încremeni brusc. Cu un geamăt gutural, Christopher își lăsă capul pe spate și sămânța lui se eliberă înăuntrul ei.

Apoi se lăsă pe spate și alunecă de pe canapea, trăgând-o și pe Sophie după el.

Clipi, încercând să se trezească din ceața în care se scufundase.

– Of, am uitat că suntem în..., spuse el privind în jur. În Salonul Galben, nu-i așa?

Sophie se alintă.

– Dacă ai uitat unde suntem, asta înseamnă că m-am descurcat foarte bine.

Christopher zâmbi larg.

– Crezi că te poți descurca și mai bine?

Ea dădu din cap cu falsă seriozitate.

– O, fără doar și poate!

Și se apucă să-i arate întocmai.

Capitolul 21

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Membrii de vază ai societății au fost îngroziți, și pe bună dreptate, s-o vadă pe domnișoara S.W. dormind buștean în timpul reprezentației de rămas-bun a lui Sarah Siddon la Covent Garden. Cert e că, atunci când domnișoara Siddon a ieșit pe scenă ca să susțină un discurs plin de însuflețire în fața publicului ei entuziast, ea nu i s-a adresat și domnișoarei S.W.

– Haide!

Sophie îl trase de mână pe Christopher, îndemnându-l stăruitor să urce dealul.

– Phi, o să plouă!

Ea își împinse boneta pe spate și aruncă o privire la cerul care se întuneca amenințător. Nori groși și cenușii împânzeau orizontul.

– N-o să plouă.

Afirmația îi fu întâmpinată de vuietul îndepărtat al unui tunet.

El ridică dintr-o sprânceană neagră.

– Ai încredere în mine, spuse ea.

Cuvintele îi fură subliniate de un alt bubuit puternic. Ea zâmbi.

– Vezi? Nu plouă!

Christopher oftă.

Sophie zâmbi din nou și-și văzu de drum. Își petrecuseră cea mai mare parte din săptămână la Milford House, făcând dragoste și explorând împrejurimile. Iar uneori le făcuseră pe amândouă în același timp. Zâmbetul ei se lărgi. Zilele treceau aproape pe nesimțite și în curând aveau să se întoarcă la Londra.

Urcară un deluşor şi casa de la țară a familiei ei se ivi în zare... Uriașa construcție în stil georgian era încadrată în rama alburiu-cenușie a norilor de furtună.

Fruntea lui Christopher se încruntă.

– Mergem să-l vizităm pe fratele tău?

Ea își dădu ochii peste cap.

– Nu fi prostuț! Haide!

O luară la pas prin iarba înaltă. Ea se opri în dreptul porumbarului înalt și arătă cu degetul la leagănul din lemn care atârna de o ramură groasă, cafenie.

Îi eliberă mâna lui Christopher și sări în leagăn. Adierea lină a primăverii îi ridică fustele albe, sobre, făcându-i-le să fluture.

Soțului ei se încruntă și mai mult.

– Am înfruntat furtuna pentru leagănul ăsta?

– Mi-a fost dor de el. Și nu ne strica ziua... n-o să fie nici o furtună!

Ca la un semnal, o picătură mare de ploaie îi aterizâ pe vârful nasului. Ea o șterse de grabă.

– Iar acum, fă-mi vânt!

Christopher făcu o reverență.

– Cu cea mai mare plăcere, doamnă.

Sophie închise ochii în timp ce soțul ei își puse palmele pe spatele leagănului și-i făcu vânt în față. Ea își legănă picioarele ca pe vremea când era mică. Pe măsură ce se înălța tot mai sus, privirea i se opri la lacul care despărțea moșiile familiilor lor.

– Știi că în copilărie săream din leagăn direct în apă.

Christopher își luă mâinile de pe spatele leagănului, de parcă i-ar fi fost teamă ca ea să nu facă asta din nou.

– O, nu fi prostuț! N-aș mai sări dintr-un leagăn, îl asigură ea privindu-l peste umăr și ridicând din sprâncene. Ei bine, nu intenționat!

– E lacul în care te-a aruncat fratele tău atunci când erai mică.

Ea tresări.

– Îți amintești asta?

Înainte ca soțul ei să pomenească de această amintire, ea uitase că el fusese de față. Gândul îi călători înapoi în timp, la ziua cu pricina.

– Erai atât de mică!

– Aveam cinci ani, preciză ea.

Ceea ce însemna că atunci Christopher avea aproape paisprezece. În ziua aceea, Sophie se luase după fratele ei și după Christopher, fiind o pacoste pe capul lor, ca întotdeauna.

– El te-a aruncat în lac.

Toată frica pe care Sophie își închipuise că o dăduse uitării de multă vreme, ieși acum la suprafață, forțând-o să retrăiască groaza

acelei zile. Apa o înghițise în adâncul ei. Chiar dacă nu era decât o fetiță, simțise ghearele morții, care amenințaseră s-o înăbușe în strânsoarea lor. Ochii i se făcură mari.

– Tu ai fost!

El nu spuse nimic.

– Tu m-ai salvat!

Odată cu trecerea timpului, Sophie dăduse uitării amintirile din ce în ce mai îndepărtate și spaimele înfiorătoare ale copilei. Abia acum își amintea. Îl privi din nou pe Christopher.

– Tu m-ai scos din apă! exclamă ea, amintindu-și că el, după acea întâmplare, încetase să mai vină pe la Geoffrey. Erați prieteni!

– După aceea, n-am mai fost, spuse el, iar maxilarul pătrat i se încleștă. Fratele tău s-a purtat ca un dobitoc înfumurat ce era!

Sophie se aruncă din leagăn, pluti și apoi aterizi, cu un pleoscăit răsunător, în apa rece ca gheața.

– Phi! strigă el.

Sophie ieși la suprafață. Boneta de paie cu fundiță roz îi căzuse peste ochi. Și-o dădu la o parte și se avântă spre Christopher. Picioarele i se împleticeau în fustele ude.

– S... sunt bine, îi spuse ea.

Cuvintele lui îi amintiseră de un alt bărbat la care nu se gândise în săptămânile de când ajunsese să-l cunoască pe Christopher cu adevărat. Misteriosul ei Ulise îi spusese exact același lucru despre Geoffrey.

– Am învățat să înot, să știi, adăugă ea.

În ciuda protestelor mamei, tatăl ei insistase ca Sophie să învețe să înoate după ce fusese la un pas să se înece.

– N-am știut asta! strigă Christopher.

El tăie apa cu mișcări ample și sigure până când ajunse la ea. Sophie își închipui că ar fi trebuit să simtă lipsa atracției enigmatice care o încercase în prezența străinului. Cu toate astea, atunci când el o prinse în brațe, ea își dădu seama că Christopher era singurul bărbat pe care avea să-l dorească vreodată.

– C... chiar s... sunt bine, spuse ea, deși dinții îi clănțăneau din cauza apei reci ca gheața. Cumva, zidul de mușchi puternici ai pieptului lui reuși să-i încălzească trupul aproape înghețat. M... mă a... așteptam s... să fie m... mult mai c...caldă.

– O, spuse el după ce ajunseră la mal, oare de ce ai crezut așa ceva?

El continuă s-o țină în brațe.

– Am crezut că a încălzit-o s... soarele, răspunse ea.

Scânteierea incandescentă a unui fulger se arătă pe fundalul întunecat al văzduhului.

– Soarele acela?

Nota discretă a unei tachinări sublinie cele două cuvinte.

– Nu... nu de azi. Soarele de... zilele trecute.

Christopher îi smulse boneta și i-o azvârli la pământ. Vântul o luă pe sus și o purtă iute spre lac, unde începu să plutească pe oglinda apei. El îi luă fața în palme și o contemplă cu intensitate amețitoare.

– Ești bine?

– Am... alunecat.

Colțurile buzelor lui se ridicară.

– M-am gândit eu!

Sophie scoase un strigăt ușor, iar Christopher o scoase din apă pe brațe și o purtă apoi spre casă. Atitudinea lui stoică și plină de forță nu lăsă să se vadă în nici un fel că ar fi fost afectat de răceala apei în care înotaseră sau de greutatea corpului ei plinuț.

– La... lasă-mă... jos. Chiar pot să... merg... singură.

El nu-i dădu drumul, iar ea se împinse în pieptul lui.

– Nu te las jos, Phi, așa că ai putea să te liniștești și să te odihnești în brațele mele.

– Sunt... prea grea, spuse ea, simțind cum un val de căldură îi urca în obraji.

– Nu fi ridicolă! pufni el. Ești perfectă!

Adevărul din cuvintele lui era susținut de pașii pe care îi făcea fără nici cel mai mic efort și de strânsoarea lui fermă.

Lui Sophie începu să-i bată inima atât de tare, încât ea crezu că avea să-i sară din piept. Pur și simplu, se îndrăgosti din nou de el. Își lipi capul de pieptul lui. Sub urechea ei, bătăile iuți ale inimii soțului ei răsunau într-un ritm sigur și constant.

– Te iubesc, șopti ea.

Huruitul amenințător al unui tunet se auzi din nou, iar Sophie încercă să-și înăbușe dezamăgirea trezită de faptul că Christopher încă nu-i răspunsese că și el o iubea.

Ea îl trase de mâneca umedă, apoi îl zgâlțâi zdravăn, dar el tot nu-i răspunse. Christopher încetini pașii și o privi.

– Lasă-mă jos, îi ceru ea.

El șovăi..., apoi, cu o grijă neabătută, o lăsă din brațe și o puse pe picioare.

Sophie își puse mâinile în șold.

– Am spus că te iubesc.

Privirea lui pluti spre un punct aflat dincolo de umărul ei, dar el continuă să tacă.

– M-ai auzit? Am spus-o de mai multe ori.

El oftă.

– Eu... îți mulțumesc.

Ochii ei se îngustară.

„Îmi mulțumește? O, bădăranul!"

Sophie știa că se purta copilărește, fiind disperată și jalnică în dorința ei de a-l auzi spunându-i că o iubea, dar se îndepărtă de el cu pași apăsați. Iată, Christopher se însurase cu ea nu pentru că l-ar fi mânat vreo dragoste copleșitoare, ci dintr-un simț de obligație cavalerească. După ce fuseseră descoperiți în biblioteca lordului Brackenridge, reputația lui Sophie se făcuse țăndări. El doar încercase să lipească la loc bucățile sfărâmate ale poziției ei în societate.

Să-i fie cu iertare, dar ea nu-l implorase să-i facă o declarație de dragoste! Își dorea ca el să simtă ceea ce simțea și ea, iar faptul că asta nu se întâmpla îi frânsese inima, de parcă el i-ar fi zdrobit-o sub cizmele lui înalte și mustind de apă.

– Phi! o strigă Christopher.

Ea își văzu neabătută de drum, îndreptându-se cât putea de repede spre Milford House.

– Phi! Oprește-te! răcni el. Te rog!

Acea ultimă rugăminte rostită pe un ton blând o făcu să se oprească brusc. Rămase locului până când el o prinse din urmă.

Christopher o apucă de umeri și o întoarse spre el.

Ea strânse din dinți.

– Nu vreau mila ta.

Își dorea doar iubirea lui.

– Nu sunt în stare de iubire, Phi, spuse Christopher, ridicându-și mâinile cu palmele în sus. Eu..., începu el, dar privirea îi rătăci în gol preț de o clipă, iar apoi se întoarse spre a ei. Copilăria mea n-a fost una plăcută, însă asta s-a întâmplat din pricina defectelor mele. Nu sunt nici măcar sigur că aș fi un om pe care să-l iubească cineva.

– Vorbești prostii! Eu te iubesc.

Ea încercă să imprime cuvintelor ei cât mai multă emoție. În același timp, se lupta cu valurile de tristețe care îi copleșiseră inima. Încercă să și-l închipuie pe Christopher copil... orfan de mamă la o vârstă foarte fragedă, fără frați care să-i fie prieteni sau tovarăși, cu afurisitul acela de marchiz ca tată. Nu era de mirare că se îndoia de un sentiment precum dragostea.

– Îmi pare rău!

El tresări.

– Pentru ce?

– M-am purtat îngrozitor cu tine.

El închise ochii.

– Nu, Phi. Nu spune asta. Nu... Erai doar un copil! Amândoi eram copii. Iar eu am meritat-o.

Ea scoase un sunet de împotrivire.

– Ba nu. N-ai meritat-o, spuse Sophie, amintindu-și că ea nu voise niciodată să vadă tot binele dinlăuntrul lui, bunătatea pe care el i-o arătase, ci ținuse seama doar de tachinările lui și de chinurile la care o supusese pe când erau mici. Abia acum mi-am dat seama ce fel de om ești! conchise ea.

El tresări.

– Phi, nu mă cunoști cu adevărat. Sunt..., continuă el, șovăind. Sunt lucruri pe care nu le știi despre mine. Lucruri care l-au făcut pe tatăl meu să se rușineze de mine.

– *Tatăl* tău e un dobitoc înfumurat! exclamă ea, împrumutându-i cuvintele.

Se așteptă ca el să surâdă sau poate chiar să chicotească, dar ochii lui căprui rămaseră serioși și sumbri, făcând-o să se înfioare așa cum nu se înfiorase în mijlocul apelor înghețate.

– Iar asta nu-i totul, Phi! Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

Dâra unui fulger lumină văzduhul, urmată de bubuitul tunetului. Apoi cerurile se dezlănțuiră într-un potop care se năpusti asupra lor. Sophie simți înțepătura picăturilor de ploaie care i se loveau de piele cu o intensitate arzătoare.

– Ce voiai să-mi spui?! strigă ea în urgia dezlănțuită a furtunii.

Apa i se prelingea șiroaie peste ochi. Privirea i se încețoșă până când îi fu aproape imposibil să mai vadă liniile dure și sculpturale ale feței lui.

Christopher o luă din nou în brațe și străbătu aproape în fugă distanța rămasă până acasă. Când ajunseră pe drumul principal, ploaia se domoli într-un răpăit constant, dar ceva mai lent. Majordomul deschise ușa, iar Christopher intră valvârtej.

– Lord Waxham! exclamă Barker.

– Cere să se pregătească o baie fierbinte pentru Lady Waxham.

Barker dădu din cap.

– Foarte bine, milord. Dar...

– Și roagă-l pe bucătar să pregătească o tavă cu produse de patiserie și cu ceai fierbinte.

– Da, milord. Dacă îmi permiteți să...

– Ce avem noi aici? îl întrerupse o voce tărăgănată și condescendentă pe majordom.

Christopher o lăsă pe Sophie din brațe atât de brusc, încât ea aproape că se ciocni de el.

Inima ei se opri în loc în clipa în care se întoarse și îl văzu pe marchizul de Milford. Nobilul cu păr argintiu stătea la baza scării late, în spirală. Marchizul aruncă în treacăt o privire scrutătoare la corpul ei ud până la piele. Buza i se arcui într-un zâmbet zeflemitor.

– Tată! îl salută Christopher.

Și astfel, magia începutului lor de lună de miere se duse pe apa sâmbetei.

Christopher se aplecă spre ea și-i șopti la ureche:

– N-ar fi mai bine să te duci sus, Phi?

Sophie dădu din cap în semn de aprobare, recunoscătoare pentru răgazul acordat. Făcu o reverență rigidă.

– Milord!

Socrul ei își plecă ușor capul. Fără să mai privească înapoi, Sophie trecu în grabă pe lângă el și o zbughi spre apartamentul ei. Nu era prima dată când simțea că i se frângea inima la gândul că Christopher crescuse alături de un bărbat atât de groaznic și de rece la suflet. Cum de tatăl ei îl considerase vreodată prieten pe acel om? Marchizul era atât de diferit de tatăl ei! Regretatul viconte fusese un om cumsecade și binevoitor, care o legănase pe genunchi și-i vizitase camera de copil pentru sindrofii cu personaje imaginare și cu păpuși. Sophie era tentată să creadă că tatălui lui Christopher îi plăcea mai degrabă să-i sperie pe copiii mici.

Sophie intră în apartamentul ei și închise ușa. Se lipi cu spatele de panoul de lemn, simțindu-se o adevărată lașă pentru că-și abandonase soțul în ghearele marchizului.

Christopher privi lung în urma soției lui. De îndată ce ea se făcu nevăzută la etaj, se întoarse spre taică-său.

– N-ai putut să stai departe, nu? Chiar a trebuit să vii aici, acum?

Tatăl lui se înfurie.

– Îmi petrec mereu timpul la Milford House!

– Două săptămâni, tată. Atât voiam să rămân, iar apoi n-aveai decât să revii în reședința asta blestemată și uitată de lume.

Ochii marchizului se făcură mici.

– Am nevoie să vorbesc cu tine. Unde te duci?

Christopher se opri pe a treia treaptă.

– Sunt ud leoarcă și mi-e frig. Trebuie neapărat să mă schimb de haine. Oricare ar fi motivul pentru care ai venit să-mi vorbești, trebuie să aștepți.

Înjurăturile de nerăbdare ale lui taică-său răsunară câtă vreme Christopher urcă spre apartamentul său.

Se părea că valetul lui fusese anunțat în privința problemelor vestimentare ale stăpânului. Îi pregătise o pereche impecabilă de pantaloni cafenii și o vestă de un verde-safir.

Christopher se schimbă în doi timpi și trei mișcări în hainele uscate. Nu-și mai făcu griji pentru părul ud. Nu-l mai uscă în nici un fel. Vârfurile șuvițelor îi umeziră în voie gulerul cămășii.

Își strecură brațele în mânecile hainei și o încheie, strângând din dinți. Trebuia să se fi așteptat ca tatăl lui să facă ceva absolut condamnabil și să-i întrerupă astfel luna de miere. Omul acela n-avea să-l lase niciodată să trăiască măcar o fărâmă de fericire. Mereu încercase să-și controleze fiul într-un fel sau altul.

În săptămâna care trecuse, Christopher fusese mai fericit decât în toată viața lui. De multe ori fusese pe punctul de a-i mărturisi totul lui Sophie. Dar nici unul dintre momente nu i se păruse potrivit. El și Phi își petrecuseră zilele descoperind tainele propriilor corpuri, dar, mai mult decât atât, se cunoscuseră din ce în ce mai bine unul pe celălalt. El aflase că desertul ei preferat erau, de fapt, fructele de pădure trase în ciocolată. La rândul lui, îi făcuse

confidența că-i plăcea foarte mult teatrul. Ea îl distrase cântându-i la pian cântece deșucheate.

Își tot spunea că trebuia să-i povestească despre planul lui taică-său și despre încercarea lui de a dejuca toate uneltirile bătrânului. Avea de gând să-i povestească. Dar ceva îl împiedicase de fiecare dată s-o facă. La drept vorbind, chiar înainte de a fi prinși de furtuna aceea violentă, voise să-i mărturisească totul.

Acum putea recunoaște că doar își căutase scuze. Fusese atât de al naibii de fericit și nu voise să piardă fericirea aceea în vreun fel sau altul! Motiv pentru care nu-i oferise lui Sophie ceea ce merita... adevărul.

Ei bine, gata! După ce se vedea cu tatăl lui, avea să-și caute soția și să-i spună totul. Până la ultima fărâmă din rușinosul adevăr.

Palmele i se umeziră, iar el și le șterse de-o parte și de alta a pantalonilor. Sophie avea să înțeleagă. Trebuia să înțeleagă. Alternativa era un lucru la care el nici nu voia să se gândească.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Intră! strigă Christopher.

– Milord, marchizul de Milford vă cere să veniți în biroul lui.

Christopher strânse din dinți. Nemernic afurisit și autoritar! Făcu un semn scurt din cap. Oricât de mult și-ar fi dorit să sfideze ordinele tatălui său, era mai degrabă tentat să se vadă cu el și să termine odată. Cu cât se întâlnea mai repede cu bătrânul, cu atât mai repede se putea întoarce la soția lui.

Își închipui trupul ei catifelat și dezgolit, scufundat în apa fierbinte și parfumată din cadă. O greutate i se așeză, necruțătoare, în vintre. O, Doamne, ce n-ar fi dat ca să i se alăture în cada aceea!

Christopher aruncă o privire mâhnită la ușa dintre camerele lor, iar apoi plecă spre tatăl lui.

Ajuns în fața biroului, nu mai ciocăni, ci deschise pur și simplu ușa.

Tatăl lui stătea în spatele biroului de lemn de mahon, cu capul plecat deasupra unui registru.

– Te așteptam, Christopher!

O puternică undă de iritare i se ghicea în ton.

– Ce vrei? întrebă fiul lui, cu pumnii încleștați de-o parte și de alta a corpului.

Marchizul se întinse ca să ia pana de scris, o înmuie în cerneală și mâzgăli ceva pe o pagină. Studie cuvintele, puse pana deoparte și apoi se lăsă pe spate în fotoliul de piele.

– Așază-te, Christopher!

– Treci la subiect, tată!

Fruntea marchizului se încruntă și mai tare. El își încrucișă brațele pe piept.

– Am vrut să-ți spun că sunt mândru de tine.

Christopher clipi, nedumerit. N-ar fi fost mai uluit nici dacă un alai de îngeri s-ar fi pogorât din ceruri și ar fi pricopsit cu o aură capul bătrânului ticălos. Își privi tatăl cu o căutătură răutăcioasă, demnă de bătrânul marchiz.

– N-ai vrut, dar până la urmă tot ai compromis fata, spuse acesta înclinându-și capul. Știu că nu ne-am prea înțeles de-a lungul anilor, dar acum ți-ai sacrificat fericirea de dragul moșiilor noastre.

Christopher simți cum îi năvălea în gâtlej un val de greață.

– Pentru asta ai venit? întrebă el cu voce spartă. Să-mi *mulțumești* pentru că m-am însurat cu Sophie?

El dădu să plece, dar tatăl lui ridică o mână ca să-l oprească.

– Ascultă ce am de spus, Christopher! Poți pleca după aceea.

Făcu din nou semn spre fotoliul din fața biroului.

Mai întâi, Christopher șovăi, apoi se așeză ca să audă ce avea de spus bătrânul ticălos.

Capitolul 22

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Prezentă la Jocurile de la Cotswold Olimpik, domnișoara S.W. a fost deranjată de luptele de cocoși și le-a dat creaturilor drumul din cuști. Eforturile ei n-au fost apreciate de păsări, care au alungat-o din cort.

Sophie își mușcă ușor buza de jos și-și ațintì privirea la ușă. Se îmbăiase și se schimbase într-o ținută potrivită. Oricât de mult și-ar fi dorit să rămână la adăpostul apartamentului ei, Sophie nu era o lașă. Ca soție de conte, avea obligația să-și întâmpine socrul așa cum se cuvenea... chiar dacă el era un mojic odios.

Lucy intră în cameră, întrerupându-i firul gândurilor.

– Milady, m-ați chemat?

Duke sări de pe pat, alergă spre cameristă și-i adulmecă fustele. După ce se asigură că Lucy n-avea ce bunătăți să-i dea, se întoarse la marginea patului.

Sophie îl ridică și îl puse la loc pe pat. Cu cele două lăbuțe din față, Duke își făcu un culcuș în cuvertură, apoi se ghemui în noul lui cuibușor.

– Știi unde-i soțul meu?

– Cred că e în biroul marchizului de Milford. Mai aveți nevoie de ceva?

Sophie clătină din cap în semn că nu.

– Nu, asta-i tot pentru moment.

Lucy făcu o reverență și închise ușa în urma ei.

Cu un oftat, Sophie mângâie dunga neagră de pe spatele lui Duke. Drept răspuns, el se întoarse cu fața în sus, expunându-și burtica dezmierdărilor stăpânei sale.

– Știi că nu pot să rămân aici toată după-amiaza, nu?

Limbuța lui atârna într-o parte.

– Aș vrea, continuă ea.

Ochii mari și ciocolatii ai lui Duke se închiseră încetul cu încetul.

– E nepoliticos să adormi când cineva îți vorbește!

Singurul răspuns pe care îl primi fu un sforăit puternic.

Sophie îl mângâie ușor pe cap și-și părăsi apartamentul. Străbătu coridoarele, mergând spre biroul marchizului de Milford. Încetini pasul și se opri în fața ușii. Își prinse interiorul obrajilor între dinți.

Poate că nu trebuia să-i întrerupă. Putea să se ocupe mai degrabă de băuturi. Nu părea potrivit să deranjeze întâlnirea lui Christopher cu tatăl lui. Reținerea ei n-avea nimic de-a face cu lașitatea de care se simțea dominată.

Sophie se răsuci pe călcâie și...

– Am vrut să-ți spun că sunt mândru de tine.

Auzind prin ușa biroului afirmația categorică a marchizului, Sophie se opri locului. Simți cum inima îi creștea în piept de bucurie pentru Christopher. Copilăria lui alături de marchiz fusese una turbulentă. Sophie descoperi că putea chiar să-i ierte bătrânului nenumăratele lui păcate, inclusiv faptul că le întrerupsese luna de miere la Milford House, fiindcă venise acolo ca să-l laude pe Christopher.

Ea zâmbi și se pregăti din nou să plece, nedorindu-și să tragă cu urechea la întrevederea privată dintre tată și fiu, când următoarele cuvinte ale marchizului răsunară dincolo de panoul gros al ușii:

– N-ai vrut, dar, până la urmă, tot ai compromis fata. Știu că nu ne-am prea înțeles de-a lungul anilor, dar acum ți-ai sacrificat fericirea de dragul moșiilor noastre.

Fără să clipească, Sophie rămase cu privirea pironită la ușă. Inima îi încremeni, suspendată în piept. Ea se întinse, mâinile ei căutând un punct de sprijin pe care îl găsiră în perete. Un vâjâit monoton îi bubuia în urechi. Îl auzise greșit pe marchiz. Nu exista vreo altă explicație logică.

– Știu că ți-ai închipuit că ești îndrăgostit de femeia aceea, dar ți-ai lăsat deoparte dorințele ca să pui mâna pe zestrea fetei ăsteia.

Răspunsul lui Christopher se pierdu între pereții groși care îi despărțeau și printre răsuflările ei întretăiate.

Se sprijini de perete. Christopher era îndrăgostit de altă femeie... dintr-odată, răspunsul lui laconic la declarația ei de dragoste căpătă un sens. Un râset mâhnit și îndurerat răbufni din adâncul ființei ei și-i rămase blocat în gâtlej precum o piatră ce amenința

s-o sufoce. Cât de nătângă fusese! Ea îl privise cu adorație, aproape implorându-l să-i împărtășească sentimentele, când, în tot acel timp, existase o altă femeie!

„Pleacă, Sophie! Aleargă cât de repede și de departe te poartă picioarele, ca să nu mai fii nevoită să auzi și alte lucruri respingătoare de pe buzele soțului și ale socrului tău!"

În schimb, ea rămase țintuită locului, chinuindu-se de bunăvoie să asculte următoarele lor cuvinte, care răsunară de cealaltă parte a ușii:

– Știu că i-ai cerut ajutorul lui Mallen ca să eviți căsătoria cu fata... Știu că singurul motiv pentru care a curtat-o a fost...

Sophie își lipi urechea de tapetul cu motive chinezești și se strădui să deslușească restul frazei.

Lacrimile o podidiră în spatele genelor, dar ea clipi frenetic ca să și le înăbușe. Cât de nătângă fusese! Interesul apărut din senin al lui Mallen avea acum un sens. O curtase doar pentru că i-o ceruse Christopher. Dar înjosirea pe care o simțea la auzul tuturor acelor revelații era nimic în comparație cu adevărul zdrobitor al faptului că iubitul ei Christopher făcuse mari eforturi ca să evite o căsătorie cu ea.

În cele din urmă, el tânjise mai mult după zestrea ei decât după propria libertate! O lacrimă i se prelinse pe obraz. Și-o șterse, dar urmă o alta.

Fiecare cuvânt amabil din partea lui Christopher, fiecare zâmbet seducător însemnaseră doar o minciună elaborată cu mare grijă. Ea nu contase niciodată pentru el... nu ca tânără fată și nu ca femeia cu care se însurase.

Marchizul continuă să vorbească, cuvintele pierzându-i-se în pâcla de disperare care o cuprinsese pe Sophie.

– Așa cum am spus, acum, după ce ai compromis-o, n-ai decât să-ți vezi de treabă cu cine vrei. Societatea nici nu s-ar aștepta la altceva.

Parcă se scurse toată forța dinlăuntrul ei. Sophie alunecă fără nici o vlagă pe lângă peretele exterior al biroului marchizului. De când își făcuse debutul în societate, cu trei ani în urmă, Christopher o onorase doar cu câte un salut politicos... și chiar și atunci, cu unul spus într-o doară. N-o invitase nici măcar la un dans.

Auzi în minte ecoul cuvintelor rostite de fratele ei în noaptea balului din casa lui Lady Brackenridge:

„Waxham, care te-a ignorat ani de zile, se apucă din senin să te curteze și te ademenește în plasa lui. Desigur că te-ai întrebat de unde venea interesul ăsta atât de brusc al lui Waxham față de tine, nu?"

Sophie se străduí să se confrunte cu înșelătoria îngrozitoare de care fusese capabil Christopher.

Simți cum i se întorcea stomacul pe dos și se gândi că mai avea puțin și vărsa chiar acolo, în mijlocul coridorului.

Geoffrey știuse. La fel și mama ei.

Iar ea... Sărmana și jalnica Sophie, prea orbită de dragostea ei pentru Christopher ca să mai vadă tristul adevăr, chiar dacă adevărul o privise direct în ochi. De dragul lui renunțase la reputația ei, la tot ceea ce avea mai de preț o domnișoară, iar în cele din urmă pentru Christopher nu contase decât zestrea ei.

Se lovi ușor cu capul de perete.

– Proastă, proastă, proastă! șopti ea ca într-o litanie fără sfârșit.

– Ai de gând s-o lași aici?

Întrebarea marchizului o smulse din deznădejdea în care se cufundase.

Sophie se înfioră. Soțul ei avea de gând s-o părăsească. Un zâmbet dur și încordat îi apăru pe buze. O, își putea închipui ce avea să titreze *Cronica de societate a lui Lady Ackerly*!

Lordul W. s-a săturat repejor de plinuța și incorigibila Lady W. și, cu desăvârșită înțelepciune, a abandonat-o pe femeie la țară...

Un suspin răsună din adâncul ființei ei și explodă în liniștea de pe coridor.

Christopher îi furase reputația, zestrea și, cel mai rău, inima.

Dar ea nu accepta nici în ruptul capului să-și lase mândria în mâinile lui lacome și nemiloase.

Sophie se răsuci pe călcâie și fugi.

Christopher își îndreptă dintr-odată capul spre ușă.

– Ce-a fost asta?

Tatăl lui flutură din mână.

– Probabil că a fost vreun servitor băgăcios. Nu contează!

Christopher își încleștă pumnii, chinuindu-se să nu-i dea una lui taică-său. Îi aruncă o privire piezișă, nevenindu-i să creadă că avea același sânge cu bărbatul din fața lui.

Timp de treizeci de ani, el înfruntase rușinea, abuzul și batjocura marchizului. Toate astea îl făcuseră să încerce să fie din ce în ce mai bun și să câștige aprobarea tatălui său.

De-a lungul anilor, dezaprobarea marchizului îl duruse. Christopher tânjise după orice afirmație pe care s-o fi făcut marchizul în legătură cu faptul că era mândru de fiul lui.

Abia acum, uitându-se la acel părinte rece și calculat, Christopher privi în față realitatea cutremurătoare... nimic din ceea ce făcea n-avea să fie vreodată de ajuns. Tatăl lui avea să se rușineze întotdeauna cu el.

Acum, lui Christopher nu-i mai păsa nici cât negru sub unghie de taică-său ori de părerile acestuia.

Însă îi păsa de Sophie. Ea adusese în viața lui mai multă bucurie și mai multe râsete decât își închipuise el vreodată că ar fi fost cu putință.

Christopher trase aer în piept. O, Doamne, o iubea!

Marchizul încruntă din sprâncene.

– Ce-i?

Lui Christopher îi plăcea la nebunie că Sophie îl distra cu cântecele deocheate. Îi plăcea la nebunie talentul ei de a intra mereu de bucluc. La naiba, îi plăcea la nebunie până și faptul că își *iubea* mopsul prostănac și poznaș. O iubea cu o pasiune arzătoare, care amenința să-l mistuie în intensitatea ei. La un moment dat, fericirea ei ajunsese să însemne mai mult pentru el decât propria fericire.

– Ai auzit ce am spus, Christopher?

Lui Christopher îi păsase toată viața doar de imaginea pe care o proiecta în înalta societate și de obținerea unei aprobări din partea tatălui său. Ei bine, acum totul putea să se ducă la naiba!

Întinse mâna peste birou și-și apucă tatăl de reverele hainei, până când ajunseră să se privească ochi în ochi.

– Dacă vreodată, și crede-mă că vorbesc foarte serios, o să îndrăznești să scuipi un singur cuvânt urât despre soția mea, îți jur, te distrug cu mâna mea!

Tot sângele păru să se scurgă din obrajii zbârciți ai marchizului.

– Dă-mi... drumul!

Christopher îl scuturâ ușor.

– Numai după ce-mi juri că n-o să te apropii de soția mea.

– Dar asta e casa mea!

Christopher îl scutură din nou.

– B... bine! Bine! strigă tatăl lui.

Christopher îi dădu drumul.

– Unde te duci?! răcni taică-său. Voiam să discutăm despre cum o să folosim fondurile soției tale!

Christopher ieși valvârtej din încăpere. Pierduse destulă vreme cu marchizul. Voia să-și vadă soția. Era timpul ca ea să audă adevărul pe care el i-l ascunsese prea multă vreme.

Urcă la etaj, sperând s-o surprindă pe Sophie dezbrăcată și cufundată într-o baie fierbinte, cu parfum de lămâie. Voia să i se alăture, să facă dragoste pe îndelete cu ea, iar apoi să-i spună adevărul pe care merita să-l audă.

Christopher zâmbi larg, iar inima îi bătu nebunește în piept sub povara nerăbdării de a o revedea pe Sophie. Nu mai conta nimic în afară de ea. Nici tatăl lui. Nici chinul lui de a citi. Nici părerea înaltei societății. Nimic. El răsuci mânerul ușii și intră în apartamentul ei.

Aruncă o privire în jur. O liniște de mormânt domnea în încăpere. Zâmbetul i se stinse pe buze.

– Phi?

Strigătul îi fu întâmpinat de tăcere.

Christopher dădu să plece, dar o zări în colț, lângă fereastră. Trăsese un pic perdeaua și privea la spațiul de dedesubt.

– Aici erai, Phi!

Se duse la ea și-și așeză mâinile pe umerii ei.

Sophie încremeni. Continuă să privească afară.

Christopher își lăsă mâinile să alunece pe lângă corp. Primele semnale de alarmă i se aprinseră în minte. Își drese glasul.

– Ești bine, Phi?

Sophie lăsă draperia, care acoperi din nou fereastra, iar ea se întoarse spre el. În ciuda corpului ei minion, Sophie reuși cumva să-l privească de sus.

– Spune-mi un lucru, Christopher. A meritat?

– Ce să merite? repetă el fără să se gândească.

– Păi, nu doar că ți-ai sacrificat renumele în lumea bună atunci când te-ai însurat cu incorigibila domnișoară Winters, dar ai renunțat și la femeia pe care o iubești.

El clipi, nedumerit. Despre ce naiba vorbea?

– Femeia pe care o iubesc?

Din ochii ei păreau să izvorască valuri nesfârșite de durere covârșitoare și de indignare.

– V-am auzit pe tine și pe tatăl tău.

O, Doamne, ea știa! Sunetul pe care îl auzise din afara biroului nu fusese făcut de un servitor indiscret, ci de soția lui! Închise ochii, iar inima parcă i se frânse în piept.

„Nu!"

– Ba da, v-am auzit, șuieră ea.

Christopher vorbise cu voce tare fără să-și dea seama.

– Nu înțelegi, Phi!

Sophie n-avea cum să înțeleagă, fiindcă el nu fusese niciodată pe deplin sincer. Astfel, ea credea tot ce era mai rău despre el și despre intențiile lui. Putea s-o învinovățească? Gândurile începură să i se învolbureze în minte și încercă să-și amintească fiecare cuvânt josnic și demn de dispreț pe care îl rostise tatăl lui.

– Nu-i ceea ce pare!

Sophie ridică dintr-o sprânceană blondă.

– O, deci nu te-ai însurat cu mine pentru zestrea mea?

– Nu! strigă el, iar acel cuvânt îi ieși de pe buze aproape cu forța unei explozii, iar apoi inspiră încet, ca să se liniștească. Pot să înțeleg că așa pare!

– Haide, Christopher, spuse ea, vrei să cred că te-ai însurat cu mine din dragoste?

Declarația pentru care venise în apartamentul ei i se stinse pe buze. Rostite acum, cuvintele, chiar dacă erau adevărate, puteau să pară încă o minciună și nimic mai mult. Totuși avea nevoie ca ea să știe.

– Te iubesc!

Râsetul lui Sophie răsună ca un chicotit aproape isteric, trădând mult prea puținul control pe care îl mai avea asupra emoțiilor ei.

– O, Doamne, chiar mă iei de proastă dacă ai impresia că aș putea să cred vreodată *asta*. Știi ce cred eu că iubești?

– Ce? întrebă el cu buzele uscate.

– Zestrea mea. Spune-mi, cum se simte femeia pe care o iubești știind că ai renunțat la ea pentru averea mea? Cât a fost? Douăzeci și mii de lire? Treizeci? Patruzeci? *Mai mult?* întrebă ea, iar vorbele

acelea sunară ascuțit, dovadă de netăgăduit a șocului căruia ea îi căzuse pradă.

Christopher se căzni să se uite la ea.

– Doamne, Sophie, eu...

– Cât?! țipă ea.

– O sută de mii de lire.

Ochii ei se făcură mari cât cepele. Apoi, un zâmbet amar îi arcui buzele.

– O sută de mii de lire? Iată o sumă frumușică! Acum înțeleg cum de ai fost dispus să înduri o viață alături de mine. Pentru o asemenea sumă...

Îi întoarse lui Christopher un spate țeapăn, iar privirea ei rătăci din nou dincolo de fereastră.

El își trecu o mână prin păr. Simțea cum Sophie se îndepărta de el. Phi a lui... însuflețită, malițioasă și mereu zâmbitoare... dispăruse. Locul ei fusese luat de o prințesă cinică și rece, care îl privea cu ochi aspri. Christopher fu cuprins de un val de greață, fiindcă își dădu seama că el fusese cel care provocase o asemenea transformare tragică a lui Phi cea dulce și iubitoare.

Cu o intuiție bolnăvicioasă, Christopher înțelese că, dacă nu găsea cuvintele potrivite, dacă n-o făcea să înțeleagă, avea s-o piardă pe Sophie pentru totdeauna.

– Vrei să asculți ce am de spus? întrebă el cu voce stinsă.

Sophie îi aruncă o privire plictisită peste umăr.

Dar ea nu spuse „nu", iar el fu nevoit să se mulțumească doar cu acea slabă încurajare.

– Tata mi-a poruncit să-ți fac curte.

Mâinile ei strânseră în pumni țesătura azurie cà marea a rochiei de după-amiază, iar acela fu singurul semn că o afectaseră cuvintele pe care le auzise.

– Ce deștept ai fost! șopti ea mai mult ca pentru sine. Ai părut atât de onorabil! Chiar ai venit în vizită și mi-ai mărturisit că tatăl tău *voia* ca tu să-mi faci curte, continuă ea râzând fără pic de veselie. Chiar te-am compătimit! O, cât trebuie să fi râs voi amândoi pe seama mea!

– Niciodată! strigă el, acel cuvânt țâșnindu-i din adâncul sufletului, iar faptul că Sophie îl asemuise cu marchizul îl făcu să i se întoarcă stomacul pe dos, exasperat de gândul că ea îl credea

asemănător cu tatăl lui. Adevărul e că tata a vrut ca eu să te compromit!

Christopher se cutremură în fața cruntului adevăr... În cele din urmă, el tocmai asta făcuse!

Ea dădu la o parte draperiile de damasc auriu și se uită pe fereastră.

Christopher se grăbi să-i destăinuie fiecare detaliu murdar:

– Tata avea o datorie mare la tatăl tău. Mai mult decât atât, se lansase într-o serie de afaceri dezastruoase. Suntem... eram în pragul falimentului. A insistat să mă însor cu tine, Phi. Am refuzat... până când m-a amenințat să mă închidă la Bedlam dacă nu eram de acord cu planurile lui. Aveam de gând să fac ce-mi ceruse el, Phi. Dar m-am răzgândit în biblioteca lordului Brackenridge.

Sophie se lipi cu fruntea de geam. Fața ei, reflectată în panoul de sticlă, se crispă ca de o durere fizică, iar el aproape că se încovoie, mâhnit de suferința pe care i-o provocase.

– Căsătoria cu mine ți se părea atât de respingătoare încât a fost nevoie să fii amenințat cu detenția la Bedlam ca să-ți schimbi părerea? șopti ea.

Christopher înjură. Se afunda tot mai mult. Întinse mâna spre Sophie, dar apoi își aminti că ea nu-l vedea.

– Am refuzat pentru că n-am vrut ca tata să mă transforme într-un vânător de zestre.

– Nu asta ești, Christopher? murmură ea, iar întrebarea aceea plictisită aparținea unei femei mai în vârstă și mai înverșunate decât Phi a lui. Nu mai ai altceva de spus?

– Exista o femeie..., continuă el.

Ea se trase brusc în spate, de parcă ar fi lovit-o. Christopher își trecu mâna peste ochi. Dacă ar fi putut să-și împlânte un pumnal în inimă ca s-o scutească de toată acea durere, ar fi făcut-o fără să clipească.

– N-am cunoscut-o cu adevărat, Phi, reluă el. Ne-am întâlnit o singură dată. Era ca o femeie din vis. Visul eliberării de sub controlul strict al tatălui meu. M-a făcut să uit de toate defectele mele.

– Pare un adevărat model de perfecțiune.

Vocea ei avusese un ton neutru, lipsit de orice urmă de emoție.

– Ea nu-mi cunoștea defectele. Nu așa cum le cunoști tu, Phi. În ziua cu incendiul de la grajduri, mi-ai descoperit secretul rușinos și te-am urât pentru asta, spuse el, în sfârșit sincer și cu sine, și cu ea.

Sophie se răsuci pe călcâie.

Lui Christopher i se umeziră palmele. Deschise gura ca să-și recunoască defectele umilitoare, dar nu reuși să rostească nici un cuvânt.

– Eu... mă chinui să citesc.

Ea își lăsă ușor capul într-o parte.

– Poftim?

El își întoarse privirea și și-o lăsă apoi să rătăcească prin încăpere.

– Ceva nu e în regulă cu mine. Eu... am avut mereu cei mai buni profesori, dar cuvintele de pe pagină... nu reușesc să capete nici un sens pentru mine. Încă de timpuriu am fost convins că eram nebun. Tatăl meu a crezut că nu mă dedicam suficient studiilor mele, povesti el aducându-și aminte cum odată, în timp ce el citea din *Regele Lear* al lui Shakespeare, tatăl lui îl lovise pe spate cu un băț de mesteacăn. A fost inutil! În noaptea incendiului de la grajduri, tu m-ai descoperit citind cu voce tare. Ai râs. În frustrarea mea, am răsturnat din greșeală felinarul pe care l-ai lăsat în urmă. Am crezut că ai înțeles tot adevărul despre mine. După aceea... a fost prea greu ca să fiu în preajma ta, Phi. Îmi aminteai de tot ce era în neregulă cu mine.

Ochii ei albaștri precum cicoarea erau acum plini de emoție.

– Nu-mi doresc mila ta, Phi. Vreau doar să știi de ce nu mi-am dorit să te iau de nevastă. Însă totul s-a schimbat din momentul în care am început să-mi petrec timpul alături de tine.

– Dar Mallen?

Întrebarea ei, o șoaptă aproape imperceptibilă, îi întrerupse necruțător șirul vorbelor.

O clipă, Christopher își acoperi fața cu mâinile și-și apăsă vârful degetelor în colțurile ochilor.

– Știam că Redbrooke și mama ta erau fascinați de titlul lui. Cine s-ar fi mulțumit cu un conte când ar fi putut avea un duce? întrebă el strângând din buze.

Ea îi scrută fața cu ochi încărcați de tristețe.

– Te-ai gândit la toate, nu-i așa?

Bărbatul făcu un pas spre ea.

– Credeam că da, Phi. Nu m-am gândit că aveam să mă îndrăgostesc iremediabil de tine.

– Nu, îl rugă ea. Te rog, nu.

– Dar te iubesc, spuse el și mai făcu un pas spre ea.

Cu ochi scăpărători, Sophie traversă încet camera. Părul îi pluti în jurul capului de parcă ar fi fost o prințesă războinică.

– Ești doar un mincinos, Christopher! Nu te poți aștepta să mai cred vreodată ceva din ce spui, conchise ea, iar un râset rece, aproape isteric, îi ieși de pe buze. Ce proastă am fost!

El clătină din cap.

– Nu, Phi...

– M-am îndrăgostit de tine împotriva oricărei rațiuni. Chiar în timp ce-mi făceai curte, aveam bănuielile mele. Doar eu sunt de vină. Ar fi trebuit să te resping atunci când ai venit în vizită. Și, cu siguranță, n-ar fi trebuit să plec din sala de bal a lui Lady Brackenridge și să te urmez. Mi-ar fi fost mai bine cu o reputație distrusă, decât cu tine ca soț.

Christopher înghiți în sec și aproape că se sufocă de la nodul pe care neliniștea i-l pusese în gâtlej. Își duse mâna la piept ca să se asigure că încă îi mai bătea inima.

– Pleacă, Christopher, spuse ea pe un ton ostenit.

– Nu.

– Pleacă!

Porunca răsună mai apăsat.

El nu dădu înapoi. Își dădea seama că, dacă o lăsa rănită și furioasă, așa cum era în acel moment, n-avea să mai poată obține niciodată iertarea ei.

Pieptul generos al lui Sophie se ridica și cobora în acord cu intensitatea emoțiilor ei.

– Prea bine, plec eu! strigă ea și se repezi spre ușă.

Simțind supărarea stăpânei lui, Duke o luă la fugă spre Sophie și-i tăie calea.

Ea țipă și se împiedică de câine.

Din câțiva pași mari, Christopher străbătu spațiul dintre ei.

– Ești rănită?

În mod ciudat, momentul îi aminti de prima lor întâlnire din Hyde Park, când Duke se ivise din senin în fața calului său și aproape că-l făcuse să zboare din șa. Parcă el și Sophie ar fi închis cercul, ea îndoindu-se acum de motivele lui și dorindu-și să-l vadă plecat.

El se lăsă într-un genunchi și întinse mâna spre glezna ei.

De parcă ar fi devenit incapabilă de vreo formă de împotrivire, Sophie se întinse pe spate și-și plimbă în tavan privirea vlăguită, lipsită de orice emoție.

– Sunt bine, Christopher.

Inima lui se strânse, îndurerată, în piept. Își concentră atenția asupra gleznelor ei, scoțându-i pe rând pantofii argintii de satin, iar apoi, ciorapii.

– Lasă-mă să mă asigur că n-ai vreo entorsă.

Sophie își puse un braț peste ochi.

– N-am nici o entorsă, spuse ea, istovită.

– Totuși...

Lui Christopher i se stinseră cuvintele pe buze. Se uită lung, rămânând cu privirea ațintită la un semn din naștere în formă de inimă, foarte cunoscut, care se desena pe partea interioară a gleznei ei subțiri și delicate. Clipi, plin de nedumerire.

Nu se putea.

Nu era cu putință.

Atinse cu un deget semnul care îi bântuise visele după ce o întâlnise pe misterioasa Atenă.

Christopher dădu drumul gleznei ei și se așeză pe vine.

Era conștient în chip dureros de întreaga ironie a sorții. La început, evitase căsătoria cu Phi de dragul unei nimfe fără nume, pe care o întâlnise în biblioteca lordului Thomas, la balul mascat.

În final, i se dovedea că Sophie era femeia misterioasă după care tânjise cu atâta patimă.

Ea era Atena lui.

Cum de nu-și dăduse seama până atunci?

Sophie profită de faptul că era distras. Ea își înșfăcă pantofii și ciorapii și arătă spre ușă.

– Ieși, Christopher!

El își ridică palmele în aer. Era nevoie ca ea să afle.

– Trebuie să-ți spun...

– Cu excepția unui rămas-bun, n-am ce altceva să aud de la tine.

– Dar trebuie să știi...

Ea îl plesni cu atâta putere, încât îi împinse capul pe spate. Un țiuit chinuitor răsună în capul lui bântuit de gânduri cumplite.

El își acceptă durerea, și-o asumă, fiindcă o merita pe deplin după ce o mințise pe Sophie.

Ea se trase în spate, de parcă atingerea lui ar fi întinat-o, iar apoi șopti, cu lacrimile inundându-i ochii și amenințând să i se prelingă pe obraz dintr-o clipă într-alta:

– Doar pleacă. Dacă îți pasă de mine, pleacă!

Și, pentru că ar fi preferat mai degrabă să-și taie o mână decât să-i provoace o nouă durere, Christopher se ridică. Schiță un fel de reverență.

– N-am terminat discuția, spuse el în clipa în care ajunse în prag.

O lacrimă uriașă își croi drum pe obrazul ei. Apoi, încă una. Și încă una.

Christopher se întinse spre Sophie.

– Te rog, pleacă, îi ceru ea.

El dădu iute din cap, în semn de supunere.

Avea să facă ceea ce îl rugase ea. Pentru moment.

Capitolul 23

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

La Târgul de Iarnă, în timp ce participa împreună cu Lady E.F. la un joc cu împinsul scaunului, domnișoara S.W. a alunecat cu scaunul ei și a nimerit într-un grup de patinatori de pe Tamisa. Isprava nu s-a soldat cu răni grave, ci doar cu niște patinatori revoltați...

– Intră! strigă cu glas tunător, din biroul lui, marchizul de Milford.

Sophie trase aer adânc în piept și răsuci mânerul ușii. Apoi intră în cameră.

Marchizul nu-și înălță capul din registrul pe care îl avea în față. Sophie se folosi de faptul că el nu-i acorda nici o atenție și începu să-l studieze. El avea în jur de șaizeci de ani, părul alb, sârmos, și fața colțuroasă. Sophie își închipui că în tinerețe fusese foarte chipeș. Apoi ea încercă să și-o imagineze pe mama lui Christopher.

Oare femeia îl iubise pe acel bărbat crud și condescendent? Sau între ei fusese doar o căsătorie aranjată, care presupunea un soț și o soție potriviți unul cu celălalt doar ca poziție socială și avere?

În cele din urmă, marchizul își ridică privirea. Ochii i se îngustară.

– Tu!

Ca urmare a primirii glaciale, lui Sophie îi spori hotărârea care o mânase până acolo. Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Da, eu!

Gura lui se destinse, iar ea bănui că se așteptase s-o vadă plecând din birou cu buzele tremurându-i și copleșită de groază. Se întrebă, nu pentru prima dată, dacă marchizului nu cumva îi plăcea să lovească fără milă câinii, așa că îi mulțumi Domnului că Duke se afla la adăpost, în apartamentul ei.

– Știi, milord, nu-i prima oară când mă întreb de ce tata te-a considerat vreodată prieten.

Tatăl ei avusese o inimă de aur, însă marchizul părea să nu posede vreuna. Ce stranie pereche de prieteni trebuie să fi fost!

Ea păși spre biroul lui și zise:

– Vreau să-ți spun ceva.

– Da?

Tonul lui plictisit îi înteți furia.

– Ești o ființă îngrozitoare și un tată chiar mai rău de-atât. Regret că Christopher a crescut într-o asemenea casă.

– Deci ai venit să mă insulți, vorbi el cu un glas tărăgănat.

– Am venit să-ți spun adevărul, îl vesti ea, iar apoi își trecu palmele peste partea din față a rochiei. M-a durut să aflu ce abuzuri a trebuit să îndure Christopher din partea ta. Să sperăm că, la un moment dat, în acești ultimi ani din viața ta, o să compensezi răul pe care i l-ai făcut fiului tău... și o să cazi la pace, fiindcă, în caz contrar, există cu siguranță un loc întunecat în iad, unul special rezervat lașilor fără suflet ca tine. Asta am venit să-ți spun, încheie ea dând din cap ca să-și întărească spusele.

Apoi Sophie ieși din încăpere legănându-și buclele, pășind cu aceeași nonșalanță cu care intrase și închizând fără zgomot ușa în urma ei.

La primele ore ale dimineții, când peste pământ încă mai domnea întunericul nopții, Sophie plecă.

Capitolul 24

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

În ciuda aleilor bine iluminate din grădinile Vauxhall, domnișoara S.W. a reușit cumva să se împiedice de un cuplu aflat în timpul unui rendez-vous amoros, drept pentru care tânăra noastră a căzut în fântânile multicolore. Rochia ei dintr-un satin de un verde smarald a fost distrusă iremediabil.

Christopher se chinui să deschidă ochii. Clipi ca să se desprindă din negurile somnului, tresărind din pricină că îl durea fiecare mișcare pe care încerca s-o facă. Mintea lui încercă să priceapă de ce stătea ghemuit pe podea, într-un colț al camerei lui.

Apoi starea de fapt îi reveni în memorie cu toată forța unei ploi torențiale de vară. Se rezemă cu capul de ușa dintre camera lui și cea a lui Sophie. Peste zi, suspinele ei sacadate se auziseră fără oprire din camera alăturată. El îi bătuse la ușă, o implorase să-l lase să intre, dar răspunsul la toate rugămințile lui fusese o tăcere mormântală.

Astfel stând lucrurile, Christopher se ghemuise în fața acelei uși, chinuit de faptul că ea vărsa lacrimi de disperare din pricina lui și a minciunilor de care se făcea vinovat.

La un moment dat, epuizarea îl făcuse să se cufunde într-un somn adânc.

Își frecă mușchii încordați ai gâtului și se ridică în picioare. Corpul începu să-l furnice în semn de protest, dar Christopher își acceptă durerea. Părea o mică ispășire pentru păcatul de a-i fi frânt inima lui Sophie.

Își trecu o mână peste față, sperând ca, în perspectiva unei noi zile, după o noapte de plâns, Sophie să fi avut timp să reflecteze la sinceritatea mărturisirilor lui. Chiar dacă nu îl iertase, poate că măcar se hotărâse să treacă peste suferința pe care i-o pricinuise întreaga poveste.

Christopher bătu la ușă. Inima i se opri în piept câtă vreme aș-teptă ca ea să-l lase să intre.

Bătu din nou.

Încercările îi fură întâmpinate de tăcere.

– Phi!

Încercă mânerul ușii.

Degeaba. Era încuiată.

Christopher strânse din buze. Înțelegea că soția lui se simțea rănită. Mai mult decât atât, recunoștea că ea avea tot dreptul să fie mânioasă. Dar, pentru numele Domnului, el nu accepta să-l ignore la nesfârșit!

– Phi, te rog, deschide ușa!

Cum Sophie nu-i răspunse nici după câteva minute, Christopher își împinse șoldul în panoul de lemn masiv. Tresări în clipa în care durerea îi ricoșă din șold până în coapsă. Apoi se împinse cu umă-rul în ușă și, în cele din urmă, reuși să spargă o bucată din ea.

O, Doamne, ce se alese de el? Devenise o brută care spărgea ușa soției lui! Întinse mâna prin spărtură și răsuci cheia în broască.

Christopher intră în apartament.

– Phi?

Patul soției lui fusese făcut cu meticulozitate; pe cuvertura de un albastru ca de safir nu se zărea nici o cută. Christopher se învârti peste tot, privind cu atenție fiecare colțișor.

Pe masa de toaletă nu se mai vedea nimic din accesoriile așezate de obicei acolo. Sticluțele de parfum și periile de păr dispăruseră.

Christopher simți cum groaznicul adevăr care i se dezvăluise în fața ochilor îi căscă un hău pe dinlăuntru.

Nu. Ea n-ar fi făcut una ca asta. Ea...

El străbătu valvârtej încăperea și deschise cu atâta forță ușile dulapului ei, încât aproape că le smulse din balamale.

Nu mai era nimic înăuntru.

Se trase înapoi cu pași împleticiți. Un vâjâit surd îi izbucni în urechi. Își apăsă degetele pe tâmple ca să mai potolească durerea ce-i zvâcnea în spatele ochilor... Degeaba.

Sophie îl părăsise.

Se prăbuși pe scaunul delicat al măsuței de toaletă și se uită lung la reflexia lui reflectată în oglinda înclinată: o creatură neîngrijită, cu o barbă nerasă de o zi.

– Nu se poate, șopti el.

Dar camera pustie îi spusese adevărul.

Christopher își încrucișă brațele pe marginea măsuței, îngropându-și capul în mâini. Un fior îi zgudui corpul. Apoi încă unul. Și încă unul.

Nici în cele mai cumplite închipuiri ale lui nu crezuse că Sophie avea să plece vreodată. Durerea de a o pierde era mai mare decât orice durere fizică pe care o simțise în toată viața lui. Plecarea ei îi dădea de înțeles că orice ar fi simțit Sophie pentru el, murise.

Se ridică pe picioarele-i șovăielnice. Maxilarul i se încordă. Putea să rămână acolo și să-și plângă de milă. Sau putea să plece după soția lui, s-o găsească și s-o convingă de dragostea lui.

Christopher ieși într-un suflet din cameră și strigă să i se pregătească degrabă calul.

Majordomul îl întâmpină în vestibul, gata să-i înmâneze mantaua și pălăria.

– Mi-am permis să vă pregătesc calul cu puțin timp în urmă, spuse el.

În timp ce Barker îl ajuta să-și îmbrace pelerina, Christopher întrebă:

– Când a plecat?

– Lady Waxham a luat trăsura acum aproape patru ore.

Christopher își puse repede pălăria pe cap, iar inima parcă i se opri în loc.

– Patru ore, repetă el cu o voce sfârșită.

O, Doamne, putea să se fi dus oriunde!

– Mi-am permis să și vorbesc cu vizitiul. M-a informat că Lady Waxham a plecat spre moșia vicontelui de Redbrooke.

„Desigur!"

Christopher îl cuprinse într-o îmbrățișare strânsă pe bătrânul servitor al familiei, iar apoi îi dădu iute drumul.

– Bine ai făcut, Barker!

– Mai aveți nevoie de ceva, milord?

Tonul lui Barker era monoton, de parcă ar fi asistat, plictisit, la rostirea unei predici de duminică, nu la plecarea vijelioasă a contelui de Waxham, care tocmai îl îmbrățișase.

– Îți măresc salariul. Din nou!

Barker făcu o reverență.

– Mă bucur mult, milord, spuse el în timp ce-i deschidea ușa lui Christopher. Vă sugerez s-o aduceți acasă pe Lady Waxham cât mai curând cu putință.

Christopher zâmbi și se repezi să iasă, cuprins de primele tresăriri reale de speranță.

– Asta și am de gând să fac!

Urcă în șa și-i dădu pinteni iepei, pornind în galop spre moșia lui Redbrooke.

Doar vreo câțiva kilometri le despărțeau proprietățile, dar parcă minutele se dilataseră la infinit. Christopher avu ocazia să se gândească la ce anume urma să-i spună soției lui. Dacă era nevoie s-o implore să revină, n-avea să stea pe gânduri nici o clipă. Mândria lui, fericirea lui, chiar viața lui – toate astea nu însemnau nimic dacă ea nu-i era alături.

Calul lui, Intrepid, se avântă într-un galop nebunesc pe aleea care ducea la moșia Redbrooke. Christopher trase de frâie, iar Intrepid stârni în jurul ei o furtună de praf și de pietriș.

Sărind de pe cal, Christopher urcă în fugă treptele de la intrare ale reședinței Redbrooke. Bătu la ușa principală cu putere și hotărât, înjurând atunci când tăcerea fu singurul răspuns pe care-l primi.

Se gândi să dărâme ușa, dar își dădu seama că Redbrooke n-avea să fie prea îngăduitor cu acea încălcare brutală a proprietății lui.

În cele din urmă, majordomul, un bătrân pe care Christopher îl știa încă din vremea primei lui tinereți, îi deschise ușa. Majordomul îl privi pe oaspete cu un aer disprețuitor.

– Pot să vă ajut cu ceva, milord?

Christopher nu așteptă să fie invitat înăuntru. Trecu glonț pe lângă majordom și făcu iute înconjurul vestibulului.

– O caut pe Lady Waxham!

Majordomul nu se mișcă de la locul lui, ci rămase în dreptul ușii deschise.

– V-ați pierdut soția?

– Ea nu e un obiect, la naiba! Ea..., se repezi Christopher să spună, dar apoi luă aminte și tăcu, fiindcă n-avea de gând să dezbată acel subiect cu servitorul cel furios. Îi spui că am sosit, te rog?

Majordomul își aplecă ușurel capul într-o parte.

– I-aș spune. Asta, dacă Lady Waxham ar fi aici.

Lui Christopher îi stătu inima în loc.

– Nu-i aici, repetă el, simțind cum dintr-odată i se uscase gura.

– Nu, nu-i aici, repetă și majordomul.

– Nu te cred!

Bătrânului scoase un oftat puternic.

– Să-mi fie cu iertare, dar Lady Waxham chiar nu-i aici.

Christopher înjură. Aruncă o privire spre scara lungă, în spirală. Pentru o fracțiune de secundă, se gândi să dea buzna în casă și s-o caute pe Sophie din cameră în cameră. Dar bănuia că orice căutare ar fi fost zadarnică.

Inima lui ar fi știut dacă ea se afla acolo... iar casa pustie și rece era o confirmare a celor spuse de servitor.

Trase încet aer în piept, ca să mai liniștească.

– Vizitiul meu a adus-o aici.

– Oare?

Christopher încruntă și mai aprig din sprâncene.

– Da. Deci, la un moment dat, soția mea a fost aici.

– Ei bine, acum ea nu mai e aici, milord, zise majordomul ca și cum ar fi exprimat o idee care îi venise prea târziu în minte, iar apoi făcu semn spre ușă, spunând: Cu permisiunea dumneavoastră...

Era limpede. Majordomul voia ca oaspetele să părăsească de îndată proprietatea.

Dezolarea îl năpădi pe Christopher, iar el se căzni să nu se lase biruit de intensitatea acelui sentiment și să nu dea înapoi. Sophie plecase, iar el n-avea nici cea mai vagă idee unde anume s-o caute.

Majordomul își drese glasul.

– Mulțumesc pentru timpul acordat, murmură Christopher luând-o din loc, dar apoi își strecură piciorul în prag, tocmai în clipa în care majordomul dădea să-i închidă ușa în nas. Dacă mai contează, află că-mi iubesc soția!

Bătrânul servitor se încruntă. Ridică dintr-o sprânceană și păru să i se facă milă de Christopher.

– Milord, bănuiesc că, dacă vă gândiți bine, știți unde e.

După ce îi livră oaspetelui acel indiciu extrem de subtil, el închise ușa.

Christopher se răsuci pe călcâie și privi lacul din depărtare, care despărțea moșiile celor două familii. O, Doamne, oare doar cu o zi înainte o dăduse pe Sophie în leagăn? Cine și-ar fi putut

închipui că viața unui om se putea nărui din temelie într-un timp atât de scurt?

Se plimbă înainte și înapoi pe treptele de la intrare, meditând la cuvintele servitorului. Bătrânul făcuse aluzie la faptul că tocmai el, Christopher, știa cu siguranță unde fugise Sophie.

Desigur că se întorsese acasă, la mama și la fratele ei. Christopher coborî scările în salturi și încălecă iute.

– Haide s-o găsim pe soția mea, fetițo!

Ajunse la Londra târziu în seara aceea. Valetul lui ar fi leșinat dacă ar fi văzut cât de șifonate erau hainele stăpânului său, precum și fața nerasă a acestuia. Christopher își pierduse lavaliera undeva pe drum, iar părul ciufulit de vânt îi atârna vâlvoi pe umeri.

El ciocăni la ușă până când majordomul, Ralston, îi deschise.

Christopher se repezi înăuntru.

– O caut pe soția mea!

Ralston clipi, nedumerit.

– Milord?

– Ralston, ce s-a...? întrebă vicontele de Redbrooke, încremenind apoi în capătul scărilor și aruncându-i o privire încruntată lui Christopher. Poți pleca, Ralston, adăugă el, iar servitorul se făcu nevăzut numaidecât, lăsându-l pe Christopher cu ochii țintă la vicontе. E cam târziu pentru o vizită de curtoazie, Waxham!

Christopher urcă scările.

– Unde e?

Cumnatul lui clipi.

– Poftim?

– Soția mea! Unde e?

Vicontele aruncă o privire scrutătoare la ținuta neglijentă a lui Christopher.

– O, Doamne, mi-ai pierdut sora!

– Ea nu-i aici! exclamă Christopher.

Toată energia din corpul lui păru să se risipească în cele patru zări. Se prăbuși pe treapta cea mai de sus și se uită în gol, la lungul șir de scări care ducea spre vestibul.

Redbrooke îi puse o mână pe umăr.

– Ce-ar fi să ne retragem în biroul meu?

Christopher îl lăsă să-l ajute să se ridice și să-l ducă în birou.

În tot acel timp, mintea nu i se opri o clipă.

Sophie plecase din reşedinţa de la ţară a lui Redbrooke... dar unde? Strânse din pumni închipuindu-şi-o cum călătorea de una singură. O, Doamne, i se putea întâmpla orice! El o determinase să facă asta. El...

– Arăţi de parcă ai avea nevoie de un pahar, murmură Redbrooke de îndată ce ajunseră în biroul lui.

Turnă o porţie zdravănă de coniac şi-i întinse paharul lui Christopher.

– Nu, mulţumesc, refuză acesta.

Trebuia să rămână cu mintea limpede. Tăria nu făcea decât să-i înceţoşeze gândurile.

– Bea, insistă Redbrooke vârându-i paharul în mână, făcând un semn din bărbie spre coniac şi repetând: Bea!

Christopher luă o înghiţitură zdravănă şi, cu o bufnitură puternică, aşeză paharul pe o masă aflată în apropiere.

– Iar acum, spune-mi ce naiba s-a întâmplat, îi ceru vicontele.

– Sophie nu-i aici? întrebă Christopher încercându-şi din nou norocul şi rugându-se în gând ca bărbatul din faţa lui doar s-o protejeze pe Sophie, care să se fi aflat, de fapt, acolo.

– Nu.

Christopher se lăsă pe cel mai apropiat scaun şi-şi luă capul în mâini. Sophie plecase, iar el habar n-avea unde se dusese ea sau cum să-i recâştige dragostea şi încrederea. În schimb, stătea acolo şi bea coniac împreună cu fratele ei.

– Waxham!

Christopher îşi înălţă capul.

– Sophie l-a auzit pe tata vorbind cu mine între patru ochi. El a spus ceva în sensul că m-am însurat cu ea pentru zestre.

Redbrooke îşi încrucişă braţele pe piept.

– Şi n-ai făcut asta?

– Nu mi-a păsat niciodată de banii lui Sophie.

Ochii vicontelui se îngustară de parcă el ar fi primit cu scepticism afirmaţia lui Christopher.

Redbrooke, ca, de altfel, şi Sophie, merita să ştie adevărul. Christopher se confesă, povestindu-i totul cumnatului său.

După ce el termină de vorbit, Redbrooke rămase tăcut multă vreme. Apoi spuse:

– Nu ştiu unde e Sophie.

Toată speranța lui Christopher se stinse în clipa aceea.

– Îmi pare rău pentru durerea pe care i-am provocat-o surorii tale. Îmi pare rău că am distrus orice posibilitate ca ea să se mărite cu Mallen.

Lui Sophie i-ar fi fost cu mult mai bine alături de duce decât alături de el.

Redbrooke flutură din mână, ignorându-i scuzele.

– Mama mea își dorea nespus de mult o căsătorie între Sophie și Mallen. Eu am vrut doar ca ea să fie fericită, spuse el și, văzând uimirea din ochii lui Christopher, ridică din umeri. Nu sunt chiar un nemernic. Am primit mai multe oferte în căsătorie de când Sophie și-a făcut debutul în societate. Nici unul dintre acei bărbați n-ar fi fost un soț bun pentru ea.

La naiba, cine să se fi gândit la asta? În toți acei ani, Christopher îl considerase pe Redbrooke un măgar înfumurat și condescendent, mai interesat de statutul și de bogăția lui decât de orice altceva. Se dovedea, însă, că vicontele prețuia ceva mai mult decât propria imagine: pe dulcea Sophie.

– Ai idee unde să se fi dus?

Redbrooke își prinse maxilarul între degetul mare și arătător, frecându-l în timp ce se gândea la întrebarea lui Christopher.

– Sophie a fost mereu o fire foarte singuratică. N-a avut niciodată mulți prieteni și...

Inima lui Christopher se opri în loc, iar apoi începu să bată de două ori mai repede. Dintr-odată, se întoarse și alergă spre ușă.

– Unde te duci, Waxham?! strigă Redbrooke.

– Să-mi recuperez soția!

Vicontele zâmbi.

– Știi unde s-a dus?

Christopher se opri o clipă, cu mâna pe mânerul ușii. Nu era sigur, dar tocmai avusese prima revelație reală și promițătoare de când descoperise că Sophie plecase.

– Cred că da.

– Ei bine, atunci lasă-mă să-ți ofer trăsura mea. Și să știi arăți ca naiba. N-ar fi mai bine să te odihnești astă-seară, iar mâine...?

– Nu. Totuși, aș aprecia dacă mi-ai împrumuta un cal.

Redbrooke îl privi lung.

– Foarte bine. Și încă ceva, Waxham! strigă vicontele în momentul în care Christopher ieșea pe ușă.

– Da?

– Dacă o mai faci vreodată să sufere, te omor cu mâna mea.

Christopher făcu o reverență.

– Dacă mă primește înapoi, am de gând să-mi petrec tot restul vieții încercând să-i câștig iertarea.

– Așa să faci!

La scurt timp după aceea, trăsura vicontelui o luă din loc cu un huruit surd. Christopher trebuia să rezolve două lucruri: una pe Fleet Street și cealaltă la Rochester, în comitatul Kent.

Capitolul 25

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

James Gunter a fost peste măsură de revoltat atunci când domnișoara S.W. a cumpărat înghețată de ambră și și-a hrănit mopsul cu ea... în ceainăria lui Gunter. Câinele a primit interdicție de intrare la Gunter.

Sophie se legănă înainte și înapoi pe picioare. Se uită la trăsura ei, iar apoi privi din nou ușile duble, negre, ale reședinței Meadowbrook Estate.

Pe când, cu două dimineți în urmă, plecase de la Milford House, Meadowbrook Estate i se păruse locul ideal în care să se refugieze. Pentru scurt timp, se gândise să se întoarcă la Londra, dar rușinea o împiedicase să înfrunte dezamăgirea pe care avea să le-o producă mamei și fratelui ei, dimpreună cu binemeritata vină pe care cei doi aveau să i-o pună în cârcă.

În schimb, se dusese cu trăsura lui Christopher la moșia familiei ei și luase de acolo trăsura vicontelui. Făcuse asta fiindcă se aștepta ca soțul ei să nu-i poată da de urmă.

Ea oftă. Păruse o idee bună.

Însă acum își dădea seama că nu era decât o intrusă în intimitatea dragei de Emmaline și a lui Lord Drake. Cu câteva săptămâni în urmă, Emmaline adusese pe lume o fetiță. Și iată că Sophie venise să-i tulbure cu prezența ei.

Chiar trebuia să plece.

Duke se întinse cât putu de bine pe lăbuțele lui îndesate și zgârie la ușă.

– Nu, Duke! îl certă ea întinzând mâna spre el.

Firește, după ultimele două zile petrecute pe drum, Duke n-avea cum să fie prea ascultător. O cioară zbură în cerc deasupra lor. Duke ciuli urechile și o luă la fugă pe scară, avântându-se în urmărirea păsării care continua să zboare.

Sophie o luă la fugă după el.

– Duke!

Bennett, vizitiul, un bărbat mai în vârstă, corpolent și cu părul cenușiu, prinse să alerge după câine.

– Îmi pare foarte rău! îi strigă Sophie lui Bennett.

– Nu vă faceți griji, milady! reuși el să spună printre gâfâieli.

Din păcate, Bennett ajunsese să considere asemenea momente ca fiind ceva obișnuit.

Amândoi se grăbiră s-o ia pe urmele câinelui.

Duke trase de vreo câteva ori aer în piept, horcăind, iar apoi păru să se satureze să urmărească cioara de pe cer. În schimb, descoperi pe dată un joc nou.

– Nu, Duke, îl imploră Sophie pe câine atunci când el începu să danseze înainte și înapoi pe picioarele lui scurte.

Duke lătră și o luă la fugă pe alee.

Sophie își săltă marginile fustei și porni în urmărirea lui.

– Sophie!

Cuvântul acela rostit pe un ton șocat o făcu să se oprească brusc și să se răsucească pe călcâie.

Emmaline stătea pe treptele de la intrare împreună cu soțul ei, Lord Drake, cu mama ei, ducesa de Mallen, și cu fratele ei, ducele de Mallen.

Privirea lui Sophie întâlni privirea ducelui. Sophie fu năpădită din nou de durerea și de umilința care se învolburaseră înlăuntrul ei din clipa în care descoperise trădarea lui Christopher.

Apoi Duke scoase un lătrat entuziasmat, iar ea se chinui cu disperare să pună mâna pe câine, chiar în momentul în care Bennett reușise să-l prindă.

Sophie și Bennett se ciocniră zdravăn unul de celălalt.

Sophie scoase un geamăt prelung. Legănându-se pe picioare, ea dădu cu disperare din brațe, ca să evite căderea.

Din păcate, aterizâ pe alee, cu o bufnitură zgomotoasă. Bucățele de țărână și de pietriș îi intrară în pielea delicată a palmelor. Probabil că Duke luă căzătura lui Sophie drept un semn că jocul, oricare ar fi fost acela pe care-l jucase până atunci, se sfârșise. Câinele își linse stăpâna pe obraz.

– Sophie! strigă Emmaline luând-o la fugă spre prietena ei.

– Emmaline, n-ar trebui să fugi! Nu atât de curând după...! strigă Lord Drake cu asprime.

Cuvintele lui fură urmate de oftatul exasperat al unui bărbat care știa că n-avea nici un control real asupra acțiunilor soției lui.

Ducele o luă pe urmele lui Emmaline. Ca să ajute? Probabil că zărise ceva în ochii lui Sophie, fiindcă se opri numaidecât locului. Pielea de pe gât i se coloră într-o nuanță aprinsă de stacojiu, ceea ce o făcu pe Sophie să bănuiască, umilită, că el înțelesese care anume era motivul vizitei ei.

Bennett tocmai își ajuta stăpâna să se ridice, când Emmaline o cuprinse pe aceasta în brațe.

Sophie își îmbrățișă strâns prietena.

– O, Sophie, ce dor mi-a fost de tine! îi șopti Emmaline la ureche. N-am reușit să vin la nunta ta.

Pentru că se simțise atât de singură și pentru că se temea că inima ei n-avea să-și mai revină niciodată de pe urma durerii provocate de mărșavului ei soț, Sophie izbucni dintr-odată în lacrimi.

– Sophie! strigă Emmaline, trăgându-se înapoi și luând mâinile lui Sophie într-ale ei. Ce s-a întâmplat?

Emmaline se uită peste umărul lui Sophie și văzu trăsura goală, iar Sophie știu că acela era momentul în care prietena ei, după ce pusese cap la cap detaliile, descoperise motivul vizitei ei. Emmaline își încruntă strașnic sprâncenele brune și întrebă:

– Ce ți-a făcut?

Sophie aruncă o privire cu subînțeles la cei trei oameni aflați pe trepte.

Emmaline își dădu seama.

– Haide să vorbim înăuntru!

Sophie înțelese o dată mai mult cât de deplasată era prezența ei acolo. Se trase în spate.

– N-ar fi trebuit să vin! Tocmai ai născut. Tu ar trebui...

Prietena ei îi aruncă o privire încruntată.

– Nu spune prostii, Sophie! Ești cea mai dragă prietenă a mea. Ai chiar așa o părere proastă despre mine?

Sophie clătină din cap.

– Nu. Nu este vorba despre asta. Doar că..., adăugă ea ridicându-și mâinile, am venit așa, pe nepusă masă.

– *Chiar* că ai luat-o razna! Locuiesc la țară de luni bune. Drake mi-a interzis aproape orice activitate fizică.

Obrajii lui Emmaline se îmbujorară puternic, iar Sophie, cunoscând de acum atingerea lui Christopher, înțelese sensul subtil al cuvintelor prietenei sale.

– Mi-ai lipsit, să știi! adăugă Emmaline.

Sophie înghiți în sec.

– O, Em! Mi-a fost atât de dor de tine!

Cele două tinere ajunseră în fața casei.

Sophie le făcu o reverență ducelui și ducesei.

– Excelențele Voastre, vă rog să mă iertați că am sosit neanunțată. Lord Drake, adăugă ea întorcându-se spre soțul lui Emmaline, îmi cer iertare. Dar permite-mi, te rog, să te felicit pentru nașterea fiicei tale.

– Ești mereu bine-venită la noi, spuse lordul Drake.

Un zâmbet cald înflori pe buzele ducesei.

– Bună ziua, Sophie! Am înțeles că se impune să te felicit, spuse ea făcând aluzie la recenta căsătorie a musafirei, dar apoi fruntea i se încruntă. Unde-i Christopher?

Sophie simți o strângere de inimă. Apoi afurisitele de lacrimi începură să-i înțepe ochii. Clipi ca să și le înăbușe. Crezuse că nu mai avea lacrimi de vărsat din cauza soțului ei.

Domnii fură suficient de amabili încât să-și întoarcă privirea de la fața ei, pe care nefericirea se citea limpede. Dar Sophie ghici o urmă de vinovăție în ochii ducelui.

– Vino! murmură Emmaline, luând-o pe Sophie de un cot și conducând-o în casă. Trebuie să vorbim. Și trebuie s-o cunoști pe dulcea mea Regan.

Sophie fu izbită dintr-odată de egoismul fără margini de care dăduse dovadă.

– Iartă-mă! Ar fi trebuit să întreb de ea. Eu... Eu...

Dar nu știu ce să mai spună.

Emmaline o strânse ușor de braț.

– Nu fi prostuță! Sunt convinsă că Waxham a făcut ceva absolut oribil.

– De ce spui asta?

Emmaline îi aruncă o privire piezișă lui Sophie.

– Uiți un lucru. Și mie mi s-a frânt inima cândva.

Da, într-adevăr. Logodit din copilărie cu Emmaline, lordul Drake se dăduse peste cap ca s-o evite de-a lungul anilor. Perioada în care o curtase fusese cumplit de agitată pentru ei amândoi.

– Ai vrea să vezi camera copilului? Dacă ești prea obosită de pe drum...

Sophie era epuizată, dar, de fiecare dată când închidea ochii, vedea în minte chipul lui Christopher și nu reușea să se mai odihnească.

– Nu mi-aș dori nimic mai mult decât s-o cunosc pe Regan.

– Ești sigură?

La gândul de-a o vedea pe fiica lui Em, Sophie simți primele tresăriri ale unui sentiment care să nu fi fost durere.

– Sunt cât se poate de sigură, răspunse ea.

Urcară scara în corpul principal al clădirii, străbătură un coridor și ajunseră la camera copilului.

Em deschise ușa.

– Bună ziua, Prudence!

O uluitor de frumoasă, cu părul brun și cu câțiva pistrui presărați pe pomeții ei înalți, se ridică purtând în brațe un copilaș înfășat.

– Bună ziua, milady! Tocmai a adormit.

Emmaline flutură din mână.

– De câte ori să insist să-mi spui „Emmaline"?

Obrajii femeii se aprinseră.

– Nu se cade.

– Ei, na, eu n-am treabă cu ce se cade. Nu-i așa, Sophie?

Prietena ei reuși să schițeze un zâmbet.

– Nici una dintre noi n-are, Em.

– Iartă-mă! spuse Em. Dă-mi voie să ți-o prezint pe Prudence, doica lui Regan. Prudence, iat-o pe buna mea prietenă, Lady Waxham.

Sophie își strânse brațele peste piept și încercă în zadar să se protejeze de durerea amintirii legate de numele de Waxham.

– Te rog, spune-mi doar „Sophie"!

Da, ea își amintise în clipa aceea că era legată pentru totdeauna de Christopher, un bărbat îndrăgostit de o altă femeie, un bărbat care o luase de soție pentru averea ei. Simți cum i se tăia răsuflarea.

Prudence îi întinse lui Emmaline copila adormită.

Chipul mamei se lumină de parcă ar fi fost scăldat în razele soarelui de vară.

– Dulcea mea copilă, murmură ea legănând-o pe Regan în brațe.

Preț de o clipă absolut îngrozitoare, invidia o cuprinse pe Sophie într-o strânsoare neînduplecată. Prietena ei avea un soț care o iubea și un copil frumos. Iar ea, Sophie, ce avea? Nimic mai mult decât un simulacru de căsnicie.

Emmaline o mângâie pe spate pe Regan.

– Poți pleca pentru moment, Prudence.

Doica făcu o reverență.

– Prea bine, milady.

Emmaline nu mai spuse nimic, așteptând ca Prudence să iasă din încăpere.

– Iar acum povestește-mi totul, Sophie.

Atenția lui Sophie fu atrasă de o păpușă de porțelan. Aceasta avea bucle aurii și o rochiță albă, tivită cu rozete trandafirii. Sophie luă păpușa de pe măsuța de scris pe care era așezată și o studie. Îi era greu să-și amintească o perioadă în care viața ei să fi fost atât de fericită și de lipsită de complicații. Sophie puse păpușa la loc.

– M-am îndrăgostit de el, Em.

Emmaline se apropie în grabă.

– O, Sophie, e minunat! exclamă ea, însă după aceea fruntea i se încruntă. Sau ar trebui să fie minunat... Ce s-a întâmplat?

Sophie șovăi, dar apoi îi povesti prietenei ei aproape totul. Începu cu noaptea balului mascat de la lordul Thomas, când îl întâlnise pe misteriosul ei Ulise. Singura parte de care avu grijă să nu pomenească nimic fu rolul pe care îl jucase ducele de Mallen ca să-l ajute pe Christopher. Ea nu voia să creeze tensiuni între frate și soră și știa prea bine că, dacă ar fi aflat adevărul, Emmaline nu s-ar fi lăsat până când n-ar fi avut o discuție serioasă cu ducele.

Omise și dezvăluirile pe care i le făcuse Christopher despre dificultățile lui legate de citit. În ciuda durerii pe care el i-o provocase, Sophie n-ar fi fost niciodată în stare să trădeze încrederea pe care soțul ei o avusese în ea atunci când îi mărturisise acel secret al lui. De fiecare dată când închidea ochii, ea revedea în minte rușinea ce i se citise în fiecare contur chinuit al feței. Își înăbuși din nou toată compasiunea pe care i-o stârnea Christopher.

– S-a însurat cu mine pentru zestrea mea, Em!

Sophie abia dacă reuși să-și recunoască propriul glas în timbrul acela încărcat de mâhnire.

Nu-i plăcea deloc ceea ce devenise.

– Pentru zestrea ta?!

– Se pare că valoram o avere. Mai exact, o sută de mii de lire, șopti ea.

Emmaline se înecă.

– Ai spus....?

Sophie dădu din cap în semn de confirmare.

– Imaginează-ți cât de diferite ar fi fost sezoanele mele dacă domnii ar fi știut ce zestre aveam!

– Nu ți-ai fi dorit asta! Meritai mai mult.

Doar că, în cele din urmă, Sophie tot acolo ajunsese... cu un bărbat care îi devenise soț ca să pună mâna pe zestrea ei.

– Așa cum ai spus tu atunci când ai rupt logodna cu Lord Drake... măcar în felul ăsta aș fi știut ce urmăreau pretendenții și n-aș mai fi avut mari iluzii legate de motivele lor!

Iar atunci n-ar mai fi comis nebunia de a crede că mondenul Christopher o iubea.

Ochii ciocolatii ai lui Emmaline se umplură de compasiune, iar Sophie își abătu privirea de la ei. Em continuă s-o legene pe Regan.

– Se... poate oare ca el să fi ajuns să te iubească? La urma urmei, n-are nici un motiv să mintă. Nu mai are nici unul. Dacă scopul lui final a fost să pună mâna pe zestrea ta, atunci el o are deja.

În inima lui Sophie apărură timide tresăriri de speranță. În timpul lungii călătorii cu trăsura pe care o făcuse până la Meadowbrook Estate, ea se gândise la același lucru.

Regan scoase un scâncet tânguitor, iar atenția lui Emmaline reveni la ea.

– Ai vrea s-o ții în brațe?

Înainte ca Sophie să mai apuce să răspundă, prietena ei se apropie și-i puse copila în brațe.

Cu intuiția unei femei, Sophie legănă copilul ținându-l aproape de inima ei. Iar acea inimă pe care o crezuse atât de frântă se încălzi în clipa în care ochii tulburi ai lui Regan îi căutară pe ai ei.

– O, Em, spuse ea cu răsuflarea tăiată. E absolut adorabilă!

Se uită la pruncul cu păr pufos și dorința străveche de a avea un copil încolți înlăuntrul ei. Își închipuia că acel prunc ar fi avut buclele negre și ochii căprui ai lui Christopher. Lacrimile îi puseră un nod în gâtlej.

– Poți să rămâi aici oricât vrei, Sophie, dar trebuie să te fi gândit că, până la urmă, o să te împaci cu Waxham. E soțul tău.

Cineva bătu la ușă, scutind-o pe Sophie de un răspuns.

– Milady, bucătăreasa are o întrebare despre meniul de astă-seară.

– Vin într-o clipă, răspunse Em, iar apoi se uită la Sophie. Ai vrea să rămâi cu ea până mă întorc? Pot s-o trimit aici pe Prudence.

– Ne descurcăm noi, nu-i așa? îi gânguri Sophie lui Regan.

Emmaline ieși din cameră, cu fustele de culoarea granatului fluturându-i în jurul picioarelor.

– Se pare că am rămas doar noi două, îngerașule! spuse Sophie, iar ochii mari și sticloși ai lui Regan rătăciră prin încăpere până când ajunseră să privească țintă la chipul celei care o ținea în brațe. Ce ochișori frumoși și albaștri ai, scumpo!

Bebelușul începu să se agite și scoase un scâncet ușor printre buzele trandafirii.

– O, nu, scumpa mea! Nu trebuie să plângi, o liniști Sophie, începând s-o legene, mișcare ce păru s-o liniștească pe Regan, fiindcă ochii copilei deveniră somnoroși; pleoapele i se închiseră, apoi se deschiseră din nou. N-o să-ți lipsească nimic, îngerașule, crede-mă. Fă nani!

Pocnetul ușor al ușii umplu încăperea peste care de acum se așternuse liniștea, urmat de zgomotul domol al unor pași, iar toate astea părură s-o agite pe Regan. Copila scoase un scâncet. Privirea lui Sophie rămase ațintită la minunăția din brațele ei.

– Șșșttt, scumpo, șopti Sophie. Mă descurc, Prudence, o asigură ea pe doică. Eu..., începu Sophie, ridicându-și privirea, dar vocea i se stinse fiindcă se văzu față în față cu ducele de Mallen. Excelența Voastră!

El își strânse mâinile la spate.

– Domnișoară W... Lady Waxham!

Sophie își mușcă ușor buza de jos, având grijă să evite privirea ducelui. În ciuda titlului impunător al lui Mallen, existase o vreme când ea se simțise atât de bine în prezența lui! Acum, la o simplă revedere, umilința parcă o ardea. Ducele îi reamintea de indiferența lui Christopher și de eforturile pe care cei doi prieteni le făcuseră ca să distrugă perspectiva căsătoriei lui Christopher cu ea.

– L-ai părăsit pe Waxham, spuse el cu o sinceritate care o făcu să tresară.

O legănă pe Regan înainte și înapoi, până când ochii fetiței se închiseră din nou.

– Îți sunt dator cu niște scuze, continuă ducele.

Sophie ridică dintr-o sprânceană.

– Doar cu niște scuze?

El se apropie și se opri în fața ei.

– Dacă mai contează, să știi i-am spus lui Waxham că întreg planul lui era deplorabil.

– Nu mai contează, răspunse Sophie. Spune-mi un lucru, Excelență. Chiar ți-am părut atât de inacceptabilă încât ai căutat să mă înșeli, sau acțiunile ți-au fost dictate de plictiseală?

El se înroși.

– M-aș simți teribil de îndurerat dacă ai crede cu adevărat una ca asta, milady.

Râsetul plin de ranchiună pe care Sophie nu și-l putu reprima, o făcu pe Regan să se foiască. Sophie își temperă umorul neinspirat. Ca duce, Mallen nu trebuia să răspundă în fața nimănui. Cu atât mai puțin în fața ei, a incorigibilei *Lady Waxham*. Totuși Sophie întrebă:

– Spune-mi, ce ar trebui să cred?

El scoase un oftat care îi trăda exasperarea.

– Atunci când Waxham a venit la mine prima dată, am crezut că, dacă fusese în stare să inventeze un asemenea plan, o luase razna cu totul.

– Și totuși, ai acceptat să-l ajuți.

Maxilarul lui proeminent se încordă.

– Nu știu cât de multe ți-a povestit Waxham. N-a avut o copilărie fericită. Tatăl lui îi găsea câte un cusur în aproape tot ce făcea. Atunci când Waxham a început să aibă probleme cu învățătura, marchizul s-a apucat să-l bată. Am aflat asta la Eton. Iar eu am început să... să-l ajut pe Waxham la învățat, povesti Mallen aruncându-i lui Sophie o privire de-a dreptul ducală, deosebit de intransigentă. Bineînțeles că n-am de gând să-mi cer scuze fiindcă l-am ajutat în perioada școlii.

Sophie o strânse pe Regan mai aproape, încercând să-și imagineze ce fel de părinte era în stare să-i provoace vreodată suferință propriului copil. Inima i se strânse în piept la gândul unui Christopher tânăr, care se chinuia să citească și care era recompensat prin

dispreţul tatălui său şi prin violenţa fizică la care recurgea acesta din urmă.

– Am încercat mereu să-l protejez, milady, şi n-o să-mi cer scuze nici pentru asta. Îmi pare rău că el te-a rănit, dar motivele mele au fost sincere. Am crezut că, de fapt, lui Waxham îi păsa de tine şi că puteam... să-l încurajez să te curteze, spuse el privind absent pe fereastră. Ceea ce mi-a scăpat din vedere a fost posibilitatea ca şi mie să-mi pese de tine.

– Ca frate al lui Emmaline...

– Nu! spuse el pe un ton categoric. Sentimentele mele n-au fost influenţate de relaţia pe care o ai cu sora mea, ci de femeia pe care am ajuns s-o cunosc.

Capul lui Sophie se înălţă dintr-odată.

Ducele se apropie de fereastră şi se prefăcu a privi în jos, spre peluza de dedesubt.

– Încă sunt dezgustat de lăcomia mea. Am jurat în secret să-l ajut pe Christopher să se însoare cu tine. Apoi, chiar ştiind că îi păsa de tine, că poate chiar te iubea, ţi-am făcut curte cu cele mai egoiste intenţii.

Sophie îşi umezi buzele cu vârful limbii.

– Eu... aş fi fost o soţie îngrozitoare. Lady Ackerly are dreptate, chiar sunt incorigibilă. Spun numai lucruri greşite. Am o tendinţă catastrofală de a cădea, am...

Ducele izbucni în râs.

– Nu-i nevoie să te discreditezi. N-o să mă convingi că nu eşti potrivită. Iar Lady Ackerly n-are decât să se ducă naibii, declară el, iar apoi se întoarse cu faţa spre ea. Waxham te iubeşte, să ştii.

Da, şi Christopher îi spusese acelaşi lucru. Ea sărută delicat căpşorul adormit al lui Regan şi zise:

– Se simte doar vinovat.

– Ei, asta-i, milady! pufni Mallen. Mă aşteptam să-l cunoşti mult mai bine de-atât. Nimeni nu poate să-l oblige pe Christopher să facă ce nu vrea. Era dispus să renunţe la proprietăţile familiei lui, chiar la respectul de care se bucură în societate, ca să nu se transforme într-un vânător de zestre. Iar dacă ar fi să-l cred pe cuvânt, se pare că ar fi înfruntat şi ameninţarea tatălui său de a-l trimite la Bedlam. Waxham te iubeşte.

El îşi întoarse din nou privirea spre fereastră.

– De unde știi?

Întrebarea îi zbură lui Sophie pe neașteptate de pe buze, dezvăluind speranța și visul care sălășluiau în inima ei.

Pe buzele ducelui se ivi umbra unui surâs.

– De unde știu?

Sophie dădu din cap.

– Da, spuse ea, amintindu-și că el n-o vedea.

– Pentru că, lipsit de îngrijirile valetului său, ai zice că Waxham a trecut prin focul iadului!

Ea se încruntă.

– Poftim?

Mallen făcu semn din cap spre fereastră.

– A sosit soțul tău, milady.

Capitolul 26

Cronica de societate a lui Lady Ackerly
Lady Ackerly a aflat din surse sigure că onorabilul conte de W. a revenit la Londra fără contesa de W., ca să se ocupe de treburi foarte importante. Însă nimeni nu poate spune despre ce treburi ar fi vorba.

Cu mâna liberă, Christopher bătu în ușa de la Meadowbrook Estate, luptându-se cu propria nerăbdare. Dar după două zile în care nu dormise mai deloc, cu un corp care îl durea din toate încheieturile din cauza călătoriei anevoioase și chinuit fiind de teama pentru Sophie, care plecase de una singură, se simțea teribil de vlăguit.

Ușa se deschise atât de repede, încât Christopher aproape se prăbuși în față.

Un bărbat tânăr, căruia îi lipsea un braț, îi aruncă o privire încruntată.

– Cu ce vă pot ajuta?

Deci individul acela ursuz era majordomul lordului Drake. Cumva, Christopher nu fu deloc uimit de un astfel de servitor neobișnuit.

El îi întinse majordomului o carte de vizită.

– Aș dori să-l văd pe Lord Drake.

Majordomul îi studie mâna întinsă și, în cele din urmă, luă cartea de vizită și o cercetă din priviri. Un licăr se aprinse pentru o clipă în ochii lui, dar dispăru la fel de repede.

– Mulțumesc, Jones, acum poți să te retragi!

Christopher aruncă o privire peste umărul majordomului și zări chipul încruntat al lordului.

– Drake! spuse el.

Drake îi aruncă o privire severă.

– Arăți ca naiba, Waxham!

Christopher nu mai așteptă să fie invitat înăuntru, ci trecu valvârtej pe lângă eroul de război cel înalt.

– O caut pe soția mea. E aici?

Lord Drake trebuia să fi sesizat nota de disperare din cuvintele oaspetelui său.

Christopher se aștepta ca vorbele să-i fie întâmpinate de un răspuns zeflemitor. În loc de asta, lordul se mulțumi să spună:

– Da.

O răsuflare întretăiată se auzi pe neașteptate și o voce de femeie exclamă:

– Drake!

Christopher își ridică privirea la scări și o văzu acolo pe Emmaline, cu mâinile înfipte în șold și privindu-l indignată cu ochii ei căprui, expresivi. Privirea lui pendulă între soț și soție, apoi el își ridică mâinile într-un gest de rugă disperată.

– Mi-e dor de soția mea, milady!

Drake și Emmaline schimbară o privire. Ea oftă și zise:

– Sophie e aici.

Christopher se împletici, copleșit de valul de ușurare care îi inundă tot corpul.

Drake îl apucă de braț.

– Vino cu mine!

Christopher își înfipse călcâiele în pământ.

– Trebuie s-o văd.

– O s-o vezi, îl asigură Drake.

Christopher îl lăsă pe Drake să-l conducă la etaj. Se opriră în dreptul lui Emmaline, iar oaspetele făcu o reverență.

– Milady!

Emmaline îi surâse blând.

– Nu-i nevoie de asemenea formalisme, Chris..., începu ea, dar strâmbă pe dată din nas. Ce-i asta...? întrebă, stânjenită și îmbujorându-se, fiindcă simțise mirosul de sudoare și de cal pe care îl emana Christopher. Drake, de ce nu-l conduci pe Lord Waxham în Camera Albastră, astfel încât el să poată... să poată...

Emmeline tăcu din nou, mulțumindu-se să fluture din mână.

– Trebuie s-o văd pe Sophie, murmură Christopher.

– Trebuie să faci o baie, mormăi Drake.

Ajunseră la ușa Camerei Albastre, iar lordul îl invită înăuntru. Apoi dădu să plece.

– Cum se simte?! strigă Christopher cu vocea răgușită de emoție.

Drake nu se grăbi să-i răspundă. În cele din urmă, zise:

– Tristă.

Christopher simți un gol în stomac. Până în ultima zi a vieții avea să-și amintească liniile durerii săpate pe chipul în formă de inimă al lui Sophie. Aruncă o privire absentă la tapetul albastru, cu modele florale. Călătorise vreme de două zile, căutând în minte cuvintele care s-o convingă pe Sophie că nu se înșelase atunci când îi dăruise inima ei.

Ținea în mână un pachet, pe care acum îl așeză pe un birou aflat în apropiere.

– După cum știi, greșelile mele aproape că m-au făcut să pierd inima lui Emmaline, spuse lordul.

Și iată că, un an mai târziu, declarația seacă a lui Drake descria foarte bine cauza durerii și a resentimentelor unui alt bărbat.

Christopher încercă să-și imagineze cum ar fi fost s-o piardă pe Sophie și, pe deasupra, s-o vadă curtată de altcineva. Pumnii i se încleștară strâns de-o parte și de alta a corpului.

– Îmi pare rău că i-am făcut curte lui Emmaline, spuse el.

Drake îi făcu semn să nu mai vorbească despre asta, dovedindu-se a fi, fără doar și poate, un soi de om mai amabil decât Christopher.

– Cu timpul, Sophie o să te ierte.

– Pari atât de sigur că o s-o facă, spuse, cu o urmă de amărăciune în glas, oaspetele lui.

Era simplu pentru Drake, a cărui viață se rânduise ca de la sine, să vorbească atât de încrezător despre căsnicia lui Christopher.

– O iubești? întrebă lordul.

Christopher se străduia din răsputeri să-și înghită nodul din gât.

– Da.

– Atunci, ea o să te ierte.

În prag se iviră câțiva servitori care aduceau o cadă.

– Acum, cu permisiunea ta, o să plec, spuse gazda.

– Drake!

Lordul se opri în pragul ușii.

– Mulțumesc, spuse Christopher.

Drake dădu din cap și închise ușa în urma lui.

Lui Sophie îi bătea inima de parcă ar fi fost gata să-i sară din piept. Ea se uită pe fereastră ca să-l vadă pe Christopher.

– Cred că i s-a permis să intre, spuse ducele aplecându-se peste umărul ei ca să privească afară.

Emmaline intră în fugă.

– E aici! spuse ea cu sufletul la gură din pricina efortului. O! exclamă ea, surprinsă, oprindu-se brusc la vederea fratelui ei. Ai venit să vizitezi camera copilului?

– Em? spuse Sophie pe un ton de implorare.

– O, da! Iartă-mă, răspunse Emmaline clătinând din cap. El a bătut foarte tare, mai-mai să spargă ușa, iar Jones l-a lăsat să intre. Arată ca un nebun. Și miroase cam urât, adăugă ea strâmbând din nas.

Sophie își înclină capul.

– A cal și a sudoare, explică Emmaline. Cred că a fost pe drum de când ai plecat. Sau că are o igienă de-a dreptul precară. Dar, cunoscându-l pe Waxham de atâția ani, pot să spun că niciodată nu mi s-a părut...

– Em! exclamă Sophie cu un râset îndurerat.

– O, ai dreptate! Scuzele mele. Drake l-a dus în camera de oaspeți, așa că am venit aici într-un suflet. O iau eu.

Emmaline se grăbi s-o ia în brațe pe Regan, care încă dormea.

Sophie se răsuci pe călcâie și începu să se plimbe de colo până colo. Soțul ei venise după ea. Dacă ar fi fost doar interesat de averea ei, n-ar fi trebuit să conteze că ea plecase. Și totuși, el era aici. Cu siguranță că toate astea însemnau ceva. Cu siguranță.

– Te iubește, murmură Mallen.

Emmaline dădu din cap în semn că împărtășea părerea fratelui ei.

– Are aceeași privire disperată pe care a avut-o Drake atunci când a întrerupt dineul cu Waxham, observă Emmaline, dar apoi se înroși ca racul. Îmi pare rău, se grăbi ea să spună.

– Nu-i nimic, o asigură Sophie.

Ea se aștepta să simtă junghiul ascuțit al geloziei la amintirea faptului că Christopher îi făcuse curte lui Emmaline. Numai că, dacă el ar fi iubit-o, cu siguranță că s-ar fi luptat cu Drake pentru dragostea ei.

În schimb, el era aici și se lupta pentru dragostea soției lui.

Ușa se deschise. Sophie și Emmaline tresăriră.

Silueta puternică și musculoasă a lui Drake se ivi în cadrul îngust al ușii.

– Soțul tău ar vrea să-ți vorbească, îi spuse el lui Sophie.

Ea își prinse buza de jos între dinți.

– Eu...

– Te duci, o întrerupse Em încruntându-se.

– Nu sunt pregătită, șopti Sophie.

Durerea pe care i-o pricinuise trădarea lui Christopher era încă prea proaspătă.

– Prostii! Trebuie să auzi ce are de spus. Dacă nu vrei să pleci cu el după aceea, ești liberă să rămâi. Dar nu mi-ai părut niciodată o lașă, conchise Emmaline, care apoi îl întrebă pe Drake: Unde-i Lord Waxham?

– A cerut ca el și Lady Waxham să se vadă în bibliotecă.

– În bibliotecă? întrebă Sophie, uimită.

După mărturisirea recentă a lui Christopher despre dificultățile pe care le avea la citit, ea își închipuia că lui trebuia să-i fie foarte greu să se afle într-o încăpere care îi amintea de chinurile lui.

– Sebastian, condu-o tu pe Sophie în bibliotecă, te rog!

Ducele îi oferi brațul musafirei lui.

Sophie îl privi preț de câteva clipe, iar apoi își așeză vârfurile degetelor pe mâneca hainei lui.

– Știi că o să fie teribil de gelos când o să te vadă la brațul meu, spuse Mallen în timp ce înaintau de-a lungul coridoarelor.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Atunci nu-l cunoști pe Christopher atât de bine pe cât crezi!

– Te înșeli! pufni el.

– E nepoliticos să-i spui unei doamne că se înșală.

– Chiar așa?

– O, sunt convinsă de asta, răspunse ea dând din cap.

Ducele îi aruncă o privire piezișă.

– O să-l ierți?

– E la fel de nepoliticos să-i pui unei doamne asemenea întrebări personale.

El chicoti.

– În calitatea mea de duce, mi se permit anumite libertăți. Am ajuns, spuse el înainte ca ea să mai poată să răspundă.

Mallen îi deschise ușa.

Christopher se întoarse, cu privirea ațintită la locul în care degetele lui Sophie atingeau brațul ducelui. Inima ei începu să bată

nebunește în clipa în care își dădu seama că ducele chiar avusese dreptate. Ochii lui Christopher ardeau de furia pătimașă a unui bărbat gata să dezlănțuie iadul în acea încăpere ca să îndepărteze mâna ducelui de pe soția lui.

Însă el clătină din cap și păru să-și vină în fire.

– Phi! exclamă, schițând o reverență.

Sophie își înclină ușor capul. Oare el se aștepta ca ea să facă o reverență de parcă ceea ce se petrecea între ei ar fi fost doar o vizită obișnuită?

– Christopher!

Ducele se retrase discret și închise ușa în urma lui.

Sophie și Christopher se priviră lung unul pe celălalt. Obrajii lui, de obicei bărbieriți, erau acoperiți de o barbă care părea crescută de câteva zile bune. Șuvițele dese și negre ale părului prins la spate îi erau încă umede, de parcă tocmai făcuse o baie. Date fiind dezvăluirile lui Emmeline în privința acelui miros neplăcut, Sophie bănuia că așa și era.

El se legănă pe călcâie.

– Am sperat să vin la tine, Phi, pregătit să-ți spun cuvintele potrivite, cuvinte care să te convingă să crezi în mine și în dragostea pe care ți-o port, spuse el fără vreo altă introducere. Dar cuvintele au fost mereu o problemă pentru mine, așa că vin la tine smerit, adăugă el făcând un pas spre ea. Pot să-ți spun că, înainte să pleci din viața mea, nu mi-am dat seama cât de mult te iubesc. Cât de perfect mă completezi. Pot să-ți spun că, după ce ai plecat, am încercat timp de două zile să-mi dau seama ce iubesc cel mai mult la tine... spiritul tău curajos, începu el să enumere, apropiindu-se cu încă un pas. Simțul genial al umorului. Dragostea pe care i-o porți câinelui tău buclucaș.

Lacrimile inundară ochii lui Sophie, iar imaginea lui Christopher deveni neclară pentru ea.

– Te-am iubit din clipa în care te-am cunoscut. Îți amintești când s-a întâmplat asta?

– Eram doar un bebeluș, șopti ea.

Pe buzele lui apăru un zâmbet.

– Aici ai dreptate. Eu mă refeream la legătura noastră recentă.

– Ei bine, asta are mai mult sens, spuse ea cu glas scăzut. Când?

– În noaptea în care mi-ai băut coniacul, mi-ai furat inima.

Ea clipi, rotițele din mintea ei mișcându-se cu o lentoare nesfârșită.

– Eu nu beau coniac.

Christopher se apropie de o măsuță din lemn de mahon și luă de pe ea două cărți. Pe una i-o întinse ei.

Sophie o luă. *Delphine*. Inima începu să-i bată într-un ritm infernal. Îl privi drept în ochi.

Fără să mai spună nimic, el îi arătă un exemplar din *Intrigă și iubire*.

– Nu se poate, șopti ea, recitind titlurile.

– Te-am mințit din clipa în care te-am cunoscut. Tu, frumoasa mea Atenă, meriți pe cineva care să-ți împărtășească inteligența și dragostea pentru lectură. Eu urăsc cărțile, Phi, pentru că ele îmi amintesc de tot ce-i în neregulă cu mine. N-am citit niciodată *Intrigă și iubire*. În noaptea aceea am apucat pur și simplu prima carte care mi-a căzut în mână. Ți-am spus prea multe minciuni, dar n-am mințit niciodată în privința dragostei mele pentru tine.

Sophie strânse cărțile la piept. Inima ei își dădu seama de ceea ce scăpase ochilor ei.

– Tu erai, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Tu erai, spuse și el. Te știu de o viață, și totuși n-am fost în stare să văd ce aveam în fața ochilor. Cât de orb am fost! Dar acum sunt aici și îți cer să mă accepți așa cum sunt, cu toate defectele și cu toate eșecurile mele. Eu...

Sophie scăpă cărțile din mână și se aruncă în brațele lui Christopher.

– Încetează! Nu te mai disprețui! Nici de dragul meu, nici de dragul nimănui!

O, Doamne, dacă tatăl lui s-ar fi aflat acum lângă ei, Sophie l-ar fi onorat cu un pumn de toată frumusețea ca să-l pedepsească pentru rănile emoționale pe care i le provocase fiului său!

El o strânse în brațe.

– Am greșit față de tine, Phi. Ai fi putut să întâlnești o mulțime de domni mai vrednici decât mine...

– Nu vreau nici un alt domn, îl întrerupse ea.

– Nici măcar pe Mallen?

Ea îi luă fața în mâini.

– Te iubesc pe *tine*.

– Nu mi-ai răspuns.

– Nici măcar pe Mallen, răspunse ea chicotind.

El își coborî capul, cu buzele la mai puțin de un centimetru de ale ei.

– Ești dezamăgită că sunt Ulise al tău?

– Sunt dezamăgită doar fiindcă n-ai început să-mi faci curte mai devreme.

Sophie se ridică pe vârfuri și îl sărută ușurel pe buze. Apoi se trase îndărăt.

– Te iubesc, spuse ea din nou.

Christopher își duse mâna la partea din față a hainei lui.

– Am ceva pentru tine.

El scoase un plic și i-l întinse.

– Ce-i? întrebă ea luând plicul.

– Deschide-l! o îndemnă făcându-i semn spre plic cu o mișcare a capului.

Sophie își strecură unghia pe sub sigiliu și scoase din plic mai multe coli și o copie din *Cronica de societate a lui Lady Ackerly*. Fruntea i se încruntă pe când cerceta ziarul din priviri.

Întoarse pagina.

– Lady Ackerly e, de fapt, *George Lamb*? Adică fratele lui Emily Lamb, Lady Cowper?

Una dintre cele mai importante gazde de la Almack, Lady Cowper, își câștigase o reputație pentru bunătatea și mărinimia ei. Privirea lui Sophie o întâlni pe cea a lui Christopher.

– I-am făcut o vizită editorului de pe Fleet Street al lui Lady Ackerly. Nu mi-a luat mult ca să aflu cine se ascundea în spatele acelui pseudonim.

Așadar, dramaturgul și jurnalistul George Lamb fusese sursa nefericirii ei din ultimii trei ani!

– Hmmm..., făcu Sophie strângând din buze.

– Asta a spus și Lady Cowper.

Sophie rămase mută de uimire.

Christopher clătină din cap și zise:

– Înainte să vin după tine, m-am dus în vizită la Lady Cowper. N-are rost să mai spun că a fost foarte supărată din pricina problemelor pe care ți le-a provocat fratele ei.

– Chiar așa?

N-ar fi trebuit să fie o surpriză, dat fiind că Lady Cowper era cunoscută drept o femeie bună la inimă și binevoitoare. La urma urmei, era aceeași femeie care ridicase interdicția impusă la Almack pentru scandaloasa ei cumnată, Lady Caro Lamb, chiar și după ce aceasta scrisese șocanta lucrare *Glenarvon*, în care se făceau referințe voalate la unii dintre cei mai importanți reprezentați ai înaltei societăți.

Christopher continuă, întrerupându-i reflecțiile:

– Lady Cowper și-a cerut mii de scuze pentru toată povestea asta. A ținut să-ți transmit cele mai sincere regrete, precum și promisiunea că fratele ei n-o să mai scrie în *Cronica de societate a lui Lady Ackerly*.

Un hohot de râs porni din pieptul lui Sophie și-și luă zborul de pe buzele ei.

– Glumești, cu siguranță!

– O, nu, deloc! Dar a fost de acord ca fratele ei să publice un ultim articol.

– Un ultim articol? întrebă ea pe un ton bănuitor.

Christopher îi luă foile din mână și le puse deoparte. Apoi îi duse degetele la buze și i le sărută suav și prelung.

– Aș fi ajuns mai devreme dacă nu mi-aș fi petrecut câteva ore împreună cu Lady Cowper. Ea a transcris ultimul articol.

Își vârî mâna în haină și mai scoase un manuscris... o copie a *Cronicii de Societate a lui Lady Ackerly*.

Contele de W. s-a îndrăgostit fără nici o speranță și cu profundă disperare de soția lui de o frumusețe uluitoare, cu un talent muzical deosebit și de o inteligență nemărginită, Lady W. Cea mai mare năzuință a contelui e ca, într-o bună zi, să poată fi demn de dragostea ei.

O lacrimă se prelinse pe obrazul lui Sophie. Apoi încă una. Și încă una, alunecând cu toatele într-o cascadă lină peste cuvinte, până când cerneala neagră se întinse pe toată hârtia. Sophie își trecu o mână tremurătoare peste obraji.

– Am distrus foaia, reuși ea să gâfâie, emoționată.

El îi făcu iute cu ochiul.

– O să fie nenumărate alte exemplare. Se publică mâine.

– O, Christopher, nu trebuia să faci asta!

Imaginea lui în societate contase întotdeauna foarte mult pentru Christopher. Gândul că se lăsa umilit de bunăvoie din cauza ei o făcu să se simtă cuprinsă de o ardoare tot mai mare.

– Știu că mă iubești. Cu adevărat, conchise ea.

Un zâmbet larg înflori pe buzele lui, lăsând să i se vadă dinții drepți, de un alb sidefat.

– Bine, Phi! Dar tot o să se publice.

– Ești un prostuț, un prostuț de toată frumusețea!

Ea se întinse spre el și îl sărută încă o dată pe buze.

– Să lăsăm *Cronica de Societate a lui Lady Ackerly* să publice asta? *Lord W., un prostuț, un prostuț de zile mari...*

– Christopher!

– Da, Phi!

– Taci și sărută-mă!

– Dorința ta e lege pentru mine.

Și o sărută.

Epilog

Christopher mângâie căpșorul adormit al lui Duke. Mopsul scoase un sforăit puternic, iar nasul lui plat îl împroșcă pe Christopher cu câțiva stropi.

– Ești chiar scârbos! Dar să nu-i spui stăpânei tale că am zis asta, mormăi el în timp ce câinele își vedea liniștit de somn. Nu totdeauna, se corectă Christopher. Sunt momente în care ești chiar drăguț. Dar n-o s-o recunosc față de nimeni. Nici măcar față de stăpâna ta.

– Christopher, vorbești cu Duke?

Mâna lui încremeni, iar privirea i se ațintì asupra ușii.

Sophie stătea în prag, cu un zâmbet larg pe buzele ei de un roșu seducător.

– Nu. Nicidecum. Eu doar..., bâigui el, dar apoi spuse, oftând: Da, vorbesc cu Duke.

Ea îi promise, plină de solemnitate:

– Secretul tău n-o să treacă în veci de zidurile încăperii ăsteia.

Privirea lui se opri la ziarul din mâna ei.

– Ce ai acolo, dulce Phi?

– Aici? întrebă ea, voioasă. O, e doar o copie a *Cronicii de societate a lui Lady Ackerly*!

Christopher încruntă din sprâncene. O, Doamne, Lady Cowper promisese ca fratele ei să înceteze să mai pomenească numele lui Sophie în ziar! Ea își dăduse cuvântul de onoare.

– Pot să-ți citesc ultimul articol?

El scoase un mormăit gutural și se ridică atât de repede, încât Duke aproape că se prăbuși pe podea. Christopher prinse câinele și îl așeză pe fotoliul de piele pe care îl ocupaseră amândoi. Duke se cuibări în cutele fotoliului și adormi din nou.

– Ce a mai publicat acum?

Sophie deschise la pagina cu pricina. Ea își trecu încet un deget peste ea.

Lady W. s-a îndrăgostit fără nici o speranță și cu profundă disperare de Lord W., soțul ei impresionant de chipeș, extraordinar de fidel și peste măsură de inteligent. Acest domn a fost mereu demn de dragostea ei.

El traversă încăperea ca s-o cuprindă în brațe, dar ea se îndepărtă de el cu mișcări grațioase.

– M-am gândit că ar fi mult prea scandalos să publice ce-mi doream să scriu cu adevărat.

Christopher chicoti și, de data asta, o luă în brațe.

– Ce anume? murmură el.

Buzele lui găsiră locul sensibil în care gâtul ei i se întâlnea cu urechea.

– Hmmm... Știi că-mi e greu să gândesc atunci când faci asta? îl tachină ea.

Gura lui pluti o clipă peste pielea ei.

– Da.

Christopher începu s-o sărute.

– Nu ești măcar un pic curios să știi ce am vrut să se publice? șopti ea înclinându-și capul ca să-l lase s-o exploreze mai bine.

– Întru câtva.

Cu răsuflarea întretăiată, ea scoase un geamăt ușor.

– N-ar fi acceptat niciodată să se publice așa ceva. Încercam doar să te șochez.

– Da? întrebă el mutându-și dezmierdările la colțul buzelor ei.

– Eu... nu pot vorbi... când... mă... săruți, spuse ea în pauzele dintre săruturile lui.

– Asta e ideea, Phi.

– Chiar mă gândeam că ai vrea să știi.

Christopher își odihni fruntea pe a ei. Cu cât soția lui îi spunea mai repede ce avea de spus, cu atât putea el să facă mai repede dragoste cu ea.

– Ce te gândeai că aș vrea să știu?

– Respect tradiția familiei.

Christopher clipi. Inima i se opri pentru o clipă în piept, iar apoi își reluă bătăile iuți și netulburate.

– Phi? șopti el.

De când se însurase cu Sophie, se întrebase adeseori cum ar fi fost să aibă fiice isteațe, cu buclele ei aurii și cu ochii de culoarea cicorii, care să aibă o dragoste deosebită pentru mopșii buclucași.

Fruntea ei se încruntă.

– Mă gândeam că ai fi fericit să afli vestea. Ți-am făcut o bucu...?

Cuvintele ei rămaseră suspendate într-un râset cu sufletul la gură, fiindcă el o ridică în brațe și o învârti în cerc. Duke, pus în gardă de veselia din jurul lui, sări de pe fotoliu și se îndreptă spre ei, iar apoi își înfipse ușurel colții în cizmele lui Christopher.

El se opri brusc și o puse jos pe Sophie.

– O, Doamne! Îmi pare rău! Te-am rănit în vreun fel?

Își trecu mâinile de-a lungul brațelor ei, ca să verifice dacă n-o vătămase cumva.

Sophie își dădu ochii peste cap.

– Nu sunt rănită, Christopher! Aștept un copil.

Duke lătră.

Christopher se aplecă și îl ridică.

– Ai auzit asta, băiete? O să ai o surioară!

– Îmi închipuiam că îți dorești un moștenitor.

Christopher își lăsă privirea să alunece peste fiecare linie dragă a feței ei, întorcându-se în amintire cu mulți, mulți ani în urmă, pe vremea când el era băiețel, iar ea, doar un bebeluș.

– Nu contează dacă e băiat sau fată, spuse el. Singurul lucru care contează e că-i o parte din tine. El sau ea o să aibă spiritul tău neîmblânzit. Inima ta bună.

– Să sperăm că n-o să aibă și înclinația mea de a intra în tot felul de belele, spuse ea, făcând o grimasă.

Christopher văzu în minte o casă plină de copii care alergau după un batalion de pui cafenii de mops. Zâmbi larg.

Nu-și putea închipui ceva care să-i placă mai mult.

Mulțumiri

Le mulțumesc din inimă lui Nancy Goodman și Ellei Quinn; criticilor, prietenilor și susținătorilor mei devotați care și-au petrecut nenumărate ore criticând și discutând lucrările mele. De unde atât noroc să vă fi găsit și pe unii, și pe alții?